NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

JAYNE ANN KRENTZ

Kötü bir düşün içindesin ama uyanıksın.

NEFES AL

EKSİK PARÇA

ROMAN

Çeviren: Cem Yurttaş

Eksik Parça Yayınları

Nefes Al
Jayne Ann Krentz
Orijinal Adı: **Trust No One**
Copyright © 2017 Jayne Ann Krentz

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çevirmen: **Cem Yurttaş**
Editör: **Saide Tokuç**
Redaktör: **Burcu Terzioğlu**

Kapak Tasarımı: **Gülşah Aksoy - Mineral**
Sayfa Tasarımı: ***Mineral Görsel İletişim Hizmetleri***
www.mineraltasarim.com | Tel: 0212 2893010 (pbx)

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 30173
MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Mayıs 2017
ISBN – 978-605-9442-64-0

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No:4/A Mecidiyeköy / İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayincilik.com.tr
www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

JAYNE ANN KRENTZ

Kötü bir düşün içindesin ama uyanıksın.

NEFES AL

Çevirmen: Cem Yurttaş

EKSİK PARÇA

Frank için...
Seni seviyorum...

Bir

Ölen adamın ipek pijamasına iliştirilen not, tek cümlelik bir bilgisayar çıktısından ibaretti: *Günün dünden güzel, Witherspoon Way gibi özel olsun.*

Grace Elland, kana bulanmış çarşafa doğru eğilerek Sprague Witherspoon'un boğazına, onun buz gibi olmuş soğuk tenine dokundu istemeyerek. Bir zamanlar saygı uyandıran o güzel mavi gözleri, şimdi fal taşı gibi açılmış, cansız bir şekilde yatak odasının tavanına bakıyordu. Sağlam bir yapısı, uzun gri renkte saçları ve keskin yüz hatları olan bu adamın hep heybetli bir görünüşü olmuştu. Ancak şimdi, ölüm onu küçücük bir adama dönüştürmüştü sanki. Ülkenin dört bir yanından Witherspoon Way seminerlerine gelen izleyicileri büyüleyen o cazibe ve karizma tamamen yitip gitmişti.

Grace, onun saatler önce öldüğünden emindi ama yine de o donuk gözlerinde belli belirsiz bir suçlamanın izlerini görür gibiydi. Bir anda acı dolu anılar içini parçaladı. On altı yaşındayken aynı soruyu ölü bir kadının gözlerinde görmüştü.

Neden zamanında yetişip beni kurtarmadın?

Ölü adamın gözlerinden başını çevirince yatağın başucundaki masada açılmamış bir şişe votka gördü.

Bir an orada, yatak odasında, geçmiş ve şimdiki zaman korkunç bir şekilde birbirine karıştı. Eski taban tahtalarında yankılanan ayak seslerini duyunca panikten nefesi kesildi. Aynı şey bir kez daha başına geliyor olamazdı. Yine o eski kâbus, diye düşündü. Kötü bir düşün içindesin ama uyanıksın. Nefes al. Odaklan. Kahretsin, nefes al.

Nefes al.

Bu mantra onu, panikle içine düştüğü trans hâlinden çıkardı. Yankılanan ayak sesleri geçmişe doğru kayboldu gitti. Buz gibi bir adrenalin akışı damarlarını doldururken dikkatini yoğunlaştırdı. Bu bir rüya değildi. Ölü bir adamla aynı odadaydı ve her ne kadar ayak sesleri anılarından geliyorsa da katilin hâlâ oralarda bir yerlerde olma ihtimali yüksekti.

En yakınında bulunan silahı —yani votka şişesini— kaptı ve kapıya doğru hareket etti. Kapı ağzında durup dikkatle dışarıyı dinlemeye koyuldu. Kocaman ev boş gibiydi. Belki de duyduğu ayak sesleri paniğin getirdiği anılarla ortaya çıkan bir yanılsamadan ibaretti. Belki de değildi. Ne olursa olsun yapılacak en akıllıca şey, malikâneden çıkıp acili aramaktı.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak koridora doğru yürüdü. Devasa evin her yeri karanlıktı. Her yerde şık saksı bitkileri vardı; canlı yeşil bambular, palmiyeler, aşk merdivenleri... Sprague, evdeki yeşilliklerin sadece havanın kalitesini değil ortamdaki pozitif enerjiyi de yükselttiğine gönülden inanıyordu.

Perdeler akşamdan çekilmişti. Bu sabah onları açacak kimse yoktu. Bir işe yarayacağından değildi elbette. Seattle'ın kış

sabahı, alçak, kasvetli bir gökyüzünü şehrin üzerine indirirken yağmur damlaları camlara vurmaya başlamıştı. Böyle günlerde çoğu insan evdeki ışıkların birkaçını açık bırakırdı.

Kapıların hiçbirinden çıkan olmadı. Votka şişesinin boyun kısmından sıkı sıkı tutarak geniş merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Aşağı iner inmez büyük oturma odasına doğru koşturdu.

Evin zemin katının her tarafını iyi biliyordu çünkü Sprague Witherspoon eğlenceyi sever, Grace ve diğer çalışanlarını verdiği partilere sıkça davet ederdi.

Bu devasa oda, işte bu partiler düşünülerek döşenmiş ve dekore edilmişti. Koltuklar, minderli kanepeler ve masalar tasarımcıların oturma grubu dedikleri türde ayarlanmıştı ve duvarlar pahalı sanat eserleriyle doluydu.

Sprague Witherspoon, seminerlerinde insanlara öğretmeye çalıştığı hayat tarzını yaşıyordu ve bu kişisel gelişim temalı konuşma sektörü ona iyi gelmişti. Sprague için önemli olan tek şey pozitif düşünce ve iyimser bakış açısıydı.

Fakat şimdi bir cinayete kurban gitmişti.

Ön kapıdan süratle çıkıp bakımlı bahçeye attı kendini. Montunun kapüşonunu kaldırmaya uğraşmadı. Malikânenin önündeki araba yoluna park ettiği spor arabasına kadar geldiğinde saçları ve yüzü sırılsıklam olmuştu bile.

Direksiyona geçip bütün kapıları kapattı ve votkayı yere koyup arabayı çalıştırdı. Queen Anne malikânesini koruyan yüksek çelik kapılardan geçip kimselerin geçmediği caddeye attı kendini.

Malikânenin arazisinden çıkar çıkmaz arabayı durdurup omzuna çapraz astığı çantasından telefonunu çıkardı. Elleri öylesine şiddetli titriyordu ki acili aramayı bir türlü beceremiyordu. Nihayet karşısına bir görevli çıktığında konsantre olup az

önce gördüklerini anlatabilmek için gözlerini kapatması gerekti.

Nefes al.

"Sprague Witherspoon ölmüş." Adresi verirken büyük bahçe kapılarına baktı. "Ya da en azından bana öyle geldi. Nabzı atmıyordu. Vurulmuş galiba. Her yer kan içinde."

Zihninde anılar canlandı yine. Bir adamın yüzü kanlı bir maskeye dönüşürken üzerine de kan yağmur olmuş yağıyordu. Her yer kan içindeydi.

"Evde başka kimse var mı hanımefendi?" Telefonun ucundaki erkek görevlinin sesi sert ve aceleciydi. "Tehlikede misiniz?"

"Sanmam. Şu an dışarıdayım. Az önce Bay Witherspoon'a bakmaya gittim çünkü bu sabah ofise gelmedi. Malikânenin büyük bahçe kapıları açıktı, ön kapı da kilitli değildi. Alarm da kapalıydı. Aklıma kötü bir şey gelmedi, herhâlde bahçededir diye düşündüm. Dışarıda göremeyince ben de içeri girdim. Önce seslendim. Cevap gelmeyince düştü ya da hasta falan oldu sandım. Yalnız yaşıyordu ve..."

Sus artık Grace. Saçmalıyorsun. Odaklanmalısın. Panik atağını sonra geçirirsin.

"Dışarıda kalın," dedi görevli. "Polis memurları yolda."

"Evet, tamam."

Grace aramayı sonlandırıp uzaktaki siren seslerini dinledi.

Seattle Polis Merkezi'ne ait bir araba kendi arabasının önüne gelip durana kadar televizyonda polisiye dizi seyreden herkesin gayet iyi bildiği bir gerçek aklına gelmemişti. İş şüpheli bulmaya geldiğinde polisler her zaman ilk önce cesedi bulan kişiye yüklenirlerdi.

Ceset bulma konusunda sabıkası olan birine daha da fazla yükleneceklerine dair bir his vardı şimdi içinde.

Nefes al.

Yan koltuğun ayakucunda duran votka şişesini görünce korkudan buz kesti.

Panik yapma. Votka içen çok insan var.

Ancak Sprague'in yeşil çay ve pahalı beyaz şaraptan başka bir şey içtiğini görmemişti.

Çantasından bir kâğıt mendil çıkarıp şişeyi aldı. Gerçi artık bir şey fark etmezdi çünkü şişenin her tarafında kendi parmak izleri vardı.

İki

"Sanırım üçümüz de cinayet esnasında başka yerde olduğumuza dair doğru dürüst gerekçelerimiz olduğu için şanslı sayılırız." dedi Millicent Chartwell. Sırtını ağır ağır koltuğa yaslayarak yüzünde ümitsiz bir ifadeyle martinisine baktı. "İfademi verirken şu yakışıklı dedektifin bana bakışını hiç beğenmedim."

"Bana da pek gülümsediği söylenemez." dedi Grace, beyaz şarabından bir yudum almadan hemen önce. "Hatta bu kadar iyimser bir tip olmasam Sprague'in cinayetinden dolayı beni tutuklamak için bir mazeret arıyordu derdim."

Kristy Forsyth, kadehini masaya koydu. Gözleri dolmuştu. "Bay Witherspoon'un aramızdan ayrıldığına inanamıyorum. Cesedin teşhisinde korkunç bir yanlışlık olduğunu düşünüp duruyorum ve yarın sabah her zaman yaptığı gibi elinde taze çörek veya poğaçalar, uzun adımlarıyla ofisin kapısından girivere-cekmiş gibi geliyor."

"Yanlışlık falan yok." dedi Grace. "Kendi gözlerimle gördüm. Ayrıca Nyla Witherspoon da ölenin babası olduğunu doğrula-

dı. Cinayet mahalline geldiğinde ben hâlâ Bay Witherspoon'un evinde polisle konuşuyordum. Gerçekten perişan hâldeydi. Gözyaşları içinde titreyip duruyordu. İnanın bayılacak zannettim."

Saat beşi geçiyordu. Üçü de yorgunluktan ölüyordu ve Grace hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı. Bir cinayetle burun buruna gelmek çoğu insanın sinirlerini altüst ederdi. O ve çalışma arkadaşları yalnızca müthiş bir patronu değil aynı zamanda işlerini de kaybetmişlerdi. Hepsi de Witherspoon Way'de çalışmanın kariyer bakımından başlarına gelen en güzel şey olduğunda hemfikirdiler. Sprague'in öldürülmesiyle hayatları tepetaklak olmuştu.

İfadelerini verdikten sonra Millicent içmeye gitmeyi teklif etmişti. Kimse karşı çıkmamıştı. Şimdi iş çıkışı gittikleri favori mekânlarında bir locada oturuyorlardı. Burası Pike Place Market yanında küçük, sıcak bir tavernaydı.

Gün başladığı gibi yağmur ve kasvetle sona eriyordu. 21 Aralık geçeli birkaç hafta olmuştu ve günler hissedilir derecede uzamıştı. Seattlelılar gün ışıklarının değişimlerini dikkatle izleyen insanlardı ama bu erken gelen akşam karanlığı onlara hâlâ aralık ayındalarmış gibi hissettiriyordu.

Millicent, martinisinden bir yudum aldıktan sonra gözlerini kıstı. "Ben polis olsam şüpheli listemin başında Nyla Witherspoon olurdu."

Sprague'in muhasebecisi ve finans müdürü olarak Millicent, konu ne olursa olsun, her zaman direkt olarak olayın özüne inme eğilimindeydi. Martiniyi ve barlarda tanıştığı erkeklerle takılmayı seven neşeli, kıvrımlı hatlara sahip kızıl saçlı bir kadındı.

Grace, Witherspoon Way takımına katıldığında, Millicent bir yıldır Sprague ile çalışıyordu. Dışarıdan bakıldığında her şeye

sahip gibi görünüyordu: Film yıldızlarını kıskandıracak bir ışıltı ve bilgisayar gibi bir beyin. Bulunduğu yere gelmek için her ikisini de kullanmıştı. Sahip olmadığı tek şey ise bir aileydi. Karanlık bir geçmişi vardı ve bundan bahsetmekten hiç hoşlanmazdı. Yalnızca bir defa, on altısında evi terk ettiğini ve bir daha da asla dönmeyi düşünmediğini söylemişti. Çok güçlü bir kadındı. Karşısına çıkan bütün zorlukların üstesinden gelerek bir kedi gibi dört ayak üstüne, daha doğrusu yüksek topuklu ayakkabılarının üstüne düşmeyi bilmişti.

Kristy gözlerini kırparak biraz daha gözyaşı döktükten sonra, "Sprague'in ölümünden en kazançlı çıkan kişi Nyla, öyle değil mi?" dedi. "Ama o da kızı yahu. Tamam, aralarının iyi olmadığını hepimiz biliyoruz. Kötü bir ilişkileri vardı. Ama yine de babasını öldürmesi?"

Kristy, Witherspoon Way takımının en yeni üyesiydi. Idaho'da küçük bir kasabada doğup büyümüş, macera ve — Grace ve Millicent'a anlattığı kadarıyla— koca aramak için Seattle'a taşınmıştı. Açık kahverengi saçları, sıcak bakışları ve güzel yüzüyle erdemli ve şirin bir tipi, Witherspoon müşterilerine uyan bir çekiciliği vardı.

Millicent'ın aksine, Kristy ailesine düşkündü. İş arkadaşlarına, bir çiftçiyle evlenmek istemediğini açık açık söylemiş olsa da arkasında bıraktığı o taşra hayatına karşı derin ve sonsuz bir sevgi beslediği belliydi. Ofisteki arkadaşlarını çiftlikte büyürken başından geçen komik olayları anlatarak kırıp geçirirdi.

Grace ve Millicent aralarında konuşurlarken Sprague'in, büyük şehirde bocalayıp duran Kristy için üzüldüğünden bahsederlerdi. Belki de en başta ona yanında bir iş vermesi nezaketten öte bir şey değildi. Fakat Kristy, kısa zamanda lojistik ve müşterileri etkileme konusunda müthiş bir yeteneği olduğunu göster-

mişti. Witherspoon Way seminerlerine talep arttıkça Sprague'in yoğun programını koordine etmek için gereken iş yükü de artmıştı. İşler o denli hareketlenmişti ki Sprague, Kristy'ye bir asistan tutmak üzereydi.

"Katil kızıysa eğer, tarihte işleri hızlandırmak isteyen ilk varis o değil derim." dedi Millicent. "Ayrıca Nyla'nın, Sprague'e ne denli kızgın olduğunu hepimiz biliyoruz. Sürekli tartışırlardı. Bay Mükemmel geldiğinde her şey daha da kötüye gitti, biliyorsunuz. Sprague adamdan hiç hoşlanmamıştı, bu da Nyla'yı daha da kızdırmıştı hatırlasanıza. Bence kendisine kalacak olan mirasa konmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Kendisini harçlığa bağladığı için babasından nefret ediyordu."

"Ne yapalım, Nyla bir çocuk değil, koca bir yetişkin." dedi Grace.

"Bana soracak olursanız, kendisine kalacak olan parayı daha fazla beklemek istemedi." dedi Millicent. Martinisinden biraz daha yudumlayarak kadehini koydu ve tatsız bir ifadeyle Grace ve Kristy'ye dikti gözlerini. "Bence aklımızda tutmamız gereken başka bir şey daha var."

"Kristy kaşlarını çattı. "Ne var?"

Millicent, küçük plastik mızrağı martiniden çıkarıp zeytini ağzına attı. "Nyla'nın babasıyla sorunları olduğu doğru ama bizden de pek hoşlanmıyordu. Arkamızı kollasak iyi olur."

Kristy'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, sen ciddi misin?"

"Evet, tabii ki." dedi Millicent.

Grace, kadehini kaldırıp içkisinden bir yudum aldı. Şarap, sabahtan beri başını döndüren huzursuzluğu biraz olsun yumuşatmaya başlamıştı ama tecrübelerinden biliyordu ki bu fazla uzun sürmeyecekti. Olumlu düşünmeyi telkin etti kendi kendine ama o eski kâbusun o gece geri geleceğine dair kötü bir his

vardı içinde.

Millicent'ın yüzünü dikkatle inceledi. "Sence gerçekten de Nyla bizim için bir tehdit oluşturuyor mu?"

Millicent omuz silkti. "Sadece bir süre de olsa dikkatli olmamız iyi olur diyorum. Nyla Witherspoon dengesiz biri, benden söylemesi. Zaten Sprague ile araları kötüydü. Bir de yeni nişanlı gelince üstüne tüy dikti."

"Burke Marrick." dedi Kristy. Komik bir ifadeyle, "Diğer adıyla Bay Mükemmel." diye devam etti.

"Size bir şey söyleyeyim mi?" dedi Millicent. "Sprague'in en kötü kâbusu Burke Marrick'di. Sprague hep yakışıklı ve ağzı laf yapan bir adamın gelip Nyla'nın ayaklarını yerden keseceğinden korkuyordu. Neden onun bütün faturalarını ödeyip harçlığa bağladığını sanıyorsunuz? Onu korumaya çalışıyordu da ondan."

Kristy burnunu çekti. "Nyla'ya küçük bir ülkenin bütçesi kadar harçlık veriyordu neredeyse."

"Ne kadar para aldığı önemli değil." Millicent zeytin kürdanını Kristy'ye doğrulttu. "Anladığım bir şey varsa o da paradır ve insanların paraya nasıl tepki verdiğini iyi bilirim. İnan bana hiç kimse yeterince parası olduğunu düşünmez. Nyla kendisine kalacak olan mirasın babasının ölümüne kadar özel bir tröst fonunda bağlı kalması düşüncesine katlanamamıştır. Ve içimden bir ses diyor ki şu Bay Mükemmel, parayı eline geçirmek için Nyla'yı sıkıştırıp duruyordu."

Masaya tatsız bir sessizlik çöktü. Grace hem kendisinin hem de masada oturan iki arkadaşının Sprague'in huysuz kızıyla nasıl da anlaşmazlık yaşadıklarını düşündü. Nyla üçünü de kıskanıyor gibiydi. Şimdi ise mirasını alıp yakışıklı nişanlısıyla bir güzel yiyecekti. Bir açıdan bakıldığında Nyla'nın hayatı birden renklenmeye başlamıştı. Tabii nişanlısının da...

Grace boğazını temizledi. "Ne dediğinin farkındasın, değil mi Millicent? Bu doğruysa Burke Marrick de şüpheli demektir."

Kristy hemen kadehini masaya koydu. "Ya Nyla ve Burke bu cinayeti birlikte planladıysa?"

Millicent güldü. "Hiç şaşırmam."

"Bence bu komplo teorilerini bir süreliğine bir kenara bırakalım." dedi Grace. "Eğer bir şüpheli listesi oluşturmaya niyetliyseniz, büyük bir kâğıt çıkarsanız iyi olur."

Kristy ve Millicent ona baktı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kristy. "Sprague çok iyi, çok kibar biriydi. Çok da cömertti."

Millicent, Grace'in ne demek istediğini anlayınca gözleri parladı. "Haklısın, Grace. Nyla ve Marrick'den sonra listenin en üstünde Larson Rayner olmalı."

"Larson ve Sprague arasında epeydir pek fazla olumlu enerji olmadığını hepimiz biliyoruz." dedi Grace. "Ortaklığın bitmesinden daha güzel cinayet sebebi mi olur?"

"Bak bu doğru." dedi Kristy. "Geçen ay Larson'ın, Sprague'in odasına nasıl fırtına gibi dalıp onu müşterilerini çalmakla suçladığını hatırlasanıza."

"Mesleki çekememezlik ve yüksek dozda bir kıskançlığın yanı sıra gelirlerdeki düşüşü katmıyorum bile." Millicent, yeşil gözleri parlayarak gülümsedi. "Bunlar harika cinayet sebepleri." Grace'e döndü. "Acaba Larson, bir buçuk yıl önce Sprague'in iş hacminin artmasının sebebinin sen olduğunu biliyor mu?"

Grace, yüzünün kızardığını hissetti. "Bu biraz abartılı oldu. Birkaç güzel fikir geldi aklıma, Sprague de bunları gerçekleştirmeme izin verdi o kadar."

"Saçmalık." dedi Millicent neşeyle. "Sen gelmeden önce Sprague'in kişisel gelişim seminerleri veren diğer yaşam koçla-

rından bir farkı yoktu. "Onun yıldızını parlatan sensin."

"Millicent haklı." dedi Kristy. "Zavallı Sprague dün gece öldürülmeseydi, senin sayende birkaç ay içinde ülkenin bir numaralı kişisel gelişim gurusu olacaktı."

"Witherspoon Way sen gelmeden önce de iyi gidiyordu." dedi Millicent. "Ama asıl para, yemek kitabı basıldıktan sonra akmaya başladı. Günün olumlaması blogu da zaten onun ardından aldı yürüdü. Son birkaç aydır Kristy, seminer ve konuşma taleplerine yetişemez olmuştu. Doğru değil mi Kristy?"

"Evet." diyerek gülümsedi Kristy. "Sprague her hafta bir yere gidiyordu. Nasıl yetişiyordu bilmiyorum. Ama ben art arda seminerleri ayarlasam da hiç şikâyet ettiğini görmedim."

"Bayılıyordu bu işe." dedi Grace. "Seyahat etmek ve kalabalıklara konuşmak ona iyi geliyordu. Çok acayip bir karizması ve hitabet kabiliyeti vardı."

Kristy yavaşça başıyla doğruladı Grace'i. "Ama Witherspoon Way'i asıl tanıtan yemek kitabı ve blog oldu. Her iki proje de senin eserin."

"Ama Witherspoon Way adı altında yapılmasa ikisi de işe yaramazdı." dedi Grace. "Tüm yaptığım Sprague'in olumlu düşünme yaklaşımına uyacak birkaç pazarlama fikri hayal etmekti."

"Buna marka yaratmak deniyor canım." dedi Millicent. "Larson Rayner yakında seni arayıp reddedemeyeceğin bir teklif sunarsa hiç şaşırmam."

Kristy'nin yüzü aydınlandı. "Belki üçümüze de firmasında bir iş teklif eder. Biz Sprague'in takımıyız, yani *öyleydik*. Larson, onu en tepeye çıkarabilecek niteliklere sahip olduğumuzu biliyordur muhakkak."

"Doğru." dedi Grace. "Ancak Larson Rayner, Sprague cina-

yetinin şüphelilerinden biriyse o kariyeri unut bence. Öyle bir durumda Larson için seminer bulmak zor olabilir."

Kristy irkildi. "Evet öyle küçük bir sorun da var tabii."

"O bahsettiğimiz şüpheli listesine gelince," dedi Grace. "Liste Nyla, Burke ve Larson Rayner ile bitmiyor. Seminerlerden hoşnut kalmayan tipleri de eklemeniz gerekecek hani şu Sprague'e e-mail gönderip Witherspoon Way'i denedikleri hâlde hayatlarının büyük bir değişikliğe uğramadığını yazan katılımcılar."

"Öf evet!" dedi Millicent. "Haklısın, Grace. Çok uzun bir liste olur bu.

Kristy iç geçirdi. "Bu şartlar altında biraz adice gelebilir ama Larson Rayner şüpheli listesindeyse potansiyel işverenlerimizin sayısı çok az sayılır. Bir kişisel gelişim konuşmacısının iş yerini idare etmek için gereken niteliklere sahip insanlar arayan kaç kişi vardır ki sonuçta?"

"Öte yandan," dedi Millicent düşünceli bir şekilde. "Eğer Rayner şüpheli değilse bize ihtiyacı olacak. Acaba bunun farkında mı?"

Grace şarabına uzandı. "Sprague'in da diyeceği gibi artık ciddi bir şekilde olumlu düşünme zamanı geldi."

"İş ararken başarılı olmak için bir Witherspoon olumlamasına ihtiyacımız var." dedi Kristy. Grace'e buğulu bir bakış attı. "Aramızda bir tek olumlama yazarı var, o da sensin. Bizim için bir şey bulabilecek misin?"

Millicent güldü. "Evet, Grace? Bizim gibi birden işsiz kalmış olanlara güzel bir Witherspoon Way cümlesi bekliyoruz senden."

Grace parmak ucunu kadehin üstünde dolaştırdı ve biraz düşündü.

"Sprague burada olsa bize hiç kimsenin evde oturup güneşli bir günü bekleyerek istikbalini kuramayacağını hatırlatırdı." dedi ardından. *"İstikbalinizi gerçekleştirmek için dışarı çıkıp yağmurda yürümelisiniz."*

"Doğru söze ne denir?" dedi Kristy. Sıcak bakışları ciddileşti birden. "Sizi bilmem ama Witherspoon Way'de çalışmak gerçekten de benim hayatımı değiştirdi." Kadehini kaldırdı. "Sprague Witherspoon'a."

"Sprague'e." dedi Millicent.

"Sprague'e." dedi Grace.

Millicent martinisini kafasına dikip garsona bir tane daha getirmesini işaret etti.

"Muhtemelen bunu söylememeliyim." dedi. "Witherspoon Way'de çalışarak ne kadar çok para kazandığım düşünülürse... Sakın alınma Grace ama bunu söylemem gerek, şu aptal Witherspoon Way olumlamalarından nefret ediyorum."

Üç

Kâbus pusuya yatmış onu bekliyordu...

...Eski, terk edilmiş akıl hastanesinde uğuldayan rüzgâr, merdivenlerin başındaki kapıyı yakaladığı gibi çarpıp kapattı.

Bodrumun karanlığı bir anda onu çepeçevre sarıverdi. Birden nefes alamaz hâle gelmişti. Korkularının ortaya çıkmasına izin veremezdi, bunu biliyordu. Çocuk için güçlü olmalıydı. Çocuğun sakinliği hiç doğal değildi, daha çok rüyalardaki insanların sakinliğine benziyordu. Ona sarılıp kafasını kaldırarak baktı.

Biliyordu, çocuk, onun kendisini kurtarıp kurtarmayacağını merak ediyordu. Yetişkinlerden beklenen buydu: Küçük çocukları kurtarmak. Kendisinin gerçek bir yetişkin olmadığını söylemek istedi o an. Daha on altı yaşındaydı çünkü.

"Geri geliyor." dedi çocuk. "O kadının canını yaktı, şimdi de bizim canımızı yakacak."

Cep telefonunun ışığını yerdeki bohçaya doğru tuttu. İlk aklına gelen şey, birinin bodrumda bir uyku tulumunu toplamadan bıraktığıydı. Ama bu bir uyku tulumu değildi. Kalın naylon

katmanlarının altından bir kadın cesedi donuk gözleriyle ona bakıyordu. Üstlerindeki taban tahtalarından güçlü bir çift ayak sesi duyuldu o anda. Alelacele telefonun ışığını kapattı.

"Saklan." dedi çocuğa derhâl rüyaların dilinde.

Merdivenlerin başındaki kapı açıldı ardından. Bodrum girişi bir kez daha soluk gri bir ışıkla aydınlandı. Az sonra canavar görünecekti.

"Artık çok geç." dedi çocuk. "Geldi bile."

Yerde, cesedin yanında reçeteli bir ilaç kutusu duruyordu. Yanında da bir içki şişesi. İçkinin markasını göremiyordu ama votka *kelimesini seçebiliyordu."*

Tek çıkış yolu merdivenlerin başındaki kapıydı...

Gelen e-mailin sesiyle kanını donduran ve boğazını düğümleyen bir adrenalinle gördüğü kâbustan uyandı. Birkaç saniye boyunca kalbi katilin ayak seslerinin karanlık ritminde atarken rüya ile gerçeklik arasındaki belirsiz alanda asılı kaldı.

Nefes al.

Bu rüya gecelerine musallat olalı epeyce bir zaman olmuştu ama uzun zaman önce nefes egzersizlerini bir rutine bağlamıştı. Bu, düzenli olarak yaptığı üç ritüelden biriydi. Hepsi de geçmişinden kalan kâbusuyla alakalıydı.

Hemen yatağın kenarında doğruldu ve nefesine odaklandı. Ama o sinir bozucu ya savaş ya da kaç hissi benliğini tehdit ediyordu. Sessiz bir şekilde oturamadı, o yüzden kalkıp oturma odasına gitti ve ileri geri yürümeye başladı. Bazen sinirlerinin yatışması birkaç dakika sürüyordu.

Gece lambalarının yumuşak ışığı, küçük dairedeki bütün odaları aydınlatıyordu. Ayrıca perdeleri de şehrin ışıkları on beşinci kattaki dairesinin pencerelerinden içeri girebilsin diye ardına kadar açıktı. Zaten aşırı uyarılmış olan duyuları biraz

daha uyarılmasın diye normal abajurların ve tavan lambalarının hiçbirini açmadı.

Nefes al.

Rüyasındaki görüntüler bilincine tutunup onu yine kaynayıp duran karanlık ve katıksız panik çukuruna çekmeye çalışarak beyninde çakmaya başladılar. Tüyleri diken diken oldu, nabzı yükseldi.

Odayı arşınlarken böyle kötü ataklar geldiğinde kendisine verdiği sözü verdi yine. Eğer bunu kontrol altına alamazsa doktorun yazdığı sakinleştirici ilaçtan bir doz alacaktı. Son birkaç yıldır nefes egzersizleriyle birlikte verdiği bu söz, en kötü ataklarını bile atlatmaya yetmişti.

Nefes egzersizlerine biraz şans tanı. İşe yarayacaklar. İlaç çekmecede. Merak etme, gerçekten ihtiyacın olursa bir tane alırsın. Bu gecenin kötü geçebileceğini biliyordun zaten.

Nefes al.

Kapıdan geçip dışarı çıkmalıydı.

Sürgülü kapının kilidini açtı. Soğuk, nemli hava bir anda odayı buz gibi yaparken balkona çıktı. Yağmur durmuştu. Seattle'ın bir mücevher gibi parlayan gece manzarası etrafını aydınlatıyordu. Space Needle[1] insana güven veren heybetiyle karanlığa tutulmuş dev bir meşale gibi parlıyordu.

Egzersizlerine odaklandı.

Katilin ayak sesleri anılarına doğru yürüyerek kayboldu gitti.

Yavaş yavaş nabzı düzelirken nefesi de normale döndü.

Kendini kontrol edebildiğinden emin olunca oturma odasına dönüp kapıyı kapattı ve sürgüyü kilitledi.

1 Space Needle: Amerika Birleşik Devletleri'nin Washington eyaletinin Seattle şehrinde bulunan bir gözlem kulesinin adı. (ç.n.)

"Kahretsin." dedi sessiz odaya bağırarak.

Herkes neden evlenmediğini, neden hiçbir erkeğin geceyi yanında geçirmesine izin vermediğini merak ediyordu. Panik ataklar depremler gibiydi. Asıl mesele bir tane daha gelip gelmeyeceği değildi. Asıl mesele, bir sonraki panik atağın ne zaman geleceğiydi. Ve bir sonrakinin haftalar, aylar belki yıllar sonra bile gelebileceğini zor da olsa öğrenmişti. Kim bilir belki de bir sonraki gece gelecekti. İnsan bunu sevgilisi olmak isteyen bir erkeğe nasıl açıklardı ki?

Belki sosyal hayatı geliştirdiği bu kısa süreli ilişkilerin ötesine geçebilseydi sırlarını açabileceği bir adam bulabilirdi. Ama her nedense bu henüz olmamıştı.

Ürpertisini, gerginliğini atmıştı ama en azından bir süre daha uyuyamayacağını biliyordu. Öte yandan, sabah gitmesi gereken bir işi olmadığını hatırladı. Geç saate kadar uyuyabilirdi. İşte bu gerçekten de üzücü bir şeydi çünkü o her zaman erken kalkardı, kötü bir gece geçirdiği zaman bile. Bu da onun lanetiydi.

Gidip pencerenin yanında dikildi. Etrafını saran bir dizi pahalı plaza, apartman ve ofis binalarına rağmen Queen Anne Mahallesi'nin önemli bir bölümünü görebiliyordu. Yamaç, manzaradan yararlanabilecek şekilde inşa edilmiş ultra lüks rezidansların ışıklarıyla doluydu. Bu gece büyük evlerden biri karanlık ve boştu. Sprague Witherspoon'un cesedi muhtemelen Adli Tıp morgunda otopsi yapılmayı bekliyordu şu anda. Katil aranıyordu.

Olay yerinde bulduğu votka şişesini düşündü. Bir korku dalgası daha sinirlerini yalayıp geçti. Tesadüf olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Birden kâbusunu bölen çınlamayı hatırladı. Yatak odasına gidip telefonunu aldı. Gönderenin adını görünce neredeyse ağır bir panik atağın daha içine düşecekti. Kalbi deli gibi atarak ekra-

na baktı. Böyle bir şey olamazdı.

Sprague Witherspoon, mezarından kalkıp bir e-mail göndermişti. Mesaj, Witherspoon Way olumlamalarının çarpıtılmış bir hâliydi:

Her yeni gün, geleceği değiştirmek için yeni bir fırsattır.

Tebrikler, geleceğinin değişmesi yakındır.

Dört

"Bu, uzun zamandır geçirdiğim en tuhaf akşamdı." dedi Grace. "Asıl birlikte gitmek istediği kız onu reddettiği için son derece üzgün olduğunu öğrendiğim kavalyemle gittiğim lise mezuniyet balosu dâhil buna, düşün yani."

"Tuhaf mı dedin?" diye sordu Julius Arkwright. "Bu hafta katılmam gereken iş toplantısı ve yardım müzayedesine benim yerime katıl da tuhaf neymiş gör."

Grace bunu şöyle bir düşündü. "Bence bu tuhaf kategorisine girmez. İş toplantısı ve yardım müzayedesine tuhaftan ziyade sıkıcı denebilir."

"Eh tabii, sıkıcı aynı zamanda. Benim kadar sıkıcı ve sıradan bir sürü insanla rasgele sohbet etmek zorunda kalacağım. Ama asıl tuhaf tarafı ben bugüne kadar yazılmış en sıkıcı yemek konuşmasını yaptığım zaman başlayacak. Müzayede kısmı o kadar da kötü değil. Sadece almak istemediğim bir sanat eserini almak zorunda kalacağım, eminim çok tuhaf bir şey olmaz, yalnızca biraz tuzlu olur o kadar."

Para kısmına pek takılmaması Grace'in gözünden kaçmadı. İlginç, diye düşündü.

O akşam tanıştırılmıştı Julius ile. Yakından tanımasa da daha şimdiden tanıştığı en enteresan adam olduğuna emindi. Ancak bu başka bir konu dedi kendi kendine. İkisi de rahat değildi konuşurken ama kesinlikle sıkıcı bir durum da yoktu. Öte yandan hiçbir iş toplantısının bu akşam ikisinin de maruz kaldığı tanımadığın biriyle randevudan daha sinir bozucu olamayacağından emindi.

Üstelik randevu bitmemişti, göl kenarındaki evine gidene kadar da bitmiş sayılmazdı. Oraya gitmek için Julius'un pırıl pırıl parlayan cipinin ön koltuğuna tırmanması gerekiyordu. Ciplerden nefret ediyordu Grace. Hiçbiri minicik kıyafetler giyen kadınlara göre tasarlanmamıştı.

Trençkotunu vücuduna sarıp yüksek topuklu ayakkabısını arabanın tabanına basabilmek için daracık eteğinin kenarını hafifçe kaldırdı. Uzanıp içerideki kolu sımsıkı tutarak vücudunu ön koltuğa atmaya hazırlandı.

Bu işi zarif bir şekilde halletmenin yolu yoktu. Kot pantolon ve koşu ayakkabısı giyiyor olsaydı bile bu sorunla karşılaşacaktı. Daracık bir siyah elbise ve yüksek topuklarla kendini koltuğa doğru attığında ne kadar az zıplarsa o kadar iyiydi.

Tutunduğu kola biraz daha sıkı sarıldıktan sonra sağ ayağıyla kendini itti.

"Kafana dikkat et." dedi Julius.

Grace onun ne yapmaya çalıştığını anlayamadan Julius'un elini belinde hissetti. Julius onu bir market poşetini kaldırır gibi kaldırarak ön koltuğa bırakıverdi.

Grace dağılmamaya gayret ettiyse de koltukta bir zıpladı. Trençkotu açılarak bacaklarını ortaya seriverdi. Kontrolü ele

aldığında Julius kapıyı kapatmıştı bile.

Kahretsin.

Tuhaf geçen gecenin düzelmeye niyeti yoktu. Bir yabancıyla yemeğe çıkmak için de bir olumlama vardı muhtemelen ama şu an asıl ihtiyacı olan şey, terapi etkisi yaratacak bir kadeh şaraptı.

Julius'un cipin önünden geçişini izledi. Adamın keskin yüz hatları ve geniş omuzları, Nakamuraların verandasından yansıyan ışıkların önünden geçerken bir an silüete dönüştü. Akşamdan beri kendini telkin etmesine rağmen alışık olmadığı ve tehlikeli olduğunu bildiği bir beklenti içerisine girmişti. Eve giderken geçireceği kısacık yolculukta Julius ile yalnız kalacaktı. Ve bu pek de iyi bir fikir değildi.

Julius kapıyı açıp direksiyona geçti. Grace onun, yırtıcı bir kedinin avını beklemek için uzun otların içinde pusuya yatışı kadar akıcı bir zarafetle kendini koltuğa yerleştirişini izledi.

Tabii ona bakınca bu işin basitmiş gibi görünmesi gayet doğaldı. Onu kaldırıp koltuğa bırakan olmamıştı sonuçta.

Julius kapıyı kapattığında cipin içindeki karanlığa bir de uğursuz ama oldukça heyecan dolu bir mahremiyet eklenmişti. En azından Grace'e öyle gelmişti. Julius bu huzursuz atmosferin farkında değilmiş gibi gayet memnun görünüyordu. Grace'i evine bırakmaya istekli olduğuna şüphe yoktu.

Dikkatini o akşam kendilerini misafir eden ev sahiplerine çevirdi. Irene ve Devlin Nakamura, evlerinin önündeki verandadan onlara el sallıyorlardı.

Irene, soyunu on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Kuzeydoğu Pasifik'e yerleşen Norveçlilere dayandıran uzun boylu, çekici bir sarışındı. Tam da polis eşi olmayı kaldırabilecek bir tipti. Aynı zamanda yüksek kalite mutfak ürünleri satan ve hızla büyüyen bir şirketin sahibiydi.

Devlin Nakamura, kriz durumlarında insanların aradığı türden bir adamdı ki bu da bir polis memuru için iyi bir özellik diye düşündü Grace, tabii incelediği kişi sen değilsen. Kararlı, amansız bir ifadeye ve bir polisin bakışlarına sahipti. İnsan onu bir suçlunun kapısını kırarken ya da haklarını okurken gözünün önüne getirebiliyordu. Bir suçluysanız peşinizdeki polisin o olmasını istemezdiniz. Grace titredi. Devlin ve Julius Arkwright'ın Deniz Piyade Birliği'nde birlikte hizmet verdiklerini öğrendiğinde şaşırmamıştı. İkisi askerlik arkadaşıydı.

"Irene ve Devlin'in kötü bir niyeti olmadığına eminim." dedi Grace.

Julius, cipin dev motorunu çalıştırdı. "Biri seni böyle bir yabancıyla randevuya çağırarak pusuya düşürdüğünde hep böyle mi söylüyorsun?"

"Bu kadar duygusal olma. O kadar da kötü değildi. Yalnızca biraz tuhaftı."

Grace, Irene'in niyetinin kötü olmadığına emindi. İkisi çocukluk arkadaşıydılar. Anaokulundan beri çok yakındılar.

Ancak Devlin'in onu çağırma sebebi şüpheliydi. O, Irene'in hayatına gireli çok olmamıştı. İkisi, Devlin bir yıl kadar önce Cloud Lake'e polis şefi olarak tayin olup taşındığında tanışmışlardı ve düğünlerinde Grace, Irene'in nedimesi olmuştu.

Grace, Devlin'i beğenmişti, sorumlu bir koca olacağını hissediyordu. Ama bu gece, on gün önce Sprague'in ölümünün ardından kendisini sorgulayan Seattle cinayet masası dedektifinin bakışlarındaki soğuk analitik bakışların aynısını görebiliyordu sanki onun gözlerinde.

"Tamam." dedi Julius. "Bu randevuyu tuhaf olarak tanımlayalım bakalım. Şimdilik."

Derin, boğuk ve şaşırtıcı derecede yumuşak ses tonun-

da hissedilen keyif, Grace'in sinir uçlarını bir kez daha uyardı. Dönüp Julius'a baktı. Yüzündeki ifade, arabanın sanki öbür dünyadan yansıyormuşçasına ışıyan gösterge ışıklarında okunacak gibi değildi ama gözlerinin kenarları sanki bir tüfeğin tetiğini çekmek üzereymiş gibi kısılmıştı.

Silahlardan ya da silah kullanan tiplerden anladığından da değildi hani. Tanıdığı silah taşıyan tek insan Devlin'di. Ama onun da mesleğine bakarak silah taşıması gerektiği aşikârdı.

Bu geceki yemeğin üzerinde dolanan lanette kısmen de olsa kendisinin de bir sorumluluğu olduğunu kabul etmeliydi. Sorun, bugünlerde olumlu düşünmeyi pek beceremiyor olmasıydı.

Az önce cinayet işlenmiş bir eve girmenin nahoş sonuçları olacaktı elbette. Yine de Witherspoon'un cesedini bulmasının üzerinden on gün geçmiş ama sis perdesi hâlâ aralanmamıştı. Bu da gündüz bilincinin kıyısında dolaşıp duruyor, gece ise bir dalga gibi sinsice içine sızıyordu. Yaptığı onca meditasyon, olumlu telkinler ve yerine getirdiği üç ritüeline rağmen bu kötü enerji gittikçe sanki daha da kötüleşiyor, düşüncelerini ve rüyalarını etkiliyordu. Her ikisi de giderek daha karanlık, daha huzursuz bir hâl alıyordu.

Üstelik ölmüş bir adamın yolladığı e-mailler her akşam gelmeye devam ediyordu.

Julius, kişiliğinin özünde var olan bir şeymiş gibi görünen sakin ve becerikli hareketlerle kontrol ettiği cipini park ettiği yerden çıkarıp Lake Circle Yolu'na çevirdi. Bu adam çok iyi bir dost da olur korkunç bir düşman da diye düşündü Grace. Olumlu düşünen tiplerden olduğunu sanmıyordu onun, daha çok taktik strateji uzmanı bir karakterdi.

Ne tür bir sevgili olabileceğini ise düşünmek istemedi.

Ne yaparsan yap o sulara girme, dedi kendi kendine.

Grace gece boyunca o kadar gergindi, kafası Julius'la o kadar meşguldü ki onun hislerini neden bu kadar rahatsız ettiği üzerinde kafa yoramamıştı. Aklına gelen tek şey buz dağlarıyla ilgili söylenen şeydi, yani en tehlikeli kısmın suyun altında gizli olduğu. Kadınsı sezgileri, Julius Arkwright'ın kendisine dair gizlediği çok şey olduğunu söylüyordu. Öyleyse ne olmuştu ki yani? Bu, herkes için söylenebilirdi. Julius'un gizli taraflarının üzerinde durmak için bir sebep yoktu. Bu aralar kendi derdi başından aşkındı.

Julius'a dair bildiği gerçekler yemek boyunca sohbete konu olan şeylerden öteye geçmiyordu.

O bir girişimciydi hem de Irene'e göre çok başarılı bir risk sermayedarıydı. Diğer yatırımcılar, Julius'un kendi adlarına yatırım yapmaları için milyonlarca dolarlarını ona emanet ediyorlardı.

Para kazanmak kötü bir şey değil tabii diye düşündü Grace. İşin aslı, para kazanarak geleceğini garanti altına almak şu anda kendi yapılacaklar listesinin en başında duruyordu. İnsan ancak işini kaybedince düzenli bir işin değerini anlayabiliyordu. Bunu en iyi kendisinin bilmesi gerekirdi, hayattan ne beklediğini bulabilmek için üniversiteyi yarıda bıraktığından beri girip çıktığı işlerin sayısını bile unutmuştu.

Tam on sekiz ay boyunca çalıştığı Witherspoon Way merkezindeki işi daha önce girdiği işlerin hepsinden daha uzun sürmüştü. Annesi ve ablasının, bıkıp usanmadan değiştirdiği kariyer durumunun nihayet bir istikrar kazandığını umduklarını biliyordu. Kendisi de aynı şeyi umuyordu aslında.

Julius, Cloud Lake Gölü'nün girintili çıkıntılı kıyısını dolanan iki şeritli dar yolda şaşırtıcı derecede yavaş sürüyordu arabasını. Gölün yüzeyi ayın şavkını yansıtan dev, karanlık bir ayna gibi görünüyordu.

Arabanın içindeki sessizlik bunaltıcı bir hâl almış, Grace

bu sessizliği bozacak bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim." dedi. Nazik bir ses tonuyla konuşmaya çalıştıysa da sesi biraz sert ve boğuk çıkmıştı.

"Sorun değil," dedi Julius. "Yolumun üstündeydi zaten."

İşte bu doğruydu. Julius'un yakın zamanda satın aldığı göl kenarındaki taş ev, Grace'in büyüdüğü evden iki kilometre kadar ilerideydi. Yine de onun kendisini eve bırakmasını beklemiyordu. O akşam Nakamuraların evine kendi arabasıyla gitmeye niyetleniyordu ama Devlin uğrayıp onu almayı teklif etmişti. Bu durumda onu eve getiren yine Devlin olacaktı. Ancak Julius, oraya giderken zaten Grace'in evinin önünden geçeceğini ve kendisine hiçbir zahmeti olmayacağını söyleyince bu teklifi reddetmek çok nazik olmayacaktı, hele ki Irene ve Devlin onu teşvik edercesine başlarıyla onaylarken.

Eğer Irene'in emrivaki bir çöpçatanlık yaptığı bu kadar belli olmasaydı, akşam yemeği boyunca o kadar rahatsız olmazdım diye düşündü Grace.

Tuhaf olmakla birlikte şimdi artık arabada Julius ile yalnızken durumun ne kadar komik olduğunu görebiliyordu. Neredeyse. Koltuğa biraz daha gömüldü.

"Devlin ve Irene'in bizi birbirimize yapmaya çalıştıklarını yemek öncesinde de biliyor muydun?" diye sordu Grace.

"Başka bir konuk daha olacağını söylemişlerdi." Julius'un bir dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. "Dediğin gibi kötü bir niyetleri yoktu."

"Şimdi artık bu sona erdiğine göre sanki biraz komik gibi geliyor bana."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İnsanların beni birilerine yapmaya çalışmalarına alışığım

ben." dedi Grace. "Son yıllarda annem ve ablam bunu hobi hâline getirdiler. Şimdi de Irene bir deneyeyim dedi herhâlde. Aramızda kalsın ama giderek umutlarını yitirmeye başladılar."

"Ama sen pek ilgilenmiyorsun bu konuyla."

"Hayır, genelde ilgiliyimdir." dedi Grace.

"Yalnızca bu akşam değilim diyorsun. Anladım, bunun boşanmış olmamla bir ilgisi var mı?"

Biraz fazla tekdüze bir ses tonuyla söylemişti bunu. Gel de şimdi sohbeti sürdür. Gittikçe daha da tuhaflaşmaya başlamıştı sohbet.

Grace, geri adım atmaya karar verdi.

"Bunu kişisel alma, lütfen." dedi. "Sadece şu anda başka önceliklerim var. Yeni bir kariyer arayışı içerisindeyim ve bu da bütün dikkatimi bu konuya yöneltmemi gerektiriyor."

Julius, onun iş meseleleriyle pek ilgilenmiyormuş gibiydi.

"Diğer çöpçatanlık denemelerinde işlerin neden yürümediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Julius.

Grace, gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi kaldığı hissine kapılmaya başlamıştı.

"Hiç, sadece hiçbiriyle uyuşamadık." dedi temkinli bir şekilde. "Irene'e ve aileme göre bu benim suçummuş."

"Neden senin suçunmuş?"

"İnsanları düzeltmeye çalışmak gibi kötü bir huyum varmış. Başarılı olursam tak sepeti koluna herkes kendi yoluna yapıyormuşum."

"Peki ya düzeltemediğin zaman?"

Grace, koltukların arasında kolunu dayadığı konsola bir parmağını tıklattı. "Sonuç değişmiyor. Yine adama yol veriyorum, ben de kendi yoluma gidiyorum."

"Demek seri bir kalp hırsızısın."

Grace bu sefer güldü. "Tanrım, hayır. Hiçbir erkeğin kalbini çalmadığıma eminim. Erkekler beni arkadaşları gibi görür. Bana sorunlarını anlatırlar. Ben de onlara önerilerimi sunarım. Sonra da gidip bardan güzel bir sarışın kaldırır ya da iş yerinde beraber çalıştıkları çekici bir kadınla çıkmaya başlarlar."

Julius ona sert bir bakış attı. "Peki senin kalbini kıran oldu mu?"

"Üniversiteden beri olmadı. İnsan sonradan anlıyor böyle şeyleri ya, kalbimi kırmış olması iyi bir şey oldu çünkü o ilişki ikimiz için de bir felaket olurdu. Bakıyorsun bir sürü drama, kavga, gürültü. Elde ne var peki? Koca bir sıfır."

Julius bir süre sessiz kaldı. "Geriye baktığımda evliliğimde hiç kavga gürültü, fırtına olmamış."

"Sona ererken bile mi?"

"Hatırladığım kadarıyla bittiğinde ikimiz de rahat bir nefes almıştık."

Buna inanmak güç diye düşündü Grace ama şu anda yapmak istediği son şey Julius'un yürümeyen evliliğini didiklemekti. Julius Arkwright'ı düzeltmeye çalışmaya hiç niyeti yoktu.

"Hımm..." dedi bunun yerine.

"Merak etme, seni eve götürene kadar kafanı şişirecek değilim. Evliliğimin bitişini dinlemek istemezsin, ben de bunu konuşmak istemem zaten."

"Oh, çok şükür." Grace alnını siler gibi bir hareket yaptı. "Bunu bilmek güzel."

Julius kahkahayı bastı.

Gerilim azalmış, ortam biraz rahatlamıştı. Grace de biraz rahatlayarak daha tarafsız bir konu açmaya çalıştı.

"Cloud Lake'de ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Evi yıl boyu kullanmayı planlıyorum. Seattle'da bir dairem

var ama işimin çoğunu internet üzerinden yapıyorum. Birkaç istisnai durum dışında ofiste yaptığım her işi buradan da yapabilirim. Cloud Lake şehre bir saat uzaklıkta zaten. Haftada birkaç sefer gidip işlerin düzgün yürüyüp yürümediğini kontrol etsem yeter."

Grace, onun *başarılı* bir girişimci olduğunu hatırladı. Adam muhtemelen ayakkabı alır gibi daire ve ev alıyordu. İnsan ona bakarak böyle biri olduğunu anlayamaz elbette, dedi kendi kendine. Son yıllarda Kuzeydoğu Pasifik'in yeni başlayan ve akıllı yatırımcılar için çok verimli bir bölge olduğu kesinleşmişti. Bugünlerde ortalıkta gezinen bir sürü yeni zengin vardı ve neredeyse hiçbiri gösterişli ve havalı bir tavır takınmıyordu. Çoğu Costco mağazasında indirimleri takip eden kalabalığın içine karışıyor, REI mağazasından dağ bisikleti ve spor kıyafet alışverişi yapıyordu.

Grace, Julius'un aileden zengin olmadığına çok emindi. Onda her şeyi kendi başarmış, istediği şeyi elde etmek için mücadele eden bir adamın duruşu vardı.

"Satın aldığın evin eski sahibi komşun Harley Montoya." dedi Grace. "Evi sattığını duyduğumda şaşırdım. Ev ve arazisi neredeyse on yıldır ona aitti."

"Harley küçülme vakti geldiğini söyledi. Peki ya sen? Cloud Lake'de kalmaya devam edecek misin?"

"Evet, bir süreliğine. Şu anda işsiz olduğum için her kuruşun hesabını yapmam gerek. Annem, Kirk'le birlikte emekli olduktan sonra evi satmadı ama sadece yazın kullanıyor. Yeni bir işe başlayana kadar kira ödemek yerine burada kalmamı teklif ettiler."

"Şimdi nerede yaşıyorlar peki?" diye sordu Julius.

"Birkaç yıl önce Scottsdale'e taşındılar. Annem buradaki hediyelik eşya dükkânını sattı, Kirk de sigorta şirketini oğulları-

na devretti. Şu anda dünyayı geziyorlar.

"Irene bir ablan olduğunu söyledi."

"Evet, Alison. Portland'da avukatlık yapıyor."

"Yani kendine yeni bir düzen kurana kadar Cloud Lake'de kalmayı düşünüyorsun."

"Evet niyetim bu."

"Peki bir planın var mı?"

Grace gözlerini kırptı. "Az önce anlattım ya."

Julius komik bir şey söylemiş gibi baktı ona. "Yeni bir kariyer bulma konusunda bir stratejin var mı demek istedim."

"Ha, pardon." Grace kızarmıştı. "O konu üzerinde hâlâ düşünüyorum."

Julius'a bu konuda bir açıklama yapmak zorunda olmadığını düşünüyordu.

"Bir şeyler düşünmüş olmalısın." dedi.

"Aslına bakarsan hayır." dedi Grace biraz soğuk bir edayla. "Son zamanlarda hayatım biraz çorba oldu."

"Biliyorum, patronunun cesediyle karşılaşmak kolay bir şey olmasa gerek."

Grace bir an tereddüt etti. Bu sohbete girmek isteyip istemediğinden pek emin değildi. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum." dedi sakin bir şekilde.

"Başında Witherspoon olmayan bir Witherspoon Way çöker."

Grace kollarını kavuşturup gözlerini camdan dışarı, kaldırıma dikti.

"İnan bana bütün çalışanları bunun farkındayız." dedi.

"Bir işe ihtiyacın var. Bana göre sorunun çok basit."

"Öyle mi? En son ne zaman işsiz kaldın, peki?"

Julius'un bunu bir süre düşünmesi onu şaşırttı.

"Epeyce oldu." dedi Julius itiraf edercesine.

Grace buz gibi bir gülümsemeyle, "Başka bir deyişle, benim ne kadar zor bir durumda olabileceğim bir yana şu ara ne kadar zor iş bulunabildiğine dair en ufak bir fikrin yok."

"Witherspoon'daki işi nasıl buldun?"

Grace bu soruyu beklemiyordu. "Tamamen tesadüf oldu. Zaten hep tesadüfen iş bulurum."

"Nasıl yani, bir kişisel gelişim konuşmacısının yanında tesadüfen mi iş buldun?"

"Evet. Bir buçuk yıl önce yeni bir arayış içerisindeydim. Birkaç fikir edinirim belki diye bir Witherspoon Way seminerine katılmıştım. Sprague Witherspoon konuşmasını yaptıktan sonra onunla konuşmak için bekledim."

"Ne hakkında konuşacaktın?" diye sordu Julius merak içinde.

"Sprague olumlu düşünce üzerine seminerini verirken, kullandığı kavramları başka yönlerden de sunabileceği bazı fikirler oluştu kafamda." Kollarını açıp ellerini rahat bıraktı. "Beni dinlemesine şaşırmıştım. Sonra bir baktım bana iş vermeyi teklif ediyor. İşe girdikten sonra beni tamamen serbest bıraktı. Witherspoon Way bulduğum en iyi işti."

"Kaç yerde çalıştın ki bugüne kadar?"

"Çok." dedi Grace derin bir nefes alarak. "İşin doğrusu, insan utanıyor bunu söylerken. Ayrıca özgeçmişini de kötü gösteriyor. Birkaç iş değiştirmek o kadar kötü görünmeyebilir ama abartınca..."

"Uçarı, güvenilmez bir görüntü çizersin."

Grace irkildi. "Yukarıdakilerin hepsi. Ablam lise sonda avukat olmak istediğine karar vermişti. Bir de bana bak, hâlâ on sekiz aydan fazla sürecek bir iş bulabilmiş değilim."

"Senin sorunun şu." dedi Julius. "İş aramak için bir plana

ihtiyacın var."

Grace ona uzun uzun baktı. "İş bulmak için plan mı yapmam gerekiyor?"

"Bence iyi düşünülmüş bir planın varsa hayatta her şey daha iyi yürür."

Grace gülmemek için kendini zor tuttu. Julius çok ciddi görünüyordu.

"Beş yıllık bir plandan mı bahsediyorsun?" diye sordu Grace zevzek bir şekilde. "Çünkü annemin beni bu evde beş yıl bedava oturtacağını hiç sanmam."

"Beş yıllık bir plan değil bahsettiğim, yani iş bulmak için değil. Daha çok üç aylık bir strateji. Bu konuda ciddiysen kendine birtakım hedefler belirleyip onlara ulaşmalısın."

"Ben uzun vadeli planlar konusunda pek iyi değilimdir."

"Hadi canım. Hiç de belli olmuyor." diye dalga geçti Julius.

Grace ona soğuk bir şekilde gülümsedikten sonra, "Sprague Witherspoon bana, özelliklerimden birinin kalıpların dışında düşünebilmem olduğunu söylemişti."

"Düşünecek bir kalıp bulamazsan hangi kalıbın dışında düşüneceksin? Eski modeli ve neden işe yaramadığını anlamadan yenisinin değerini bilemezsin."

Grace iyice gıcık olmuştu artık. "Vay be. Bence sen de bu kişisel gelişim işine girmelisin. Bu dediğin bizim Witherspoon Way olumlamalarına benziyor."

"Olumlama mı? O ne demek?"

"Olumlu düşünmeye giden bir kısa yol. İyi bir olumlama zihnin, verimli ve iyimser bir yönde odaklanmasına yardımcı olur."

"Mesela?"

"Diyelim ki işte kötü bir gün geçirdin..."

"Daha somut bir şey olsun. Diyelim ki arkadaşların seni

evlerine davet edip sıkıcı bir adamla tanıştırarak tuzağa düşürmüş olsunlar. Bu durumda olumlu düşünmene yardımcı olmak için ne tür bir olumlama kullanırdın?"

Grace öylece kaldı. "O kadar somut olmasa daha iyi olur."

"Ben iş adamıyım. Benim işim somut gerçekler."

"Pekâlâ." dedi Grace sert bir şekilde. "Bu randevu için bir olumlama mı istiyorsun? Şuna ne dersin: *Her gecenin bir sabahı vardır.* İşine yarar mı?"

"Bunun bir Witherspoon Way olumlaması olduğunu hiç sanmıyorum. Uzun zamandır söylenen bir deyim olduğuna eminim."

"Sende daha iyisi varsa söyle."

"Ben olumlamalarla uğraşmam. Asla çiğnemediğim birkaç kuralım var ama hiçbiri bu duruma uymuyor."

"Benim eve geldik." dedi Grace.

Fakat Julius, göl kenarındaki küçük, şirin evin iki tarafı ağaçlık araba girişine doğru dönmeye başlamıştı bile. Evin önünü çepeçevre kaplayan verandanın önünde cipi durdurup motoru susturdu.

Yan tarafta oturan Agnes Gilroy'un evinin ışıkları hâlâ açıktı. Perdeler kapalıydı ama Grace, Agnes'ın perde aralığından onları izlediğine emindi. Agnes'ın, komşularının neler yaptığına dair derin bir ilgisi vardı. Evin önüne yanaşan arabanın sesini duymamış olması imkânsızdı.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim." dedi Grace. Emniyet kemerini çözüp kapının koluna uzandı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Eminim şehirde bir şekilde karşılaşırız. Arabadan inmeye zahmet etme. Kendim hallederim."

Grace onun, söylediklerine kulak vermediğini fark etti. Güçlü, becerikli elleri direksiyonda öylece oturmuş, hiç ev görmemiş gibi kıpırdamadan eve bakıyordu.

"On bir yaşımdayken kariyer planlarımı yapmıştım." dedi.

"Evet, hiç şaşırmadım." Arabanın kapısını açıp trençkotunun kenarından tutarak yere atlamaya hazırlandı. "O tiplerden biri olduğunu düşünmüştüm zaten."

"Hangi tiplerden?"

"Her zaman gideceği yolu bilen adamlardan." Kapının koluna sıkı sıkı yapışarak koltuktan kalktı. Bir an tehlikeli bir şekilde havada asılı kaldı. Sonra iki ayağının üstüne düşünce rahat bir nefes aldı ve dönüp Julius'a baktı. "Güzel bir şey olmalı."

O da kendi kapısını açıp dışarı çıktı ve arabanın önünden dolaşıp Grace verandanın merdivenlerine varmadan ona yetişti.

"Ne istediğini bilmek işe yarıyor." dedi. "Önündeki seçenekleri açığa kavuşturuyor ve karar mekanizmanı kolaylaştırıyor."

Julius'un sakin ve inceleyici bakışları Grace'i omuriliğinden aşağı kadar ürpertti. Heyecanlanmıştı. Bir aşk ihtimali bile nefesini kesmeye yetmişti. *Yanlış zaman ve muhtemelen yanlış adam. Gönder yoluna gitsin.*

"Peki on bir yaşındayken planın neydi?" dedi Grace, adamı göndereceğine.

"Zengin olmak istiyordum."

Grace, verandanın yüzüne vuran ışığında Julius'u incelemek için bir an durakladı. "Neden?"

"Çünkü paranın bir erkeğe verdiği gücün farkına varmıştım."

"Diğer insanlara karşı mı?"

Julius bunu bir süre düşünüp omuz silktikten sonra, "Belki. Duruma bağlı. Ama zengin olmak isteme sebebim bu değildi." dedi.

Grace onu dikkatle incelemeye devam etti. "Hayatının kontrolü elinde olsun istedin."

"Evet, bu cümle her şeyi anlatıyor, sanırım."

"Bu son derece makul bir amaç ve görünüşe göre amacına ulaşmışsın. Tebrikler. İyi geceler, Julius."

Çantasını omzuna asıp merdivenlere yöneldi. Julius'un ayakkabılarının çıkardığı çakıl sesini duyunca durdu. Arkasını dönünce Julius da durdu.

"Sorun değil." dedi bir çırpıda. "Kapıya kadar getirmene gerek yok."

"Seni eve bırakacağımı söylemiştim. İçeri girene kadar eve varmış sayılmazsın."

Nedendir bilinmez birden öfkelendi Grace. "Bana karşı bir sorumluluğun yok."

"Sen eve girene kadar var." Julius bekliyordu.

Grace, elindeki anahtarlarını sıkı sıkı tutuyordu. "Centilmence bir şey yaptığın için seni terslediğime inanamıyorum. Özür dilerim, Tanrım. Ne kadar da görgüsüzüm. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Adam, Grace'i, bir sonraki hareketini yapsın diye şafağa kadar orada bekleyecekmişçesine öylece dikiliyordu ay ışığında.

"Pekâlâ." dedi Grace. "Kapı."

Tekrar dönüp merdivenleri bir çırpıda çıktı. Julius, onu tedirgin etmeyecek bir mesafede takip ediyordu.

Grace, çantasından anahtarları çıkarıp kapıyı açtı ve eşikten içeri geçerek ışığı yaktı. İki ışık sıcak, rahat görünen evin girişini aydınlattı. Annesi son dekorasyonunu yaptığında, Grace ve Alison, onun, hayatının köy evi dönemine girdiğini söylüyorlardı.

Yerde eskitme ahşap döşemeler vardı. Bal rengi bir halının üzerinde yumuşak, deri bir kanepe ve iki bol minderli koltuk, taş şöminenin dibindeki büyük bir pirinç sepetin içinde ise soğuk ve karanlık şöminenin odunları duruyordu.

Duvarlarda Cloud Lake'in kıyılarındaki eski taş evleri,

ahşap rıhtımları ve eski kayıkhaneleri gösteren manzara resimleri asılıydı. Eve gelen konukların çoğu, gölün en güzel görüntüsünü oluşturan terk edilmiş Cloud Lake Inn Oteli'ni gösteren bir tablonun olmadığını fark etmiyorlardı.

Grace bir kez daha Julius'a yüzünü döndü. Verandanın ışığı adamın altın-kahverengi gözlerine gölge düşürüyordu. Grace onun, evin her detayını ezberlemeye koyulduğunu görebiliyordu. Yüzündeki ifadeyi anlatacak bir sözcük bulmaya çalıştı, sonunda bu ifadeyi *aç* sözcüğüyle tanımlayabileceğini düşündü.

O sulara girme, dedi kendi kendine. Onu doyurmaya kalkarsan buralarda takılmaya başlar. Sokakta kalanları eve almak için uygun bir zaman değil. Buraya Julius Arkwright'ı düzeltmeye gelmemişti. Eğer düzeltirse o da diğerleri gibi çekip giderdi.

Ve bu adam serbest bıraktığına pişman olacağı biri olabilirdi.

Ona teşekkür etmek ve iyi geceler dilemek için ağzını açtı.

"Bir bitki çayı falan içmek için içeri gelmek ister misin?" dedi bunun yerine, ağzından çıkanlara kendisi de şaşırarak.

Beş

"Teşekkürler." dedi Julius. Eşikten geçip kapıyı kapadı. "Daha önce hiç bitki çayı içtiğimi sanmıyorum. İlginç olabilir."

Grace, o an yaptığına inanamayan bir vaziyette birkaç saniye öylece kalakaldı. Sonra Julius'un ona baktığını ve bir sonraki hareketini beklediğini görünce kendini toparladı. Eve alıp besleyecek hâlim yok ya diye düşündü. Alt tarafı bir çay.

"Çay." dedi ardından, topuğunun üzerinde dönerek. "Mutfak."

Omzundaki çantayı dolgun koltuklardan birine atıp eski tip dev mutfağa yöneldi. Havadar perdelerin arasından göle vuran ay ışığını görebiliyordu. Göl kenarındaki evlerden bazılarının ışıkları, ağaçların arasından süzülüp Grace'in evine kadar ulaşıyordu. Alçak sokak lambaları gölün etrafını bir kolye gibi çevreleyen yaya yolunu aydınlatıyordu.

Birden çaydanlıktaki suyun nasıl kaynatıldığını bile unuttuğunu fark etti.

Sonra ocağın altını yakıp kendine bunun sadece bir çay daveti olduğunu hatırlattı. Bir türlü engel olamadığı bu sebepsiz heyecan hissi ileride bir sorun teşkil edecekti muhakkak. Ancak şu anda bunu umursamıyordu.

Julius, fayans döşenmiş tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. Sanki kendi evinin mutfağındaymış ya da orada çok zaman geçiriyormuş gibi bir hava vermeyi başarmıştı bir anda. Grace'in kavanozdan iki tane çay poşeti çıkarışını izledi.

"Ne çayı o?" diye sordu.

"Papatya." dedi Grace. "Rahat bir uyku çekmeni sağlıyor."

"Ben genelde doktorun tavsiye ettiği dozda bir kadeh viski içerim."

Grace gülümsedi. "O reçeteyi ben de sık sık kullanırım, şahsen."

"Bu aralar uyku sorunun var anlaşılan."

Grace çay poşetlerini fincanlara koydu.

"Ara sıra," dedi Grace itiraf ederek. "Haklıydın. Patronumun cesedini bulmak beni gerçekten de şoke etti."

"Gazetede çıkan haberleri okudum," dedi Julius. "Witherspoon Way, Kuzeybatı Pasifik'in yükselen yıldızlarından biri olduğundan hikâye dikkatimi çekti.

Grace başını iki yana salladı. "Şimdi ise her şey bitti. Sprague'in yarattığı her şey yakında yok olup gidecek."

"Ürün yerine kişiler üzerinden yürüyen işlerin hepsinin kaderi aynıdır. Şöhretler, atletler, aktörler; hepsinde aynı hikâye. Çalışırlarken milyonlar kazanabilirler ama başlarına bir şey gelirse bütün şirket çöker."

Çaydanlık ıslık çalmaya başladı. Grace ocağı kapatıp sıcak suyu fincanlara döktü.

"Kişisel gelişim semineri işinde zaten her şey tepedeki kişi-

nin karizmasına bağlıdır," dedi Grace.

"Demek işsizsin."

"Bir kez daha." Kupalardan birini Julius'ın önüne koydu. "Ben benden bekleneni verebilen biri değilim. Ne diyeyim? Aklımı başıma toplamamın zamanı geldi. Keşke hayattan ne beklediğimi bilsem. Ne zaman peşinden gidebileceğim bir kariyer bulsam birden her şey tepetaklak oluveriyor."

"Witherspoon Way'in kapanması gibi mi?"

"Evet, yani."

"Ben de bir zamanlar kendim için bir gelecek planlamıştım."

"On bir yaşındayken ne yapmak istediğine karar verdiğini söylemiştin." Grace çayına üfledi. "Zengin olmak istiyormuşsun. Seni o kariyere yönelten neydi peki?"

"Annemle babam ayrıldıktan sonra babam tekrar evlenerek ülkenin öbür ucuna yerleşti. Ondan sonra pek görmedim kendisini, sadece bir sefer borç istemeye geldi o kadar. Annem geçimimizi sağlamak için deli gibi çalıştı. Benim için yıllarca her şeyi feda etti."

Grace anlıyorum der gibi başını salladı. "O zaman paranın her şeyi değiştireceğini anladın. Annenin hayatını değiştirmeye yetecek güce sahip olabilecektin, değil mi?"

Julius hafifçe gülümsedi. "Beni çözmeye mi çalışıyorsun? Çünkü eğer öyleyse konuyu değiştireceğim."

"Irene senin çok başarılı bir risk sermayedarı olduğunu söyledi. Yatırım söz konusu olduğunda kurşunu altına çevirebildiğin için Kuzeybatı Pasifik iş çevrelerinde sana Simyacı Arkwright diyorlarmış."

"İşimde iyiyimdir," dedi Julius. "Ama o kadar da değil."

"Çok zengin olmaya yetecek kadar iyisin ama değil mi?"

Julius omuz silkti. "Yeterince diyelim."

"Annenin durumu da iyidir herhâlde."

"Annem iyi. Para meselesi çözüldükten sonra hep yapmak istediği şeyi yaptı, yarım bıraktığı üniversite eğitimini tamamlamak için okula döndü. Sonra da hocalarından biriyle evlendi. Şimdi Kuzey Kaliforniya'da yaşıyorlar. Doug oradaki bir devlet üniversitesinde çalışıyor. Annem ise danışma bürosunda. Yakında ikisi de emekli olacak. Yatırımlarını ben idare ediyorum."

Grace gülümsedi. "Rahat bir emeklilikleri olacak desene."

Çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti Julius. "Yani."

Grace kaşlarını kaldırdı, "Şu anki parasal durumundan memnun musun?"

"Ölene kadar yetecek param var hatta fazlası diyebilirim. İnsan kaç gömlek giyebilir ki? Kaç araba kullanabilir? Kaç evde oturabilir? Evet Grace, yeterince zenginim."

Grace bir süre inceledi onu.

"Biliyor musun bugüne kadar yeterince param var diyen birini duyduğumu sanmıyorum," dedi sonra. "Tamam, bugüne kadar pek fazla gerçekten zengin erkek tanımadım. Ama insanların bir noktadan sonra parayı sırf statü sembolü olarak kullandığını düşünüyordum."

"O işe yarıyor tabii." Julius papatya çayından dikkatle bir yudum aldı. "Bir süreliğine."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Yoksulluğa geri dönmeyi mi yeğlerdin yoksa?"

Julius yavaşça gülümsedi. "Hayır."

"Ama bugün bütün paranı kaybetsen çok da üzülmezsin. Hatta eminim bu durumu ilginç bile bulabilirsin."

"İlginç mi?"

"Hayatın sıkıcılığından kurtulmuş olursun yani. Sil baştan

başlayarak hayata meydan okursun, fena mı?"

"Olabilir," dedi Julius. "Benim için sorun değil ama artık yalnız değilim. Bugün her şeyimi kaybetsem, yeni başlayan birçok firma da benimle birlikte topu atar. Dolaylı ya da dolaysız olarak benim için çalışan bir sürü insan gibi o işletmelerde çalışanlar da işsiz kalır. Hatta yatırım yapmam için paralarını bana emanet edenleri saymıyorum bile, mesela annem."

Grace de tezgâha yaslanıp çayından bir yudum aldı. "Haklısın tabii. Arabanın direksiyonu sende. Canın istediği zaman sağa çekip direksiyonu bırakma gibi bir lüksün yok. Böyle bir şey yapmaya kalkarsan bedelini yolcuların öder."

"İşin bu yanını düşünmeyeceğimi sanmıştın, değil mi?"

"İşte orada yanılıyorsun. Bir işveren olarak sorumluluklarını düşüneceğinden eminim. Irene ile anaokulundan beri arkadaşız. Onu iyi tanırım. İyi bir adam olduğunu düşünmese beni seninle tanıştırmaya kalkmazdı."

Julius bıyık altından güldü. "Bu konuda seninle aynı fikirde olmayan bir yığın insan var."

"Tabii canım, bulunduğun yere gelene kadar kim bilir kaç düşman edinmişsindir."

"Düşman edinmek beni kötü biri yapmıyor mu yani?"

"Düşmanına bağlı," dedi Grace.

Öndeki odadan bir çınlama sesi gelince Grace dondu kaldı. Julius ona baktıktan sonra başını ön kapıya doğru çevirdi.

Grace derin bir nefes alarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Sonra birkaç nefes daha alınca ürpertisi geçmeye başladı.

"Telefonum," dedi hemen. "E-mail'dir. Önemli bir şey değil. Sonra bakarım."

Julius anladım der gibi başını sallayıp çayını içti.

"Şimdi bir soru da ben sana sorayım," dedi sonra.

"Olmayan kariyer planlarımla mı alakalı?"

"Biraz daha özel. Sprague Witherspoon'u sen mi öldürdün?"

Grace kelimenin tam anlamıyla gafil avlanmıştı. Birden beyni uyuştu. Kelimeler boğazına düğümlendi. Önce e-mailin sesi, şimdi de bu.

Elindeki kupa yere çarptığında sesi kulaklarına kadar geldiyse de beyni birkaç saniye gelen sese bir anlam veremedi.

Julius, bir böcek bilimcisinin kavanozdaki kelebeği seyredişi gibi onu izliyordu.

"Defol git," diyebildi Grace öfkeli, boğuk bir fısıltıyla. "Derhâl."

"Pekâlâ," dedi Julius.

Sanki az önce havaların ne kadar soğuduğundan bahsetmişcesine sakin bir şekilde yarım kalan çayını tezgâhın üstüne koydu. Yürüyüp mutfaktan çıktı ve oturma odasına geçti. Grace kendini zorlayarak tezgâhtan uzaklaştı ve Julius'u kovar gibi peşine takıldı.

Julius kapıya geldiğinde durup omzunun üzerinden ona baktı.

"İyi geceler," dedi. "Benim için ilginç bir akşam oldu. Böyle geceler yaşamam pek."

"Yapma yahu," dedi Grace. "Neden acaba?"

"Ne düşündüğünü biliyorum." Julius kapıyı açıp verandaya çıktı. "İnsanlar beni tanıdıkça ne kadar sıkıcı biri olduğumu görürler. Ne yalan söyleyeyim, ben bile kendimden sıkılıyorum bazen. Kapını kilitlemeyi unutma."

Verandadan aşağı doğru yürüdü.

Grace öfkeden deliye dönmüş bir hâlde verandanın ucuna kadar gidip korkuluğa tutundu. "Witherspoon'u ben öldürmedim."

"Sana inanıyorum." Julius, cipin kapısını açtı. "Kim yapmış

olabilir sence?"

"Bilmiyorum. Tanrım, bilsem polise söylerdim zaten."

"Dev'e gelen bilgilere göre, Seattle polisinin elinde, öfkeli bir kız çocuğu, kızın nişanlısı, Witherspoon Way'den parasının karşılığını alamamış olan birkaç kızgın seminer mağduru dâhil epeyce uzun bir şüpheli listesi varmış. Tabii bir de Witherspoon'un çalışanları var."

"Neden içimizden biri onu öldürsün ki? Hepimiz Witherspoon Way'de iyi para kazanıyorduk."

"Dev, Witherspoon Way'de çalışan birinin yüklü miktarda parayı zimmetine geçirdiğini ve eksilen paranın izini örtmek için sahte yatırımlar yaptığına dair deliller olduğuna inandıklarını söyledi."

"*Ne*? Sen ciddi misin?"

"Dev'e sor istersen. Bu sabah Seattle polisinden duyduğunu söyledi. Çok miktarda kayıp para varmış. Bizim oralarda bundan âlâ cinayet sebebi olmaz."

Grace burnundan soluyarak ona bakıyordu. "Benim Witherspoon Way'in parasını zimmetime geçirdiğimi mi ima ediyorsun?"

"Hayır. Bu akşam başlarda birkaç şüphem vardı ama senin böyle biri olduğunu hiç sanmıyorum."

"Neden? Senin gibi parayı yoktan var eden bir sihirbaz olmadığım için mi?"

Julius gülümsedi. "Bu seni şaşırtabilir ama Witherspoon Way gibi başarılı bir işi tırtıklamak için para sihirbazı olmaya gerek yok. Hatta son derece kolaydır, hele ki kimse dikkat etmiyorsa."

"Bu söylediklerinde kaç tane hakaret var, farkında mısın?"

"Öyle demek istemedim," dedi Julius. "Yalnızca durumu ifade ediyorum."

"Demek öyle. Ben de sana başka bir durumu ifade edeyim o zaman, bu kör randevu resmen sona ermiştir." Grace, gözünün ucuyla Agnes Gilroy'un perdesinin kıpırdadığını gördü. "Kahretsin."

Topuğunun üzerinde dönüp sert adımlarla eve girdi ve kapıyı vurarak kapadı. Sert bir şekilde dönerek yeni yaptırdığı emniyet kilidini çevirdi ve kapının zincirini taktı.

Birkaç saniye orada durup cipin gürleyerek Lake Circle Yolu'na çıkışını dinledi.

Julius'un gittiğinden emin olunca derin bir nefes aldı. Sonra mutfağa gidip ocağın yanında duran rulodan biraz kâğıt havlu kopardı.

Dökülen papatya çayını silerken Witherspoon Way'in parasının hortumlanışı ihtimalini düşünmeye başladı. Bu doğru olsa bile -ki Devlin polis olduğuna göre bu bilginin yanlış olma ihtimali pek yoktu- Sprague'in kurban gittiği cinayetle ne ilgisi vardı?

Tabii Sprague yolsuzluğu ortaya çıkarıp faille yüzleşmediyse.

Çayı silmeyi bitirip kırık fincan parçalarını topladı. Kalkıp ıslak kâğıt havluları ve fincan parçalarını çöpe attı.

O gün nefes egzersizlerini yapmıştı. Yıllardır kâbuslarıyla baş etmesine yardımcı olan diğer ritüellerinden birine gelmişti sıra.

Kapılara ve pencerelere taktırdığı yepyeni kilitleri kontrol etmek için hepsini bir bir dolaştı. Sonra da bir insanın sığabileceği büyüklükteki bütün dolapların ve gardıropların içine baktı. Üç küçük yatak odasındaki yatakların önünde çömelerek altına bakarken kendine kızdı. Bir gün orada birinin saklandığını görse ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama evde ondan başka kimsenin olmadığına emin olana kadar uyuyamayacağını biliyordu.

Evi dolaşma işi bittiğinde kendine bir bardak şarap koyup salondaki büyük koltuklardan birine oturdu ve çantasından telefonunu çıkardı. Hayvanat bahçesinde çalışan birinin yılanı çıkarmak için yılan deliğine elini sokarken takınacağı türden gönülsüz bir tavırla e-mail'ini açtı.

E-mail onu bekliyordu. Yine bir gece vakti, yine ölü bir adamdan gelen bir not vardı. İlk satır tanıdıktı.

"Pozitif bir yaklaşım karanlık bir odada çakan şimşek gibidir."

Fakat e-maili gönderen kimse ikinci satırı değiştirmişti.

"Bunu, karanlıkta seni bekleyeni görmek için kullanabilirsin."

Alt

Bravo sana Arkwright. Bir randevunun içine nasıl edilir, iyi biliyorsun. Julius evinin garaj girişine gelip cipini park etti. Ardından motoru susturup Grace Elland'ın gizemini ve oturduğu karanlık taş evi düşünmeye başladı.

Mütevazı bir evdi ama ancak birçok neslin yaşanmışlıklarının verebileceği bir sıcaklıkla kaplanmış gibiydi sanki. Nefis bir göl manzarası ve yemyeşil bir bahçe gibi birkaç tatlı sürpriz de barındırıyordu tabii. İnsan böyle bir evde hayatının sonuna kadar mutlu olabilirdi.

Grace Elland da insanı şaşırtacak sürprizlerle doluydu. Zeki bir insanın böyle "pozitif düşüncenin ve olumlamanın gücü" gibi saçmalıklara gerçekten inanacağını aklı kesmiyordu bir türlü. İşini yapmak başka bir şeydi. Bir yaşam koçunun yanında çalıştığı için onu suçlamıyordu elbette. Sonuçta iş işti. Yapman gereken neyse onu yaparsın diye düşünüyordu. Grace'in yaptığı işin doğası bir yana çalışkanlığına ve yeteneklerine hayran kalmıştı. Ama bu gece Grace'in, Witherspoon Way fantezisine gönülden

inanıp kandığı izlenimine kapılmıştı. Pozitif enerjinin dünyadaki iyiliklerin sebebi olan bir güç olduğuna gerçekten inanıyordu.

Ya bütün bunlara gerçekten inanıyordu ya da hayatında gördüğü en usta üçkâğıtçılardan biriydi ki yaptığı işte oldukça kabiliyetli üçkâğıtçılardan bazılarını tanıma fırsatı olmuştu.

Zihninde Grace'e dair izlenimlerini gözden geçirdi. Biraz ufak tefek bir kadındı. Bu gece giydiği abartılı yüksek topuklu ve seksi ayakkabılara rağmen boyu Julius'un omuzlarını biraz geçebilmişti. Ama bir dansçı gibi hafif ve zarif bir şekilde hareket ederken aynı zamanda bir o kadar da güçlü görünüyordu. Onu cipin koltuğuna oturtmak için kaldırdığında hissetmişti bu kadınsı gücü. Onu kollarına aldığı o kısacık an, şimdi duyularını harekete geçirdi.

Bu gece muhtemelen boyunu uzun göstermek amacıyla başının üzerinde topuz yaptığı yıllanmış bir viski rengindeki saçları kehribar yeşil karışımı gözlerini öne çıkarmıştı. Yeşil gözlerini Julius'a çevirdiğinde onun ya da başkalarının görmesini istemediği, bütün dünyadan sakladığı şeyleri görüyormuş gibi huzursuz bir duygu kaplıyordu içini.

Normalde sokakta görse başını çevirip ikinciye bakmayacağı bir tipti. Ama bu gece ikinci defa -hatta tekrar tekrar bakmak istemiş- hep yanında olmak istemişti. Ona soramadığı sorular vardı hâlâ ve cevaplarını alana kadar da rahat etmeyecekti.

Ne simyacı ama. Altın değerinde bir randevuyu kurşuna çevirmişti. Şimdi ise batırdığı işi nasıl düzelteceğini düşünmek zorundaydı.

Kapıyı açıp arabadan indi. O anda yandaki evin kapısı açıldı ve Harley Montoya verandaya çıktı.

"Eee, büyük randevu nasıl gitti bakalım?" diye gürledi.

Aslında Harley'in sesini yükseltmesine hiç gerek yoktu. İki

ev, Harley'nin teknesinin bakımını yapmak için kullandığı daracık bir araba yolu ile ayrılıyordu yalnızca. Kış gecesinin sessizliğinde ses fena hâlde yayılıyordu. Ama Harley herkesin kendisi gibi sağır olduğunu sanıyordu.

Bilindiği kadarıyla adı, anne ve babası tarafından verilmişti ve Montoya ailesine özgü bir isimdi. Ama inşaat işinden bir servet kazandığı yıllarda isminin bir motosiklet markasından geldiği söylentileri dolaşırdı. Zaten insan ona bakınca bir Harley Davidson'cı olduğundan şüphe etmezdi. Şimdi seksenlerindeydi ve artık biraz yumuşamıştı ama yine de o meşhur motosiklet imajını akla getiren sağlam ve kaslı yapısını koruyordu.

"Kör randevu işte," dedi Julius cipin kapısını kapamadan önce. "Pek iyi gitmedi. Bilirsin, genelde böyle olur. Ayrıca bu gece Grace ile buluşacağımızı Cloud Lake'de oturan herkes mi biliyor? Bu nasıl iş yahu?"

"Aşağı yukarı," dedi Harley. "Erken geldin. İşi batırdığını tahmin ettim. Nerede sorun çıktı?"

"Witherspoon'u öldürüp öldürmediğini sorma hatasında bulundum. Tepesini attırdım."

"Hadi canım," dedi Harley dalga geçerek. "Böyle bir şeyi sormak nereden aklına geldi be kardeşim? Böyle soru mu olur?"

"Tepkisini merak ettim."

"Görünüşe göre merakını gidermişsin. Sana Grace Elland'da katil kumaşı olmadığını söylemiştim. İş kadınlara gelince tam bir geri zekâlı gibi davranıyorsun."

"Farkındayım."

"Neyse takma kafana," dedi Harley. "Anlaşılan ikiniz de bir süre daha buralarda olacaksınız. Kartlarını doğru oynarsan bir şansın daha olabilir."

"Diğer bir deyişle pozitif düşünmeye çalışayım, öyle mi?"

"Hayır canım sen de," dedi Harley ters ters. "Pozitif düşünce saçmalığından değil, akıllı bir strateji tutturmaktan bahsediyorum. Senin güçlü yönün strateji ve planlama, evlat. Doğuştan gelen yeteneklerini kullansana."

"Tavsiyen için sağ ol. Aklımda tutarım."

"Tutsan iyi olur."

Julius çimi geçip küçük kapıyı açtı ve iki evi ayıran toprak yola doğru yürüdü.

"Trager cinayeti olduğunda Cloud Lake'de oturmuyordun, değil mi? diye sordu.

"Hayır," dedi Harley. "Para kazanmakla meşguldüm. O konu ve Grace Elland ile ilgili bildiklerimin çoğu Agnes'dan duyduklarımdan ibarettir."

"Öyle kötü bir sahnenin insanda derin yaralar bırakacağı kesin, hele ki ergen bir kızda."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harley.

"Sadece Grace'in neden hiç evlenmediğini merak ediyorum, o kadar."

"Genç kadınlar artık eskisi gibi erkenden evlenmiyorlar, hatta bazısı hiç evlenmiyor."

"Vay be. Modern sosyal akımları yakından takip ediyorsun bakıyorum da."

"Hayır ama Agnes bana gelişmeleri aktarıyor," dedi Harley. "Dediğine göre Grace doğru erkeği bulmayı bekliyormuş. İkimiz de o erkeğin sen olacağını umut ediyorduk."

"Neden herkes benim doğru erkek olduğumu düşünüyor yahu?" dedi Julius gerçekten şaşırmış bir hâlde.

"Şimdi düşünüyorum da hiçbir fikrim yok."

"Yoksa bu kör randevunun ayarlanmasında ikiniz Irene ve Dev ile işbirliği mi yaptınız?"

"Tabii ki hayır," dedi Harley gücenerek. "Benim çöpçatana benzer bir hâlim mi var? Bu, Irene Nakamura'nın fikriydi. Grace ile çocukluktan beri arkadaşlarmış. Duyduğuma göre eski arkadaşın Dev de bu işe olur demiş. Birini suçlayacaksan git onu suçla."

"Teşekkürler. Bu iyi fikir." Julius iskeleye giden yola yöneldi. "İyi geceler, Harley."

"Pes etme, evlat. Grace adama ikinci şans verecek bir kadına benziyor."

Julius durup döndü ve Harley'e baktı. "Sen şu motivasyon gurusu yaşam koçlarından birinin pençelerine düşmediğine emin misin?"

"Gülüyor musun sen?" dedi Harley sert bir biçimde.

"İnan bana, gülmüyorum."

Julius yolun sonuna kadar gidip yüzen iskeleye çıktı. Döşemeye çarpan su hafif hafif şıpırdıyordu. Cloud Lake Gölü, geceleri bulutları değil yalnızca ay ışığını yansıtıyordu, en azından şu anki gibi ayın çıktığı gecelerde. Soğuk, yıldız dolu gecenin altında su, gümüş renkli çizgileri olan simsiyah bir cam tabakası gibiydi.

Yıpranmış tekne korunağı, sol tarafında bir karaltı gibi olduğundan büyük görünüyordu. Julius onu geçip iskelenin sonuna geldiğinde durdu. Su kenarı ağaçlarla kaplı olmasına rağmen durduğu yerden bazı evlerin ışıkları görünüyordu.

Ellandların evi kuş uçuşu yaklaşık yarım kilometre ileri deydi. Mutfağın ve arka verandanın ışıklarını görebiliyordu. Evi izlerken ışıklardan birinin kapanıp diğerinin birden yandığını gördü. Yatak odasıydı muhtemelen. Grace uyumaya hazırlanıyordu. Bunun ne kadar huzursuz bir düşünce olduğunu fark etti o an; bir erkeği uykusuz bırakacak bir düşünceydi.

Telefonunu çıkardı. Beşinci çalışta Devlin cevap verdi.

Sesinden rahatsız olduğu belli oluyordu.

"Önemli bir şey olsa iyi olur," dedi. "Biz Cloud Lakeliler erken kalkarız. Burası büyük şehir değil, ona göre."

"Grace Elland'a dair izlenimlerimi merak ediyordun."

"Bir dakika."

Bir hışırtı geldi. Julius, Devlin'in işle ilgili gibi bir şeyler mırıldandığını duydu -muhtemelen Irene ile konuşuyordu- ardından kapı kapandı.

"Pekâlâ," dedi Devlin. Alçak sesle konuşuyordu. "Mutfaktan bir bardak su alacağım. Hızlı konuş."

"Senin için ne kadar değeri var bilmem ama Grace'in Witherspoon'u öldürdüğünü sanmıyorum."

"Irene ile aynı fikirde olduğunuza sevindim. Grace'in cinayet anında başka bir yerde olduğuna dair epeyce sağlam bir delili var."

"Ama demir gibi sağlam değil diyorsun, öyle mi?"

"Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki çok az insanın demir gibi sağlam bir delili olur. Seattle Polis Merkezi'ndeki arkadaşım, apartmanın garajındaki kameranın Grace'in o akşam saat yedide eve geldiğini ve ertesi sabah yedi buçuğa kadar da ayrılmadığını gösterdiğini doğruladı. Adli Tıpçı, Witherspoon'un gece yarısından hemen sonra öldürüldüğünü söyledi."

"Merakımı mazur gör ama bir mazeretin demir gibi sağlam olması için daha ne bekliyorsun?"

"Eğer şüpheli, cinayet işlendiğinde çoktan ölmüş olduğunu kanıtlayabilirse buna demir gibi sağlam derim. O zaman bile iyice incelerim. İntiharın daha önce işlendiği bir intihar-cinayet senaryosu ayarlamak o kadar da zor değil."

Julius bunu bir an düşündü, problem ilgisini çekmişti. "Ölmüş bir adamın cinayet işleyebileceği birkaç durum geliyor

aklıma. Yavaş yavaş yayılan bir zehir gibi mesela."

"Daha önce de söyledim. Tıpkı bir polis gibi düşünüyorsun."

"Benim mesleğimde gelir daha iyi."

"İşte o doğru," dedi Devlin. "Pekâlâ, laf olsun diye konuşalım şimdi mesela. Diyelim ki Irene ve senin dediğin gibi Grace, Witherspoon'u öldürmüş olamaz."

"Bir dakika, ben yapmış olamaz demedim. Yaptığını sanmıyorum dedim."

Telefonda bir sessizlik oldu.

"Grace'in cinayet işleyebilecek yapıda biri olduğunu düşünüyor musun gerçekten de?" diye sordu Dev neden sonra. Merak ediyordu.

"Polis olan sensin. Hatırladığım kadarıyla birçok defa, doğru şartlar sağlandığında herkesin cinayet işleyebileceğini söylemiştin."

"Orası doğru," dedi Devlin kabul edercesine.

"Grace Elland'ı küçümseme. O iyimser, bardağın hep iyi yanını gören dış görünüşünün altında zorlu bir karakter var."

"Ona şüphe yok. Yıllar önce burada başına gelenleri sana anlatan bendim, unuttun mu?"

Julius, Ellandların evinin ışıklarını izliyordu. "Hatırlıyorum."

"Grace bu kasabada efsane gibidir. Sana onun hakkındaki izlenimlerini anlatmanı istememin sebeplerinden biri bu. Sen bu kasabadan olmadığın için onun geçmişine dair bu hikâyeden etkilenmezsin diye düşündüm."

"Geleceğini düşünüp kariyeriyle ilgili bir karar vermek için burada kaldığını söyledi."

"Evet, Irene onun son yıllarda gömlek değiştirir gibi iş değiştirdiğini söyledi."

"Yalnız şu kadarını söyleyeyim," dedi Julius. "Grace hayat-

tan ne beklediğine karar verdiğinde karşısında duran kişi olmak istemem."

Tabii istediği kişi ben değilsem.

Bu düşünce birden aklında belirivermişti. Öylesine afalladı ki neredeyse telefonu düşürecekti.

"Kahretsin," dedi.

"İyi misin?" dedi Devlin.

"Evet, evet iyiyim. Telefonda bir problem var galiba."

"Peki, randevu nasıl geçti?"

"Bir noktaya kadar harikaydı. Beni çay içmek için eve davet etti."

"Çay mı?" Devlin'in ses tonu, sanki hayatında hiç çay diye bir şey duymamış gibi çıkmıştı.

"Bitkisel bir şey işte."

"Ne güzel işte. Nerede sorun çıktı?"

"Sorun çıktığını nereden çıkardın?"

"Eve erken dönmüşsün ya," dedi Devlin sabırlı bir biçimde. "Telefonda benimle konuşuyorsun, ben de süper bir dedektif olduğum için artık Grace'in yanında olmadığın sonucunu çıkardım."

"Evet iyi bir dedektifsin. Çıkarımında da haklısın. Randevumuz Grace'e, Witherspoon'u öldürüp öldürmediğini sorduğum zaman bir anda sona eriverdi."

"Sordun mu bunu gerçekten?" diye sordu Devlin tekdüze bir ses tonuyla.

"Evet."

"Dan diye."

"Aynen."

"Geri zekâlı herif."

"Harley de buna benzer bir yorum yaptı."

"Herhâlde inkâr etmiştir," dedi Devlin.

"Elbette. Hatta beni evden kovdu. Ama mesele şu Dev, bu işte gerçekten bir tuhaflık var. Kız korkuyor."

"Neden korkuyor?"

"Ah bir bilsem. Ama ön ve arka kapılara yeni kilitler taktırmış. Biz mutfaktayken telefonuna e-mail bildirimi geldi ve Grace resmen zıpladı. Böyle bir irkildi yani."

"Yalnız yaşayan bir kadın o," dedi Devlin. "Doğru dürüst kilitlerinin olması lazım zaten. E-mail sesine gelince, ben bile irkiliyorum bazen."

"Ortada dönen başka bir şey var, Dev. Hissedebiliyorum."

"Irene'in de bana hatırlatıp durduğu gibi, ölüyle cesetle işi olmayan biri için bir cesetle karşılaşmak tabii ki travmatik bir tecrübe olur."

"Bir sivil için diyorsun yani."

Devlin ağır ağır nefes verdi. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki mesleğimizi icra ederken arada sırada cesetlerle karşılaştığımız oluyor ama her gün de değil yani, ayrıca bunu rutin bir iş gibi görmüyoruz."

"Senin iyi bir polis olmanı sağlayan da işte bu tavrın."

"Cloud Lake'deki bu rahat mevkiyi neden aldım sanıyorsun? Büyük şehirde boyuna ceset bulmaktan bıktım."

"Biliyorum," dedi Julius."

Birkaç saniyeliğine hattın iki ucu da sessizliğe büründü.

"Pekâlâ, Grace Elland'a dönelim," dedi Devlin sonunda. "Seattle'dekilerin ellerinde şunlar var: Grace patronunun evine girmiş ve adamı sekiz ay önce kaybolduğu rapor edilen bir tabancayla iki kurşunla vurulmuş bir hâlde yatağında ölü bulmuş."

"Birisi silahı sokaktan satın alıp Witherspoon'u vurmuştur. Grace bana hiç sokak aralarında silah satın alabilecek bir tip gibi görünmedi."

"Sen öyle san, silah almak o kadar da zor değil," dedi Devlin. "Evden hiçbir şey çalınmamış. Ters giden bir hırsızlık olayı değil yani. Dediğim gibi, Seattle polisine göre akla en yakın senaryo katilin Witherspoon'a yakın biri olduğu. Grace bunu biliyor. O yüzden, eğer masumsa..."

"Masum."

"O zaman muhtemelen bir noktada yolu katille kesişmiş olabileceği gerçeğiyle baş etmeye çalışıyordur," dedi Devlin. "Kendi güvenliğini sağlamak için fazladan birkaç önlem alması hiç de şaşırtıcı değil."

"Peki ya e-mail sesine sıçraması?"

"Şaşırmasının milyonlarca sebebi olabilir," dedi Devlin. "Belki de bir erkekten bir mesaj falan bekliyordu, belki hiç mesaj göndermesini istemediği eski bir sevgiliden ya da aramasını umduğu yeni bir sevgiliden. Ve tam o sırada sen orada, kızın mutfağında durmuş çay içiyorsun. Kim bilir belki de kızı geren senin oradaki varlığındı."

"Gergin olduğu doğru, mesele neden olduğu. Neyse benim raporum böyle. Biraz bilgisayarda çalışmam lazım, sonra da yatacağım. Yemek için teşekkürler. Irene'e de söyle, artık bana kör randevu ayarlamasına gerek yok. Bir tane yetti de arttı bile."

Devlin boğazını temizledi. "Bir de şu Witherspoon hesaplarından kayıplara karışan para meselesi var. Cinayeti bir tarafa bırakırsak, sence parayı hortumlayan kişi Grace olabilir mi?"

"Bunu da düşündüm ama öyle bir parayı cebe indirmiş olsa neden burada kalıp başka bir iş bulmaya çalışsın ki?"

"Burada bulunmasının sebebinin gerçekten bu olduğunu varsayarsak tabii."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Eee," diye devam etti Devlin, "Mutfaktan ileri gidemedin,

öyle mi? Irene'e bu kadarını söyleyebilirim o zaman, değil mi?"

"Telefonu suratına kapatacağım şimdi, Dev."

"Seni bitki çayı içerken düşünemiyorum. Keşiş gongu ya da tütsü falan da var mıydı bari?"

Julius telefonu kapadı.

Yedi

Julius, iskelenin ucunda dikilmiş ay ışığını seyrederken e-mail sesi geldiğinde Grace'in nasıl irkildiğini düşünmeye başladı. Sonra kapılardaki yeni kilitlere kafa yordu biraz.

Dönüp Ellandların evine baktı. Işıklar hâlâ yanıyordu.

Aman be, dedi kendi kendine. Kaybedecek neyi vardı ki? Nasıl olsa akşamın içine etmişti bir kere.

Telefonunu tekrar çıkarıp listedeki en yeni ismi tuşladı.

Grace ilk çalışta açtı telefonu. "Alo?"

Grace'in sesindeki gerginlik Julius'u ürpertti. Numarasını tanımadığını fark etti.

"Benim, Julius. Kusura bakma. Seni korkutmak istemedim. Her şey yolunda mı diye bir sorayım dedim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ben iyiyim. Neden her şeyin yolunda olmayacağını düşündün ki?"

"Kapılarında dört tane yeni kilit vardı."

Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu.

"Ne kadar iyi bir gözlemciymişsin," dedi Grace.

"Şaşırdın mı?"

"Kilitleri yenilemeye karar verdim çünkü bir süre daha burada kalacağım ve yalnız yaşıyorum. Cloud Lake artık eskiden olduğu gibi küçük ve uyuyan bir kasaba değil."

"Duyduğuma göre sen çocukken de dünyadaki en güvenli yer değilmiş."

Konuşmaya çöken sessizlikte bir gerginliğin uğultusu vardı sanki.

"Cloud Lake Akıl Hastanesi'nde olanları duydun demek," dedi sonunda Grace.

Bir soru değildi bu. Pes etmiş gibiydi sanki.

"Harley Montoya da Dev de bahsetti bundan," dedi Julius. "Merak edip o zamana ait birkaç gazete haberi buldum ve okudum. Ama Harley'e, Dev'e ve tutanaklara göre bir akıl hastanesinde değil kuzeyde, göl kenarındaki eski Cloud Lake Oteli'nde olmuş."

"Otel aslen akıl hastaları için özel bir hastane olarak inşa edilmiş. Yani bin dokuz yüzlü yılların başında. Hastane kapandıktan sonra bir sürü el değiştirmiş. Her alan binayı otele dönüştürmeye çalışmış. Son sahibi de adını Cloud Lake Oteli yapmış. Yıllardır tahtayla kaplanmış vaziyette durur."

"Bana anlatılana göre sen on altı yaşındayken buranın bodrumunda bir cinayete denk gelmişsin, hatta katille karşılaşmışsın.

Telefonun diğer ucu tekrar uzun bir sessizliğe gömüldü.

"Sen ne kadar araştırdın bu olayı?" diye sordu temkinli bir şekilde Grace.

"Küçük bir çocuğu kurtarmışsın. Neredeyse kendin ölüyormuşsun, yahu. Ama neyse ki ölen katil olmuş."

"Uzun zaman önceydi," dedi Grace. "Düşünmemeye çalışıyorum."

"Siz pozitif düşünceciler hep böyle mi yaparsınız? Kötü

olayları unutmaya mı çalışırsınız?"

"Evet," dedi Grace kendinden emin bir biçimde. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"On gün önce başka bir cinayete denk geldin."

"Yani?"

"Witherspoon'un cesedini bulman eski bir yarayı kaşımış olmalı. Üstelik bu sefer katil hâlâ ortalıkta, o yüzden sanırım geçmişi düşünmemek için epeyce uğraşıyorsundur."

"Ne oluyor şimdi?" diye sordu Grace. "Şimdi de sen mi dedektif kesildin başımıza?"

"Yalnızca verilere bakıyorum," dedi Julius. "Noktaları birleştiriyorum."

"İnan bana, bunların hiçbirini bana hatırlatmana gerek yok."

"Korkuyorsun."

Bir sessizlik daha uzadı hattın bir ucundan diğerine. Julius, bir an Grace'in korkusunu inkâr edip etmeyeceğini düşündü.

"Biraz huzursuzum," dedi nihayet. "Burada bu kadar huzursuz olacağımı düşünmemiştim."

"Seattle'da, cinayetin işlendiği yerde olmadığın için mi? Mantığı anladım ama son derece kusurlu bir mantık, o yüzden de işe yaramaz. Telefonuna e-mail uyarısı geldiğinde neden elektriğe tutulmuş gibi sıçradığını da söyler misin peki?"

"Sıçramadım."

"İrkildin, korkmuş gibi hatta."

"İrkilmenin başka bir türü mü var?" diye sordu Grace soğuk bir şekilde.

"Peki senin tercih ettiğin sözcüğü kullanalım o hâlde. Huzursuz. E-mail sesi seni huzursuz etti." Julius, Devlin'in bahsettiği teorilerden birini denemeye karar verdi. "Başına bela olan eski bir sevgili durumu mu yoksa?"

"Hayır, canım. Öyle bir şey değil," dedi Grace.

Öyle doğallıkla ve kendinden emin bir hâlde söyledi ki bunu Julius ona inandı. Ama aklına da başka soruları getirdi. Grace'in geçmişinde birkaç sevgili vardı mutlaka.

"Seni rahatsız eden başka biri mi var?" diye devam etti baskı yapar gibi.

Yine bir sessizlik oldu.

"Geceleri tuhaf e-mailler gelmeye başladı," dedi Grace sonunda. "Mesajlar Witherspoon yemek kitabından ve blogundan alınmış olumlamaların kısa ve iğneleyici varyasyonları şeklinde yazılmış. Memnuniyetsiz müşterinin biridir diyeceğim ama mesajlar Sprague'in kişisel hesabından geliyor."

Julius'un bedenini, bütün duyularını keskinleştiren eski, nahoş bir ürperti yaladı. Birden kuru ve soğuk gecenin, gölün sade aksinin ve ağaçların dallarının yumuşak hışırtılarının farkına vardı. Sanki her an her yerden düşman çıkacakmış gibi bir hâle bürünüverdi.

"Haklısın," dedi. "Bu gerçekten ürkütücü."

"Bir şey daha var," dedi Grace. "Sprague'in cesedini bulduğum gece pijamalarına iğnelenmiş bir olumlama vardı. Muhtemelen katil bir bilgisayardan çıktı alıp iğnelemiş."

Julius onun artık hiçbir şeyi saklamayacağını hissediyordu. Gerçekleri anlatmaya başladığına göre sonuna kadar her şeyi anlatacaktı belli ki.

"Polislere olay yerinde bulduğun olumlamadan bahsettin mi?" diye sordu.

"Kendileri gördüler," dedi Grace. "Dokunmadım bile."

"Gelen e-mailleri bildirdin mi peki?"

"Tabii ki," dedi Grace. "Birinin bunu araştıracağını söylediler. Her mail geldiğinde bu cinayete bakan dedektife gönderiyorum ama bunları benim kendime gönderdiğimi sanıyor olabilir."

"Sebep?"

"Masumiyetime inandırmak için." Grace derin bir nefes verdi. "Neyse işte sonuçta polisler henüz bir açıklama getiremediler yani."

"E-mailleri kimin yolladığına dair bir fikrin var mı?"

"Olabilir," dedi Grace. Şimdi artık her kelimesini tartarak, yavaş yavaş konuşuyordu. "Sprague'in, yetişkin kızı Nyla Witherspoon ile araları hiç iyi değildi. Sanırım kendi kendine Witherspoon'un ofislerinde çalışanları kıskanıyordu, özellikle de beni."

"Neden özellikle seni?"

"Orası biraz karışık."

Julius iskeleden gölün soğuk, karanlık sularına düşmüş gibi hissetti bir an kendini.

"Witherspoon ile ilişkin mi vardı yoksa?" diye sordu tekdüze bir ses tonuyla.

"Tanrım, tabii ki hayır." Grace alınmamıştı ama şoke olmuştu. "Nereden aklına geldi şimdi bu be?"

"Ne bileyim ya işte. Patronların, yanında çalışan kadınlarla yattıkları duyulmamış bir şey değil sonuçta."

"Tecrübe mi konuşuyor yoksa?" diye sordu Grace. Kelimeler bıçak gibiydi bu sefer.

Dişli bir kadın dedi Julius kendi kendine gülümseyerek, tuhaf bir şekilde memnun olmuştu. Witherspoon ile yatmadığını bilmek güzeldi. Biraz üstüne gidince pençelerini geçirip kan akıtabileceğini bilmek güzeldi.

"Hayır," dedi. "Uzun zaman önce yanımda çalışanlarla bir ilişkiye girmemem konusunda uyarılmıştım. *Çılgınlık değil de nedir bu?*"[1]

1 W. Shakespeare, *Kral Lear*, 3. Perde, 4. Sahne. (ç.n.)

Grace bir kahkaha atarak şaşırttı Julius'u. "Vay be, olumlamalarını Shakespeare'den alıyorsun demek. Witherspoon Way nasıl rekabet etsin Shakespeare ile?"

"Koyduğum katı bir kural bu, olumlama değil. Ayrıca Shakespeare'den değil, yan komşudan bir alıntı."

"Harley Montoya'dan mı? Ofis aşklarından ne anlar o? O balık tutmaktan ve bahçe bakmaktan başka bir şeyden anlamaz. Kasabaya taşındığından beri her yıl yapılan Cloud Lake Bahçıvanlık Yarışması'nda yan komşum Agnes'in bir numaralı rakibidir kendisi."

"Harley emekli doğmadı."

"Öyle tabii," dedi Grace. "Buraya taşınmadan önce başarılı bir iş adamı olduğunu unutuyorum bazen."

"Çalışanlarla ilişkiye girmenin tehlikeleriyle ilgili söz bir olumlama değil yalnızca potansiyel risklerin gerçekçi bir değerlendirmesidir. Ben olumlamalarla ilgilenmiyorum. Onun yerine birkaç kuralım var."

"Gerçekten mi?" Grace meraklanmıştı. "Neymiş bu kurallar?"

"İkinci kural şöyle: *Herkesin gizli bir gündemi vardır.*"

"Eminim uyması zor bir kuraldır."

"Aslına bakarsan müthiş yararlı. Benim dünyamda, müşterilerini, rakiplerini ve yanında çalışanları motive eden şeyi bilmezsen asla başarılı olamazsın. İmzaları atma zamanı geldiğinde herkesin gizli gündemini bilmelisin."

"Senin dünyanda insanlar için en önemli noktanın para olduğunu sanıyordum."

"Bu sektördeki herkes sana öyle söyleyecektir," dedi Julius. "İnsanlar yüksek risk içeren kararlarını kurdukları finans mantığına bağladıklarını düşünmeyi seviyorlar. Ama bu doğru değil. Her seferinde duygularıyla hareket ediyorlar. Ondan sonra

kararlarını destekleyecek bir mantık her zaman bulabiliyorlar."

"Sen de insanların bu tarafını kendi yararına kullanarak para kazanıyorsun, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Her zaman kazanan ben olmuyorum ama genelde zararın neresinden döneceğimi biliyorum." Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. "Nyla Witherspoon'un seni ve Witherspoon'da çalışan diğerlerini kıskanmış olabileceğini söyledin. Çalışma arkadaşlarına da bu e-maillerden geliyor mu?"

"Millicent ve Kristy'e sordum. İkisine de bu e-maillerden gelmemiş ama en muhtemel şüphelinin Nyla olduğunda hemfikirler."

"Witherspoon'un mirasından sana bir şey kaldı mı?"

"Tabii ki hayır," dedi Grace. "Personelden hiç kimsenin Sprague'in mirasında adı geçmiyor. Hepimize iyi para ödüyordu ama bütün malını mülkünü Nyla'ya bıraktı."

"Ve şimdi bunun büyük bir kısmı kayıp."

"Ben bunu sizden duyuyorum ama sen ve Devlin bunu biliyorsanız, Nyla'nın da artık bu zimmete para geçirme olayından haberi olduğunu söyleyebiliriz. Ancak ben e-mailleri Sprague'in cinayetinden hemen sonra almaya başladım, daha hiç kimse Witherspoon hesaplarından para çalındığını fark etmemişken."

"Eğer sana olan öfkesi ve kıskançlığının birazını senden çıkarmak için sana e-mail atmaya başladıysa kaybolan para onu iyice çileden çıkarmıştır."

"Ne hoş bir fikir. Gerçekten de bardağın dolu kısmını göremiyorsun değil mi?"

Julius simsiyah bir mücevher gibi duran gölün şıpırtılarına vuran ay ışığına baktı.

"Davayla ilgili Dev'le konuştun mu hiç?" diye sordu sonra.

"Biraz," dedi Grace. "Ama detaya girmedik. İşin aslı Dev-

lin'i pek iyi tanımıyorum. Aramızda kalsın ama sanırım benim masumiyetime dair şüpheleri var.

Julius onun bu teorisini doğrulamanın zamanı olmadığını düşündü.

"Dev seni gizli gizli izleyen biri olduğunu biliyor mu?" dedi bunun yerine.

"E-maillerden bahsetmedim ona, kastettiğin buysa eğer."

"Evet, kastettiğim tam olarak bu."

"Bu davaya o bakmıyor," dedi Grace, sanki savunmaya geçmiş gibiydi sesi.

"Peki Irene'e bahsettin mi?"

"Hayır. Zaten yeterince endişeleniyor benim için."

"Dev, bu kasabanın polis şefi. Neler olduğunu bilmeli. Yarın onunla konuş bu konuda."

Grace bir an tereddüt etti. "Pekâlâ. Ama gerçekten de Dev'in bu konuda yapabileceği bir şey yok."

"Dev iyi bir polistir. Onun aklına bir şeyler gelir. Bu arada biraz uyumaya çalış."

"Tabii, senin için söylemesi kolay."

Julius buna verecek bir cevap bulamadı. Kendisi de pek uyuyamayacağını hissediyordu.

"İyi geceler."

"Bir dakika, bir şey soracağım. Sen zengin olduktan sonra babanın gelip para istediğini söylemiştin."

Keşke çenemi kapalı tutsaydım, diye düşündü Julius.

"Doğru," dedi. "Ne olmuş?"

"Ona borç verdin mi?"

"İkimiz de bunun bir borç olmayacağını, asla geri ödemeyeceğini biliyorduk."

"Peki verdin mi parayı?" dedi Grace sessizce.

Julius suya çevirdi bakışlarını. "Sence?"

"Bence duygularına dayanarak bir anlaşma yaptın. Parayı verdin ve içimden bir ses babanın bu parayı hiç geri ödemediğini söylüyor."

Julius'un dudağının kenarı büküldü. "İki dediğinde de haklısın. Hayatımda yaptığım en kötü yatırımdı. Hâlâ neden yaptığımı bilmiyorum."

"Nedeni basit," dedi Grace. "Babandı sonuçta. İki numaralı kuralını onun için çiğnedin."

"Zarar ettiğime şaşmamalı."

"Yapman gerekeni yapmışsın."

"İyi geceler," dedi Julius.

"Bir dakika, bir numaralı kural ne?"

"*Kimseye güvenme.*"

Julius telefonu kapayıp kemerini taktı. İskelenin ucunda biraz daha durup konuşmayı düşündü.

Yaptığı konuşma bir telefon seksi olmasa da Grace ile konuşmak boşandığından beri yaşadığı cinselliklerin hepsinden daha mahrem gelmişti ona.

Bir konuda haklıydı: Uyku gelmeyecekti. İkiyi çeyrek geçe kalktı, kot pantolonunu ve ceketini giyip dışarı çıktı. Gecenin soğuğunda iskelenin ucuna kadar yürüdü ve Ellandların evine doğru uzayan karanlık suya baktı.

Arka verandanın ışığı hâlâ yanıyordu ve zayıf bir ışık bütün pencerelerdeki perdeleri aydınlatıyordu. Sabah koşusuna çıktığı zaman şafakta Grace'in evinin önünden geçerken, gece ışıklarının hâlâ yandığını biliyordu. Grace, Cloud Lake'e geldiğinden beri hiçbir gece sönmemişti.

Sekiz

Grace tam buğday ekmeğinden bir dilimi ekmek kızartma makinesine atmak üzereyken telefon çaldı. Ekrana bakıp arayanın ablası olduğunu görünce cevap verdi.

"Yine hamile olduğunu söylemek için mi arıyorsun yoksa?" diye sordu açar açmaz. "Eğer öyleyse tebrikler."

"Aramamın nedeni," dedi Alison, "Az önce gazetede Witherspoon Way Şirketi'ndeki zimmete para geçirme olayını okumuş olmam. İyi misin?"

Alison yine o sert ve ciddi avukat ses tonuyla konuşuyordu. Böyle konuşması hiç iyiye işaret değildi.

"Kötü haber çabuk yayılırmış," dedi Grace. "Ve evet, ben iyiyim."

Elinde telefonu pencereye doğru yürüdü. Bu, günün en sevdiği saatiydi. Geç görünen kış güneşi henüz yükselmemişti ama gölün yüzeyini çelikten bir aynaya dönüştürecek kadar bir ışık vardı yine de gökyüzünde. Gölü izlerken gri eşofmanlı bir adam gördü. Sonsuza dek koşabilirmiş gibi yavaş bir tempoda adeta

akıyordu kıyıyı dolanan koşu parkurunda. Mutfak ışıkları yanıyordu. Adamın, eve baksa kendisini göreceğini biliyordu. Hemen el salladı.

Julius elini kaldırarak selamladı onu. Grace birkaç saniyeliğine Julius'un temposunu bozduğuna, günaydın demek için duracak gibi yaptığına yemin edebilirdi. Ama o durmadan koşmaya devam etti.

Grace bir haftadır göl kenarındaki evde yaşıyordu. Julius ile daha dün gece tanışmış olsa da onun koşu programını, her sabah şafak sökmeden önce evin önünden geçtiğini biliyordu. Bu sabah ilk defa ona el sallamıştı. Dün geceye kadar ilginç bir yabancıdan başka bir şey değilken bugün bazı sırlarını paylaştığı bir adamdı.

"Bu yeni gelişme beni endişelendiriyor," dedi Alison. "Zimmete para geçirme tehlikeli bir durum. Bunun Witherspoon'un öldürülmesiyle ilgisi olma ihtimali yüksek."

Grace, Julius'u gözden kaybolana kadar izledi. Sonra telefonun hoparlörünü açıp tezgâha koydu, fıstık ezmesi kavanozuna ve bıçağa uzandı.

"Sana korkunç bir düşünce gibi gelebilir ama bu işte para gibi bir sebep olması insanın içini rahatlatıyor," dedi. "Aksi takdirde Sprague'in öldürülmesi çok saçma."

Grace saate baktı. Ev ve iş arasında mekik dokuyan, bütün hayatını iyi düzenlenmiş bir program dâhilinde yaşayan Alison gibi birinin böyle sabahın köründe telefon etmesi hiç normal değildi. Bir sene önceki ilk doğumu bile saat gibi işleyen ev düzenini bozamamıştı. Kariyerini ve ev hayatını kadınları hayran bırakan bir özgüvenle dengeliyordu.

Grace, onun o anda kahvaltı masasına son dokunuşları yaptığını ve biraz sonra da özel dikim tayyörünü giyip ofisine gideceğini biliyordu. Alison, üzerinde böyle bir kıyafet varken müt-

hiş görünüyordu. Aslında ne giyse dehşet görünüyordu çünkü uzun boylu ve dal gibi inceydi. Ama uzmanlık alanı emlak piyasası olan başarılı bir avukat olarak Alison, daha muhafazakâr bir tavır takınmayı tercih ediyordu. Arkadan bağladığı saçları, ince çerçeveli gözlükleri klasik profilini daha da öne çıkarıyordu.

"Bu zimmete para geçirme meselesi, katilin direkt olarak Witherspoon için çalışan biri olduğuna işaret ediyor," dedi Alison son derece ciddi bir ses tonuyla.

"Benim de aklıma geldi." Grace kavanozun kapağını açtı. "Polislerin parayı çalanın ben olduğumu düşüneceklerinden korkuyorsun değil mi?"

"Witherspoon'u bu kadar başarılı yapan kişi sensin."

"Bu doğru değil," dedi Grace. "Neden sürekli Sprague Witherspoon'un gerçekten iyi ve başarılı, insanlara iyilik yapmaya çalışan biri olduğunu açıklamak zorunda kalıyorum ki ben yahu? Ve evet tabii ki son on sekiz ayda parasal olarak durumu çok iyiydi, o ayrı. Ama hepsi bu. Neden öldürmeye kalkayım ki adamı? Niçin ofisten herhangi birimiz öldürmeye kalksın ki? Hem kendini hem de etrafındakileri zengin ediyordu. Ayrıca ikimiz de biliyoruz ki ben para hortumlama işinden zerre kadar anlamam."

"Bu iş insanların sandığından çok daha kolay bir iş," dedi Alison. "Witherspoon Way gibi başarılı bir işletmeden para hortumlamanın sayısız yolu var."

"İlginç ama bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Yine bir cinayetle karşılaştığına inanamıyorum," dedi Alison. İstatistiki olarak polis olmayan ya da suç dünyasıyla uzaktan yakından bir ilgisi olmayan birinin iki sefer cinayet mahalline denk gelmesi neredeyse imkânsız."

"İstatistik dersinden hep nefret etmişimdir. Tesadüf işte,

yapacak bir şey yok. Bu kelimeyi boşuna sözlüğe koymamışlar."

"Cloud Lake'de işler nasıl gidiyor?" diye sordu Alison.

"Fena değil ama yeni bir iş bulma meselesi iyi gitmiyor."

"Kendine biraz zaman tanı. Bir sürü şok yaşadın, hem cinayet hem de işsiz kalmak. Bunlar kolay şeyler değil."

"Bir de bana sor," dedi Grace. Makinedeki ekmek fırladı. Grace kızarmış ekmeği alıp bir tabağa koydu ve üstüne biraz fıstık ezmesi sürdü. "Ancak bu konularda biraz ağır hareket ettiğim için kendimi suçluyor olsam da asıl sorunun bu olmadığını düşünüyorum."

"Neymiş peki?"

Grace bir an tereddüt etti, Alison'a ne kadar içini dökebileceğinden emin olamadı. Ablasının endişelenmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ama o ablasıydı sonuçta. Birbirlerinden asla bir şey saklamazlardı, en azından uzun süre.

"Kâbuslar geri döndü, Alison. Panik ataklar da."

"Kahretsin. Witherspoon cinayetinin yaratacağı travmanın her şeyi yine su yüzüne çıkaracağından korkuyordum. Dr. Peterson'la bir randevu ayarlasana."

"Ne diyeceğini biliyorum. Yatmadan önce rüya senaryomu yeniden yazmamı, nefes egzersizlerimi ve meditasyon tekniklerimi unutmamamı, düzenli olarak yapmamı, eğer gerekirse ilaçlarımı almamı hatırlatacak. Bütün bunları zaten yapıyorum. Sadece..."

Bir parça fıstık ezmesi bıçaktan kayıp tezgâha düştü.

"Bir dakika," dedi Grace. Kâğıt havluya uzandı.

"Sadece ne?" diye üsteledi Alison.

Grace havluyla tezgâhı sildikten sonra, "Yalnızca bu Witherspoon ve Trager cinayetlerinin birbiriyle alakası olduğu hissinden kurtulamıyorum o kadar."

Alison sesini çıkarmıyordu.

"Votka şişesi meselesi, değil mi?" dedi nihayet.

"Evet."

"Geçmişte yaşadıkların düşünüldüğünde gayet anlaşılabilir bir şey bu. Ama polisin, Witherspoon'un kredi kartı ekstrelerinden birinde bunu aldığını belgelediklerini söyledin. Ölmeden birkaç gün önce o votkayı Sprague Witherspoon kendisi satın almış."

"O votka içmezdi, Alison."

"Olabilir ama çok sık parti veriyordu, öyle değil mi?"

"Bu doğru," dedi Grace. "Polis, mutfakta büyük bir içki koleksiyonu olduğunu da söyledi. Ama dedim ya, bu votka şişesi, cesedi bulduğum yatağın başucundaki sehpada duruyordu."

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. Grace az önce bolca fıstık ezmesi sürdüğü kızarmış ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Grace buraya gelip bir süreliğine Ethan, Harry ve benimle kalmak ister misin?" dedi Alison bir süre sonra. "Özgeçmişini burada Portland'da hazırlarsın."

"Teşekkürler ama iş arama meselesine Seattle bölgesinde odaklanmalıyım. Bunu Portland'dan yapamam."

"Nasıl bir iş istediğin konusunda bir fikrin var mı?"

"Zerre kadar bile yok." Grace ekmeğinden bir ısırık daha aldı. "Kariyer için iyi bir plan yapmam gerektiğini söylediler."

"İş aramak için bir strateji mi yani? Mantıklı bence. Kim verdi bu aklı?"

"Dün gece Irene'in bana ayarlamaya çalıştığı adam."

"Ve ikiniz yemeğin sonunda iş nasıl aranır onu mu konuşmaya başladınız? Tipik bir kör randevu felaketi olmuş."

"Adı Julius ve son zamanlarda çıktığım erkeklerin hiçbiri bu kadar ilginç değildi, onu da söyleyeyim bu arada."

"Bu pek bir gösterge sayılmaz. Son zamanlarda efsane bir sosyal hayatın olmadı sonuçta."

"Kabul edelim, sosyal hayatım hiçbir zaman efsane olmadı."

"Senin hatan," dedi Alison. "Kendine bir kız kardeş ya da kanka arayan erkekleri çekecek titreşimleri yaymaktan vazgeçsen böyle olmaz."

"Yeni bir iş bulur bulmaz bu konuyu düşüneceğim."

"Annem yine senin için endişelenmeye başladı," dedi Alison. "Senin bir işten diğerine atlayacak yaşı geçtiğini düşünüyor. Haklı da."

"Ben kendimi bulalı çok oldu. Bana zorluk çıkaran şey doğru kariyeri bulma konusu. Şunu söylemem lazım, bugüne kadar bulduğum en güzel iş Witherspoon'daki işti. Orada devam etmek beni mutlu ederdi, biliyor musun?"

"Neyse, artık o seçenek de kalmadı."

"Dikkat et, annem gibi konuşmaya başladın."

"Ablan, Alison olarak üstüme düşeni yapıyorum," dedi Alison. "Biliyorsun ki anneme ve bana sorarsan Witherspoon senden yararlandı."

"Bu doğru değil. O bana bir sürü fırsat tanıdı."

"Onu kişisel gelişim sektörünün zirvesine çıkaran o yemek kitabını ve blog'u yazdın ve ikisinin kapağında da onun ismi yazıyordu."

"Size daha önce de açıkladım, başarılı insanların başkalarına para ödeyerek kitap ve blog yazdırması alışılmamış bir şey değil," dedi Grace.

Alison bu konuyu daha önce de açmıştı. Grace'in bu sabah bununla uğraşacak sabrı yoktu. Az önce Julius evin önünden geçerken aklına gelen bir planı düşünüyordu. Zaman son derece kritikti.

"Neyse," dedi. "Kapatmam gerek."

"Sabahın köründe ne yapacaksın?"

"Yeni kariyer planımın ilk evresine odaklanacağım. Birden bir ilham geldi."

"Çok ciddi bir hâlin var," dedi Alison. "Etkilendim. Bu arada şunu da söyleyeyim, gerçekçi bir kariyer planı üzerinde çalışmanın zamanı geldi. Nordstrom mağazasının önünde palyaço kıyafetiyle reklam yapmaya başlayacaksın diye endişeleniyorum."

"Teşekkürler ablacığım," dedi Grace, gıcık olmuştu. "İnsan nasıl motive edilir iyi biliyorsun. Artık gerçekten kapatıp işime bakmam gerekiyor."

"Ne işiymiş bu?"

"Az önce dedim ya, dün gece çıktığım adam doğru kariyere adım atmamı sağlayacak bir plan yapmamı önerdi. Biraz önce evin önünden geçti, sabah koşusunu yapıyor."

"Eee ne olmuş yani?"

"Gölün güneyinde koşu yolunun bittiği yerden geri dönecek."

"Anlamadım."

"Yani birkaç dakika sonra geri gelecek. Onun yoluna çıkacağım."

"Neden?"diye soru Alison.

"Bana danışmanlık yapıp yapmayacağını soracağım."

"Hangi konuda?"

Alison aptallaşmış gibi konuşuyordu.

"İş arama konusunda," dedi Grace. "Belli ki adam iş stratejileri konusunda uzman. Sonra görüşürüz."

"Bir dakika kapama. Yoluna çıkacağın bu adamla ilgili ne biliyorsun?"

"Çok az şey," dedi Grace.

Dokuz

Grace telefonu kapatıp saate baktı. Julius'un temposuna ve koşu rutinine bağlılığına bakılırsa hazırlanmak için on dakikası vardı. Buzdolabını açıp iki adet katı pişmiş yumurta ve bir şişe maden suyu çıkardı. Sonra da kilere gidip eski hasır piknik sepetini buldu.

Sekiz dakika sonra hazırdı. Kaz tüyü montunu sırtına geçirip piknik sepetini aldı ve arkadaki üstü kapalı verandaya çıktı. Hafif bir yağmur yağıyordu. Kapüşonunu geçirdi.

Verandayı geçip merdivenlerden inerek minik kış bahçesine doğru hızla yürüdü. Şimdi artık annesi ve Kirk yılın büyük bölümünü güneşli bölgelerde geçirdiğinden evin etrafındaki bahçe biraz bakımsız kalmıştı. Kışa dayanıklı çalılıklar ve hâlâ ayakta kalmayı başarmış birkaç ağaç, Agnes Gilroy'un küçük şirin evini çevreleyen o müthiş yeşilliğin yanında müthiş bir zıtlık oluşturuyordu. Ama zaten Agnes tam bir Kuzeybatı Pasifik bahçıvanıydı.

Agnes, sanki Grace'in bahçeye çıktığını bir medyumdan haber almış gibi arka verandasından çıkıp el salladı.

"Günaydın canım," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Agnes her zaman Grace'in en sevdiği insanlardan biri olmuştu. Agnes iflah olmaz bir iyimserdi ama Grace'in annesi her zaman onun o güler yüzlü dış görünüşünün altında son

derece zeki ve kurnaz bir insan sarrafı olduğunu söylerdi.

Uzun gri saçlarını boynunun hemen üstünde toplar, genelde bol kot gömlek, basit bir tişört ve bahçıvan terlikleriyle dolaşırdı. Doğuştan özgür bir ruha sahipti ve belli ki hayatını da böyle yaşamıştı. Botanik eğitimi almış, gençlik yıllarında bol bol gezerek akademik ve farmakolojik amaçlı araştırmaları için örnekler toplamıştı. Anlattığı hikâyeler doğruysa bu arada birçok da sevgili bulmuştu. Grace, Agnes'ın hatıralarını gayet inandırıcı bulurdu.

Agnes, emekli olduktan sonra kendini Cloud Lake'deki bahçıvanlık yarışlarına adamıştı. Hiç evlenmemişti ve yalnız yaşamayı tercih ettiğini her zaman açık bir şekilde ifade ederdi. Ama Harley Montoya kasabaya taşındıktan kısa bir süre sonra bu durum bir anlamda değişmişti.

Agnes ile Harley arasındaki rekabet, belki biraz da kaçınılmaz olarak uzun süreli ve gizli bir ilişkiye dönüşmüştü. Harley'nin kamyoneti her çarşamba ve pazar gecesi Agnes'in evinin önünde görülürdü. Şafak sökmeden ise mutlaka gitmiş olurdu.

"Erkeklerin bütün gece evinde kalmasına izin vermek riskli iş tatlım," demişti bir zamanlar Agnes, Grace'e. "Bu onlara artık onlar için yemek ve temizlik yapmaya başlayacaksın mesajı verir."

Grace bahçenin ortasına gelmişti ki durdu. "Selam Agnes. Evet, harika bir gün."

Yağmur giderek artıyordu ama Grace ikisinin de bu küçük ayrıntıdan bahsetmeyeceğini biliyordu. Bahçıvanlar arasında olduğu gibi pozitif düşünenler arasında da doğuştan gelen bir rekabet vardı.

"Pusuya yatıp Bay Arkwright'ın yolunu mu keseceksin, tatlım?" diye sordu Agnes. "Az önce geçtiğini gördüm."

"Bir deneyeyim dedim."

"Kör randevu iyi gitti demek." Agnes memnun olmuş gibiydi. "Dün gece sen onu evden kovarken iyi gittiğini tahmin etmiştim zaten. Başta yaşanan bu tip hareketler her zaman iyi bir ilişkinin başlayacağına işarettir."

"Julius'la aramın yapılmaya çalışıldığını kasabadaki herkes mi biliyor acaba?" diye sordu Grace.

"Haberi olmayan bir iki kişi olabilir tahminimce," dedi Agnes. "Ama genel olarak herkesin bildiğini söyleyebiliriz. Buralarda epeyce meşhur sayılırsın tatlım, özellikle de uzun zamandır Cloud Lake'de yaşayanlar için. Harika bir gün diliyorum sana."

Agnes eve girdi ve kapıyı gümbürtüyle kapadı.

Küçük bahçe kapısı dekoratif olsun diye ferforje demirden yaptırılmıştı. Güvenlik özelliği yoktu. Grace sürgüyü çekip koşu yoluna çıktı. Zamanlaması mükemmeldi. Julius'un ona doğru geldiğini görebiliyordu.

Julius onu görünce temposunu düşürdü. Birkaç metre kala artık yürümeye başlamıştı.

Grace'in önüne gelince durdu, gözlerinde hınzır bir gülümseme belirdi. Daha genç ve daha gamsız görünüyordu.

"Bak sen, kırmızı şapkalı kız da buradaymış." Gülümsemesi büyüdü, şimdi bir kurt gibi sırıtıyordu. "Peri masallarına inanmazdım hâlbuki."

Grace, üzerindeki kırmızı monta baktı. Yanakları kızarmıştı.

"Abartmayalım, kırmızı mont ve kapüşon tamamen tesadüf," dedi.

"Sen öyle diyorsan."

Julius ter ve yağmurdan iyice ıslanmıştı. Eşofman üstünün önü sırılsıklam olmuştu. Saçları başına yapışmış, terle karışık

yağmur damlaları yüzünden aşağı akıyordu.

Grace normalde terli erkeklerden hazzetmezdi. Dövüş ringinden yeni çıkmış gibi görünen erkeklere hasta olan kadınlar tanıyordu ama o, onlardan biri değildi. Fakat tere batmış bir Julius Arkwright tamamen başka bir yaratıktı. Ona bu kadar yakın durmak içinde ilkel bir duyguyu harekete geçirmişti.

Odaklan kadın.

"Muhtemelen neden yağmurda çıkıp yolunu kestiğimi merak ediyorsundur," dedi.

"Hiç olmayacak bir tahminde bulunup piknik sepetinin bununla bir ilgisi olduğunu söylemek istiyorum."

"Doğru, var," dedi Grace. "Bir ipucu daha. Büyükannemin ormandaki evine gitmiyorum."

"Bu da geriye tek bir ihtimal bırakıyor, benim yolumu kasıtlı olarak kesmiş olabilir misin?"

"Oldukça kuvvetli bir ihtimal."

Julius, son derece ilgili bir şekilde hasır sepetin kapağına bir göz attı. "Sepette ne var, peki?"

"Rüşvet."

"Kime rüşvet vermeyi planlıyorsun?"

"Bir danışmana."

Julius kaşlarını kaldırdı. "Danışmana mı ihtiyacın var?"

"Öyle görünüyor."

"Danışmanın senin için ne yapmasını istiyorsun?" diye sordu Julius.

"Bana yeni bir kariyerin -beni zorlayacak, heyecan verecek, beni tatmin edecek, tercihen on sekiz aydan uzun sürecek bir kariyerin- kapılarını açacak bir iş arama stratejisi oluşturmama yardım etmesini istiyorum. Yapmak için doğduğum mesleği yapmak istiyorum."

"Ben senin yalnızca iş aradığını sanıyordum."

"Hedeflerim biraz, nasıl desem, daha tutku gerektiren hedefler. Witherspoon Way'deki işim biraz böyleydi, neyse ki. Benim için en doğru kariyer bir yerlerde beni bekliyor, bundan eminim."

Julius sepeti inceledi. "Hayallerinin işini bulmana yardım etmesi karşılığında danışman sepette ne varsa kazanıyor mu yani?"

"Aynen," dedi Grace sert bir şekilde. "Anlaştık mı?"

"Rüşvetin içeriğini görmeden anlaşmayı kabul etmemi mi istiyorsun?"

"Tamam belki bir göz atmana izin verebilirim."

Grace, sepetin içine güzelce dizdiği yiyecekleri göstermek için kapağı kısa bir an açtı: İki katı pişmiş yumurta, bir portakal, iki dilim tam buğday ekmeği, fıstık ezmesi doldurulmuş küçük bir plastik kap, bir şişe maden suyu ve bir termos vardı içinde.

"Bir piknik kahvaltısı," diye açıkladı ardından. Yağmur girmesin diye kapağı hemen kapadı. "Termosta kahve var."

"Hmm. Bilemedim şimdi. Kahve ve fıstık ezmesini saymazsak hepsi gayet sağlıklı görünüyor."

"*Hepsi* sağlıklı. Kahve organik, hele ki fıstık ezmesi yalnızca organik değil, aynı zamanda tatlandırıcı ve koruyucu katılmamış bir ürün."

"Aynı zamanda da epeyce vejetaryen sanki."

"Sorun olur mu?" dedi Grace diklenir gibi.

"Hayır. Yemek yemektir." Julius çabuk ve becerikli bir hareketle sepeti onun kolundan alıverdi. "Anlaştık, artık bir danışmanın var. Ne zaman başlamak istersin?"

"Bu sabah olur mu?"

"Öğle yemeği diyelim. Sabahın zaten dolu."

"Öyle mi?"

"Dev ile şu gelen e-mailleri konuşacaksın, unuttun mu?"

"Ah evet, doğru."

"Öğle yemeğinde görüşürüz."

Julius, elinde piknik sepeti, koşmaya devam etti. Grace, o ağaçların olduğu dönemeçte gözden kaybolana kadar yağmurun altında durup onu izledi. Bu adam çok ilginç bir Hain Kurt'tu.

Yalnızca bir iş anlaşması dedi kendi kendine.

Ama belki de işin gerçeği böyle değildi. Hatta objektif gözle bakan birisi bu durumu tamamen farklı bir şekilde anlatabilirdi.

Bazıları -aydınlanmış olanlar yani- Grace'in Kötü Kalpli Kurt'la flört ettiğini söyleyebilirdi.

On

Grace, kendine en uygun işi bulma doğrultusunda attığı ilk ciddi adımdan memnun bir şekilde eve döndü. Montunu çıkarıp mutfak girişindeki küçük portmantoya astı. Üçüncü ritüelinin zamanı gelmişti. Polis şefi Nakamura ile yapacağı görüşmeye hazırlamalıydı kendini. Üniformalıyken onu, tanıdığı Devlin gibi görmek zordu.

Kapıları kapatıp egzersiz kıyafetlerini giydi ve egzersiz minderini çıkardı. Minderin başında durup tıpkı öğretildiği gibi -bedenini ve zihnini- kendini baştan ayağa kadar hazırladı.

Kendini hazır hissettiğinde eski zamanlardan kalma fiziksel meditasyon sisteminin akıcı hareketlerine başladı. Evin sağını solunu kontrolden geçirip nefes alma egzersizlerini de yaptığında kâbuslarını ve panik ataklarını biraz olsun kontrol altına aldığını hissedebiliyordu.

On bir

"Witherspoon'un hesabından gelen bu e-maillerden Devlin'e bahsetmeliydin," dedi Irene.

"Pek bir faydası olacağını düşünmedim," dedi Grace. "Zaten yapabileceği bir şey yok. Ayrıca sadece birkaç tane geldi."

Çoğunlukla kahve kupasının içine doğru konuşuyordu çünkü gelecek cümleyi biliyordu. Bunu tahmin etmek hiç zor değil dedi kendi kendine. Belki de medyumluk alanında bir kariyer yapmalıydı.

"Manyağın birinden *birkaç* tane e-mail aldın, öyle mi?" diye viyakladı Irene. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin kadın? Biri seni resmen taciz ediyor ve sen kalkmış bir şey yok, birkaç korkutucu e-mail aldım o kadar diyorsun."

"Pekâlâ, tamam belki biraz savunmaya geçmiş olabilirim çünkü bu sabah herkes o e-mailler yüzünden bu davayla ilgilenmeye başladı. Birinin beni gizli gizli izlediğini sanmıyorum. Yani tam olarak öyle değil. Ayrıca sesini alçaltır mısın lütfen? Ailem, arkadaşlarım ve Julius Arkwright'ın benim saf ve salak

olduğumu düşünmesi yeterince kötü zaten. Bunu müşterilerine de yaymazsan sevinirim."

Irene'in ofisinde masada oturuyorlardı. Grace, iki sokak ötedeki Cloud Lake Polis Merkezi'nde Devlin'le yaptığı konuşmayı bitirir bitirmez soluğu Cloud Lake Mutfak Gereçleri mağazasında almıştı. Julius, bu gerilimli görüşmeye giderken ona eşlik etme konusunda ısrar etmişti. Bittiğinde Grace de bitmişti ve bir dostla dertleşmeye fena hâlde ihtiyacı vardı. Ancak şu ana kadar Irene nutuk çekmekten başka bir şey yapmamıştı.

Irene'in gurme mutfak eşyaları mağazasının satış bölümünü ofisten ayıran kapı kapalıydı ama arada bir de büyük bir cam vardı ve Grace mağazanın ön tarafının büyük bir bölümünü görebiliyordu. Daha öğlen bile olmamıştı ama müşteriler Cloud Lake Mutfak Gereçleri'ne üşüşmüş, yemek kitabı koleksiyonunu gözden geçiriyor, renkli silikon spatula destelerine hayran hayran bakıyor, pırıl pırıl parlayan tencere ve tavaları inceliyorlardı.

Üzerinde mağazanın logosu basılı koyu yeşil önlüklü çalışanlar oldukça yoğun görünüyorlardı ama bu ofiste geçen özel bir konuşmayı duyamayacakları anlamına gelmiyordu, tabii Irene'in sesi daha fazla yükselmezse.

Irene boğazını temizleyip sesini alçalttı. "Julius'u üçüncü bir kategoriye koyduğunu fark ettim."

Grace somurttu. "Ne?"

"Arkadaşlarının, ailenin ve Julius Arkwright'ın senin saf ve salak olduğunu düşündüklerini söyledin," diye hatırlattı Irene. "Julius'u üçüncü bir kategoriye koydun."

"Eh yani, ailemden biri değil, tam olarak arkadaşım da sayılmaz sonuçta."

"Peki ne o zaman?"

"Onu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum," dedi Grace.

"Ama senin saf olduğunu düşündüğüne eminsin, öyle mi?" diye sordu Irene bu ihtimalin doğru olup olmadığına meraklanarak. "Bunu söyledi mi sana?"

Grace arkasına yaslandı. "Tam olarak bu kelimeleri söylemedi ama ne düşündüğünü anlamak pek zor değil. Çoğu insanın böyle düşündüğü belli gibi."

"Bu doğru değil. Ailen, arkadaşların ve eminim Julius dâhil herkes senin için endişeleniyor, o kadar."

"Evet, biliyorum. Ve buna cidden minnettarım, gerçekten. Ama böyle göründüğüme bakmayın, o kadar da başımın çaresine bakamayacak durumda değilim."

"Bunu biliyoruz."

"Tabii canım biliyorsunuzdur." Grace kahvesinden bir yudum aldı. "Dürüst ol. Sence ben salağın tekiyim, değil mi?"

Irene sanki birden daha önce hiç fark etmediği bir şeyi çözmüş gibi kıstı gözlerini. "Sana o e-mailleri kimin gönderdiğini biliyorsun, değil mi?"

"Emin değilim ama gönderenin Nyla Witherspoon olabileceğinden şüphe ediyorum." Grace elindeki fincanı masaya koydu. "Bahse girerim Sprague'in e-mail şifresine rastlamıştır bir yerlerde. Sonuçta Sprague şifresini devlet sırrı gibi saklamıyordu."

"Şimdi de ona kalması gereken parayı zimmetine geçirdiğini düşündüğü için sana öfkeli ve o e-mailleri gönderiyor demek."

"Bu e-maillerin arkasındaki kişinin Nyla olduğunu varsayarsak herkese bu e-mailleri, paralar ortadan kaybolmadan önce göndermeye başladığını hatırlatmam gerekiyor. Sprague ile çok yakından çalıştığımız için ofistekileri kıskanıyordu. Ama bana daha da çok takmıştı."

"Çünkü adamı kariyerinin zirvesine çıkarmıştın," dedi Irene sakin bir şekilde.

"Herkes aynı şeyi söyleyip duruyor ama bu doğru değil."

"Bu işin belkisi yok. Yazdığın yemek kitabı ve blog, Witherspoon'un meslek hayatını coşturdu."

"Sürekli aynı şeyi anlatmaya çalışıyorum, Sprague Witherspoon'un başarısının arkasındaki kişi bizzat kendisidir. Ben yalnızca onun yarattığı konseptlerin pazarlamasını yapmasına yardım ettim."

"Saçmalama," dedi Irene. "Onu kişisel gelişim sektöründe bir guru yapan şey, yemek kitabında ve blogda yazdığın o salak günlük olumlamalardı. Sonuçta onları yazan sensin."

Grace kaşlarını kaldırdı. "Salak günlük olumlamalar mı?"

"Affedersin," dedi Irene irkilerek. "Bir marka yaratma tekniği olarak bakarsak o olumlamalar mükemmeldi. Ama neyse, biz e-maillere dönelim, Witherspoon'un şifresini başka kim ele geçirmiş olabilir?"

"Ben dâhil birçok kişi," dedi Grace asık bir suratla.

"Bahse girerim Nyla ya da bu işin arkasındaki her kimse, polisin bu e-mailleri senin kendi kendine gönderdiğini düşündüğünü umuyordur. "

"O ihtimal de geldi aklıma," dedi Grace. "Neden başta Devlin'e anlatmadım sanıyorsun? Onun da öyle düşüneceğini tahmin ettim çünkü."

"Hayır," dedi Irene gayet kendinden emin bir şekilde.

"Bana o e-mailleri Sprague'in hesabından yollayan her kimse mesajlarda alenen tehdit unsuru olmamasına dikkat ediyor. Sanırım polislerin dikkatini o yöne çekmek istemiyor pek."

"Ama sinirlerini bozmaya yönelik olduğu kesin," dedi Irene.

"Tabii canım." Grace kahvesinden bir yudum daha alıp fincanını masaya koydu. "Bu konuda biraz da olsa başarılı olduğunu kabul etmeliyim. Bu aralar doğru dürüst uyuyamıyorum."

"Ben de olsam uyuyamazdım," dedi Irene. "Bir an durakladıktan sonra daha yumuşak bir tonda devam etti. "Gerçekten Julius'un seni biraz saf bulduğunu mu düşünüyorsun?"

Grace evet diyecek gibi oldu başta ama sonra tereddüt edip omuz silkti. "Olabilir. Ama çözmesi zor bir adam. Kabullenmem gereken başka bir ihtimal daha var."

"Neymiş o?"

"Hâlâ Sprague Witherspoon'u öldürüp öldürmediğimi merak ediyor olabilir."

Irene elindeki fincanı masaya öyle sert bir biçimde koydu ki sesi ofiste yankılandı. "Buna inanmadığına eminim."

"Ne düşündüğünü bilecek kadar tanıyor musun ki onu?"

"Aslında hayır. Senin de dediğin gibi adamı okumak zor. Ama Dev ile ikisi yıllardır arkadaşlar. Eminim ikinizin uyuşacağına emin olmasa dün geceki yemeği onaylamazdı."

Grace'in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Bir de bana saf derler."

Irene pis pis baktı ona. "Efendim?"

"Gerçekçi ol. Sen beni, bana güvenecek kadar tanıyorsun ama Devlin tanımıyor. Ayrıca o bir polis, tesadüfen kasabada sezgilerine güvendiği, eski bir dostu olan bir polis. Julius'un benim hakkımdaki düşüncelerini almak için mükemmel bir fırsat olacağından senin bu küçük çöpçatanlığın onun da işine gelmiştir."

Irene itiraz etmek için ağzını açtı ama birkaç saniye sonra vazgeçip tekrar kapadı. Parmaklarını masanın üstünde tıklatmaya başladı.

"Hmm," dedi ardından.

"Merak etme. Devlin'in bana güvenmemesini şahsi almıyorum," dedi Grace.

Irene'in kaşları kalktı. "Sağ ol be, çok incesin."

"Ben ciddiyim. Dev'in önceliği seni korumak. Sana her bakışında bunu görebiliyorum. En iyi arkadaşının bir katil ya da hırsız veya hem katil hem hırsız olma ihtimali onun için ciddi bir meseledir elbette."

"Witherspoon'u öldürdüğüne ya da paraları hortumladığına inanmadığına eminim."

"Bütün bunlara inandığını söylemedim, Sadece endişelendiğini söylüyorum, biraz da artık onun kasabasında yaşadığım için ama daha çok da senin için." O iyi bir polis. İyi de bir koca. Seni korumak için yapması gereken ne varsa yapacaktır."

"Evet ama ben yine de Julius'un senin hakkındaki kanaatini soracak kadar ileri gittiğine inanamıyorum," dedi Irene.

"Düşününce gayet mantıklı bir hareket gibi geliyor."

Irene bakışlarını ona dikti. "Biliyor musun çoğu insan masum bir kör randevunun aslında gizli bir polis operasyonu olduğunu fark ettiğinde oldukça öfkelenebilir."

"Benim daha büyük sorunlarım var şimdi," dedi Grace. "Bizim Witherspoon Way'de dediğimiz gibi, *Bugün önceliklerime odaklanıp önemsiz saçmalıkları görmezden geleceğim.*"

Irene yüzünü buruşturdu. "Bunu şimdi uydurdun, değil mi?"

"Evet. Kulağa güzel gelmiyor mu sence de?"

Bir süre sessizce kahvelerini içtiler. Aralarındaki sessizlik ancak uzun bir arkadaşlığın getirebileceği türden bir sessizlikti. Biraz sonra Irene oturduğu koltukta kıpırdanmaya başladı.

"Hadi bu durumu tersine çevirelim," dedi ardından. "Julius Arkwright hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sıkılmış."

"Ne?" Irene ona bakakaldı, şaşırmıştı. "Devlin ve ben onun bir tür hafif depresyon geçiriyor olabileceğini düşünüyoruz. Birkaç yıl önce boşandığından beri doğru dürüst kimseyle çıkmadı bile."

Grace omuz silkti. "Gayesi yok, akıntıya kapılmış gidiyor. Can sıkıntısı bazı insanlarda depresyonu andırır."

"Psikolog kesildin başımıza."

"Haklı olabilirsin. Ama hatırlarsan o eski akıl hastanesindeki olaydan sonra annem beni devamlı psikoloğa götürmüştü. Çok şey öğrendim ondan. Siz neden Julius'un depresyonda olduğunu düşünüyorsunuz peki?"

"Dev, Julius'un, şirketini satmayı ciddi olarak düşündüğünü söyledi," dedi Irene sessizce.

"E ne olmuş ki? Bir sürü insan şirketlerini büyütüp sonra da satıyor. Bu çoğu iş adamı için bir rüyanın gerçekleşmesi demek."

"Dev, Julius'un durumunun böyle olmadığını söylüyor."

"Neden ki?"

"Julius, Arkwright Yatırım Şirketi'ni sıfırdan kurmuş," dedi Irene. "Dev'in dediğine göre Julius bütün alın terini oraya akıtmış. Bu işi çok seviyor ya da en azından eskiden çok seviyormuş. İşinde iyi olduğu için bir servet yapmış. Ama iki yıl kadar önce karısı onu bırakıp başka bir adama kaçmış."

Grace omuzlarını kaldırdı. "Tekrar ediyorum, e ne olmuş yani?"

"Vay be." Irene gözlerini kırpıştırdı. "Bugün ne kadar da taş kalplisin."

Grace fincanına sıkı sıkı yapıştı. "Bana öyle bakma. Herkes boşanıyor."

"Evet ama sen bu tip şeylerde daha anlayışlısındır normalde."

"Belki Julius işine biraz fazla ter akıtmıştır, olamaz mı?" dedi Grace. "Belki de karısına daha fazla vakit ayırması gerekiyordu."

Irene usulca başıyla onayladı. "Haklı olabilirsin. Dev, Julius'un işiyle evli olduğunu söylemişti. Karısının, Julius'un onu ihmal ettiğini düşünmesi gayet doğal. Ama yani Julius'un şirke-

tinin başkan yardımcısıyla kaçması da gerekmezdi, adam Julius'un en güvendiği arkadaşıymış."

Grace bunu biraz düşündü. "Evet haklısın, bu kadarı da zalimlik."

"Dev, Julius'un o günden beri uyuşmuş, duygusuz bir hâlde olduğunu, sanki otomatik pilotta yaşadığını söylüyor. Hâlâ iyi para kazanıyor ama neşesi yok diyor."

"Şimdi tabii sorun var, sorun var," dedi Grace tekdüze bir ses tonuyla. "Açıkçası, hiç uğraşmadan para kazanma becerisi bana pek bir yükmüş gibi gelmiyor."

Irene'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de Julius Arkwright'a karşı anlayışlı olmaya hiç niyetin yok, değil mi?"

"Onun anlayışa ihtiyacı yok. Ama eğer seni iyi hissettirecekse söyleyeyim, bu sabah onu kendime danışman tuttum."

Irene'in ağzı bir karış açık kaldı. "Ne yaptım dedin?"

"Dün gece beni eve bırakırken, yeni bir iş bulmamı kolaylaştırması için bir strateji çizmem gerektiğini anlattı. Ben de bu sabah nasıl bir plan izlemem gerektiğini göstermesi için onu tuttum."

"Onu tuttun," diye tekrarladı Irene. Aptal aptal bakıyordu Grace'e.

"Teknik olarak söylemek gerekirse, rüşvet yolunu denedim."

"Fark etmez, bence şaka yapıyorsun çünkü Julius Arkwright'ı tutmaya gücün yetmez."

"Rüşveti verdim bile. Aldı yani. Anlaştık."

Irene'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sakın yattık deme. En azından henüz yatmadığınızı söyle. Julius'u severim, evet. Bence ikiniz ilginç bir çift de olursunuz. Ama daha çok erken, hele senin için. İkimiz de ilk randevuda biriyle sevişmenin senin tarzın olmadığını biliyoruz."

"Hayır, tabii ki Julius Arkwright'la yatmıyorum." Grace elinin tersiyle bunu kenara atalım der gibi bir hareket yaptıktan sonra gözlerini Irene'e dikti, Julius'la yatağa girmeye hiç niyeti olmadığını açık bir dille anlatmaya çalışıyordu. Ancak Irene'i mi yoksa kendini mi buna inandırmaya çalıştığını bilemiyordu. "Ama benim bu konuda bir plana ihtiyacım olduğu konusunda haklı," diye devam etti çarçabuk.

"Öyle mi?"

"Baksana kendi başıma yerimde sayıp duruyorum. Bir türlü odaklanamıyorum. O ise planlama ve strateji konusunda uzman galiba. O yüzden bugün sabah koşusu sırasında bizim evin önünden geçerken elimde bir piknik sepeti dolusu kahvaltılıkla önüne çıktım ve bana yapacağı danışmanlığa karşılık ona bu rüşveti vereceğimi söyledim. O da kabul etti."

"Kabul etti demek." Irene elindeki kalemi yavaşça masaya tıklattı. "Anlaşılan kör randevu tamamen felaketle sonuçlanmamış."

"Nordstrom mağazaları önünde palyaço kılığında broşür dağıtmamı önlerse felaketle sonuçlanmadı diyebiliriz."

Irene başını kaldırıp ona baktı. "Neyse, en azından Nordstrom'un önünde takılırsın. Sokaktaki diğer palyaçolardan bir farkın olur."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hayata geliş amacımı bulmak istiyorum, Irene. Hangi iş için yaratılmışım? En doğru kariyere yönlendirdiğini iddia eden internet anketlerinden de bir şey çıkmadı bugüne kadar. O yüzden bir uzmandan birkaç plan ve taktik almaktan bir zarar geleceğini sanmam."

"Diğer bir deyişle Julius'u beğendin," dedi Irene kendini beğenmiş bir ifadeyle. "En azından tavsiyesini isteyecek kadar beğenmişsin."

"Grace sahte bir gülümsemeyle, "Başkasına sorsan onu kullandığımı söylerdi," dedi.

Grace'in bu lafı Irene'e komik gelmişti, gülecek gibi oldu. "Julius'un kendini kullandırtacağını hiç sanmam. Ancak arada bir iyilik yaptığı da olur."

"Gerçekten mi?"

"Bu mağazayı açmak için gereken finansmanı nasıl sağladım, bir internet alışveriş sitesi açmam için site tasarımcısını nasıl buldum sanıyorsun? Vergi ve muhasebe konularında beni yönlendiren, kâr-zarar değerlendirmesini öğreten kimdi sence?"

"Hım," dedi Grace. "Anladım."

Irene'in yüz ifadesi ciddileşti. "Dediğim gibi Julius'u severim, ayrıca ona minnettarım da. Üstelik Dev ona öyle bir güvenir ki canını bile emanet eder. Aslına bakarsan birkaç yıl önce savaşırlarken tam da böyle olmuş. Dev bizim emeklilik fonlarımızı da ona emanet etti. Ama Julius Arkwright ile takılacaksan onun hakkında bilmen gereken bir şey var."

"Neymiş o?"

"Julius'un eski karısıyla evlenen kişi, şirketin başkan yardımcısı Edward Hastings denen adam. Seattle emlak imparatoru olan Hastingsler. Müteahhit bir aile, bu adam da dördüncü nesil oluyor. Ailesinin sahip olduğu şirket, ofislerin bulunduğu birkaç gökdelen dâhil şehir merkezinin büyük bir bölümünü elinde bulunduruyor."

Grace bu bilgiyi bir süre düşündü ve bir omzunu kaldırarak e ne olmuş yani der gibi omuz silkti.

"Bunun benim için ne önemi var yani?"

"Edward Hastings, Arkwright Girişim'i bıraktıktan hemen sonra hem Julius'un eski karısıyla evlendi hem de Hastings İmparatorluğu'nun başına geçti."

"Hâlâ bütün bu anlattıklarının arkasından ne çıkacağını sabırla bekliyorum, Irene."

"Son bir buçuk yılda şirketin Edward Hastings'in kontrolünde birkaç kere tökezlediğine dair söylentiler var. Rakip firmalara büyük ihaleler kaptırmış."

Grace kahve fincanının üzerinden Irene'i izliyordu. "Bunun Julius'la ne alakası var?"

"Ben Cloud Lake'de küçücük bir havuzda yüzen basit bir iş kadınıyım. Julius'un avlandığı, köpekbalıklarıyla dolu havuza dair pek bir şey bilmediğimi kabul ediyorum. Ama Kuzeybatı Pasifik iş dünyasını takip etmeye çalışıyorum ve Dev'in Julius ile olan arkadaşlığından dolayı bazen ufak tefek dedikodular kulağıma geliyor."

"Seni bu kadar endişelendiren ne duydun ki?" diye sordu Grace.

Irene öne doğru eğilip kollarını masanın üzerinde kavuşturdu. "Hastings'in başı ciddi anlamda belada. Bazıları, bir asırlık aile şirketinin Edward Hastings'in başkanlığında çökeceğini tahmin ediyor. İş dünyası küçük bir kasaba gibidir, bir kere bir söylenti çıkmayagörsün, bir bakmışsın kendi kendine gerçekleşen bir kehanete dönüşmüş."

Grace bir an düşündü. "Bunun Julius ile ne ilgisi var?"

"Dedikoduya göre Hastings İmparatorluğu'nun çöküşüne neden olan bir adam var, o da Julius Arkwright."

"İntikam yemini mi etmiş diyorsun yani? Bir şekilde Hastingsleri sabote mi ediyor?"

"Evet."

Grace bunu bir süre düşündü. "Peki bu ne kadar zamandır sürüyormuş?"

"Aşağı yukarı iki yıldır. Zamanlama manidar."

"Julius'un boşanmasıyla aynı zamana denk geldiği için mi?"

"Herkes Julius'un, Hastingsleri yok etmeyi planladığını söylüyor. Dev, Julius namluyu hedefe doğrulttuğunda dönüşü olmadığını söylüyor. Isı-güdümlü füze gibi hedefe ulaşana kadar durmaz diyor."

"Beni askeri terimler kullanarak anlatmak zorunda olduğun bir adamla tanıştırdığına inanamıyorum."

"Bu Dev'in tanımı," dedi Irene. "Julius ile daha da yakınlaşmadan önce bunları bilmeni istedim, o kadar. İntikam peşindeyse çevresindekilere de zarar gelebilir."

"Bu kör randevuyu ayarlayan sensin. Şimdi de kalkmış beni Julius'a karşı uyarıyorsun, öyle mi?"

"Ben ikinizin birbirinize uygun olduğunu düşünüyorum gerçekten de. Ama şunu kabul ediyorum, Dev de ben de eğer ikiniz böyle bir ilişkiye başlarsanız belki Julius, Hastings'e yapmaya çalıştığı şeyi bırakır diye de düşünmedik değil."

"Julius Arkwright için üzülmemi sağlamaya kalkma sakın."

Irene gözlerini kırpıştırdı. "Yapmaya çalıştığım şey bu değil."

"Evet, tam da bu. Julius'un depresyonda olduğunu, kafayı intikam almaya taktığını ve düzeltilmesi gerektiğini düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun. Ama benim görebildiğim kadarıyla Julius başının çaresine bakabilecek bir tip. Zaten söylediğim gibi, şu anda başka önceliklerim var. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum, unuttun mu?"

"Evet, doğru." Irene arkasına yaslandı. "Ve bu amaç için Julius Arkwright'ı tutmuştun."

"Aynen," dedi Grace yumuşak bir şekilde. "Yalnızca bir iş anlaşması. Burada görülecek bir şey yok. Kalabalık yapmayın, devam edin."

"Bırak bu ağızları. Julius'un seni eve bıraktığı gece ne oldu?"

Grace dudaklarını büzdü. "Bir sürü şeyin yanı sıra dosdoğru Witherspoon'u öldürüp öldürmediğimi sordu."

"Aman Tanrım," diye inledi Irene. "O da lafa nasıl başlanır hiç bilmiyormuş."

"Aynen. Ama sohbet nasıl bitirilir iyi biliyor, tam da öyle oldu. Yani bir bakıma. Evden kovdum onu. Evden çıkarken bana inandığını söyledi."

"Ama sen yine de kovdun adamı."

"Elbette." Grace bir yudum kahve içip fincanı indirdi. "Ama sonra beni aradı."

"Hmm, bak sen," dedi Irene yumuşak bir şekilde.

"Ben de ona bu tuhaf e-mailleri anlattım, derken işte Julius bana bu e-mailleri Devlin'e söylememi emretti, ben de bu yüzden bu sabah Devlin'in ofisine gittim falan filan. İşte her şeyi öğrendin. Kötü giden bir kör randevunun tam boy bir portresi ama muhtemelen iyi bir kariyer planlaması yapacağıma dair bir işaret."

Irene bu sefer daha düşünceli bir şekilde tekrar kalemini masada tıklatmaya başladı. "Bu dün gece yaptığınız telefon konuşmasını telefon seksi gibi tanımlama imkânı yok mu?"

"Kesinlikle yok."

Julius ile yaptığı telefon konuşmasında tuhaf bir mahremiyet hissi olduğunu düşündü Grace. Ama bunun bir telefon seksi sayılamayacağından emindi. Hayatında hiç telefonda seks yapmamıştı zaten ama son gelen e-mailden sonra bunu birilerine anlatma gereği hissetmişti o kadar. Yalnızca o anda arayan Julius olmuştu. Şans. Ya da tesadüf. Belki de kaos teorisi. Bunlardan biri muhtemelen bu durumu açıklayabilirdi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Irene başını iki yana salladı. "Dev gibi o da biraz içine kapanık."

"Vay be işte şaşırtan çözümleme geldi."

Irene onu duymazdan geldi. "Sanırım sonuçta ona güvenebileceğini anladın. Dediğim gibi arkadaşlarına iyilik yapmayı seven biridir. Kimse bana yardım etmezken o bana bir şans verdi."

"Her yatırım bir risktir ama sen ve Cloud Lake Mutfak Gereçleri son derece garantili bir yatırımsınız."

"Cloud Lake Mutfak Gereçleri iyi çalışıyor," dedi Irene. Yüzü gurur ve memnuniyetle aydınlandı. "Hatta bu yıl güzel de bir kâr yapacak. Ancak asla Julius'un, büyük yatırımlarından alışık olduğu türden bir para getirmeyecek. Burası onun için belki acil nakit sıkıntısını gidermeye yarar o kadar."

"Julius yeterince parası olduğunu söyledi."

Irene'in gözleri parladı, şaşırmıştı. Sonra gülümsedi. "Öyle mi dedi?"

"Evet."

"Daha önce kimsenin böyle bir şey söylediğini duymamıştım."

"Dedim sana, bugünlerde Julius Arkwright'ın aradığı şey içinde bulunduğu sıkıntıdan kaçmak."

"Julius ile tanışalı yirmi dört saatten az bir zaman olduğunu varsayarsak adam hakkında ne çok şey biliyorsun böyle."

"Okuması zor bir adam ama imkânsız değil." Grace kahvesinin geri kalanını içip fincanı masaya koydu. "Niyetinin kötü olmadığını biliyorum ama bana bir daha birisini ayarlamaya kalkma, en azından hayatımı bir düzene koyana kadar." Kalktı. "Ben artık kaçayım. Biraz market alışverişi yapıp ardından da danışmanımla öğle yemeği için buluşmam gerek. Bugün plan yapmaya başlayalım diyoruz."

"Seni hayatının kariyerine götürecek bir strateji bulamazsan ne yapacaksın?"

"Danışmanımı kovacağım."

On iki

Grace alışverişi bitirip evine gitmek üzere direksiyona geçtiğinde yağmur çoktan durmuştu. Fakat hâlâ yerinde duran yağmur bulutları havayı parlak bir griye boyamış, kış günü güneş gözlüksüz dışarı çıkmayı imkânsız hâle getirmişti.

Göl kenarındaki evinin önünde duran havalı gümüş renkli sedan arabayı daha önce hiç görmemişti ama koltukta oturan sarışını gayet iyi tanıyordu. Nyla Witherspoon.

Önce kasabanın polis şefiyle görüşme, şimdi de Nyla'nın ziyareti. Gün hiç iyi başlamamış, hiç de iyi gitmiyordu. Duruma uygun bir olumlama bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Arabasını durdurup kendini zihinsel olarak bu karşılaşmaya hazırlamaya çalıştı. Nyla sedan arabanın içinden fırladı.

Biraz güler yüzlü olsa bir elf kızı gibi güzelleşecek ince keskin yüz hatları olan tatlı bir çekiciliğe sahipti. Ama gülmediği zamanlarda -ki Grace'e göre genelde öyleydi- bir cadıdan farkı yoktu, bir tek süpürgesi ve sivri uçlu şapkası eksikti. Gözlerinde

fokurdayıp duran öfke, belli ki derinlerde bir yerlerden geliyordu.

Tam Grace arabasının kapısını açtığında Nyla karşısına dikiliverdi.

"Burada, Cloud Lake'de saklanabileceğini mi sanmıştın yoksa?" Nyla'nın güneş gözlüklerinden gözlerini okumak imkânsızdı ama öfkesi sesinden belli oluyordu. "Seni bulamayacağımı mı sanmıştın?"

"Beni aradığını bilmiyordum," dedi Grace. Gözlüklerini çıkardı. "Keşke önce bir telefon etseydin. Ne istiyorsun, Nyla?"

"Neden geldiğimi biliyorsun. Babamın parasını istiyorum, bana kalması gereken parayı."

"Sana daha önce de söyledim, bende değil."

"Yalan söylüyorsun. Babamın şirketinden zimmetine para geçirdin. Muhtemelen yurtdışında bir hesaba aktarmışsındır."

Grace birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı ve kendine Nyla'nın ciddi problemleri olduğunu hatırlattı.

"Kaybolan parayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Sesini sakin, yumuşak bir tona çekerek, "Bu arada, babanın hesabından bana gönderdiğin şu e-maillerden bahsettim polise," dedi.

"Ne diyorsun be sen? Ne e-maili?"

"Nyla, bana o e-mailleri gönderen sen isen buna bir son vermen gerekiyor. Polisler babanın katilini bulmaya çalışıyorlar. Senin yardımına ihtiyaçları var. Öfkeni bana yönlendirmek sana bir fayda sağlamaz."

Nyla'nın keskin hatları gerildi. "Polis dâhil birçok insan babamı öldürenin sen olduğunu düşünüyor."

Grace ellerini iki yana açtı. "Neden işverenimi öldürüp gelirimden olayım ki? Bir düşün bakalım, Nyla. Parayı kazanan Sprague'di, ben değil. Blogda ve yemek kitabında onun adı geçiyor benim değil. Ben yalnızca onun asistanıydım. İnan bana

baban gittiği için para akışı kısa sürede sona erecek."

"Parasını çaldığını öğrendiği için onu vurdun. Muhtemelen seninle yüzleşti ve seni polise ihbar etmekle tehdit etti. Ondan kurtulman gerekiyordu."

"İşte bu kesinlikle doğru değil," dedi Grace. "Babanın öldürüldüğü gece evdeydim."

"Cinayet saatine dair mazeretin bir işe yaramaz. Güvenlik kayıtlarında arabanın cinayet gecesi, apartmanın garajında durduğunu biliyorum ama bu, binayı terk etmediğin anlamına gelmez. Çaktırmadan çıkıp bir taksiye atlayarak babamın evine gitmiş olabilirsin."

"Bunu kanıtlayamazsın. Kimse kanıtlayamaz çünkü böyle bir şey olmadı."

"Olay yerinde parmak izlerin bulunmuş." Nyla şimdi pek kendinden emin konuşmuyordu.

"Olay yerinde parmak izlerim vardı çünkü cesedi bulan bendim," dedi Grace sabrının sınırlarını zorlayarak. "Gerçekçi ol artık, Nyla. Bu bir delil değil."

"Birisi seni dairenden çıkarken görmüş olmalı," diye bağırdı Nyla feryat eder gibi.

"Yalan söylemiyorum," dedi Grace, gerginliği tırmandırmamaya çalışarak. "Polis babanın katilini bulduğu zaman eminim parayı da bulacaklardır."

Ama Nyla artık ona bakmıyor, bakışlarını Grace'in omzunun üzerinden ileri doğru çevirmiş uzaklara bakıyordu. Yüzünde ne yapacağını bilmez bir ifade belirdi. Ardından tekrar dikkatini Grace'e çevirdi.

"Anlaşmaya razıyım," dedi çabuk çabuk. "Sana da bir yüzde veririm. İster bağış de ister komisyon. Söz veriyorum elini boş çevirmem. Parayı geri ver, ben de sana zimmetine para geçir-

mekten dava açmayayım. İyi düşün bunu. Sana kırk sekiz saat süre veriyorum."

Nyla, Grace'in cevabını beklemeden arkasını dönüp derhâl arabasına yürüdü.

Nyla'nın dikkatini dağıtıp rezalet çıkarmasını engelleyen şeyin ne olduğunu merak eden Grace arkasını dönünce Julius'u evin köşesinden dönmüş ona doğru gelirken gördü. Kendi evinden buraya kadar patikada yürüyerek geldiğini fark etti.

Acele etmiyordu ama pek ağırdan da almıyordu açıkçası. Üzerinde kot pantolonu, haki yeşili bir gömlek, yarım boğazlı botları ve siyah deri bir mont vardı. Gözünü saran havalı gözlükleri griye kesmiş havada uğursuz bir şekilde parlıyor ona tehlikeli bir adam görüntüsü veriyordu. Grace, o zaman Nyla'nın neden alelacele gittiğini anladı.

Nyla'nın arabasının lastikleri toprak kusmaya başladığında, Julius Grace'e yetişmişti. Hemen Grace'in kolundan tutarak onu fırlayan taş parçalarından uzağa çekti.

"Yoksa bu Witherspoon'un kızı mıydı?" diye sordu Julius.

"İyi bildin. Nyla Witherspoon." Grace kibar bir şekilde kolunu onun elinden sıyırmaya çalıştı. Julius hâlâ onun kolunu kavradığının farkında değilmiş gibiydi. "Kendini babasının parasını çalıp sonra da öldürdüğüme inandırmış iyice. Ama ilginç olan bana anlaşma teklif etti."

Julius sonunda Grace'in, kolunu onun elinden kurtarmaya çalıştığını fark edip bıraktı. "Nasıl bir anlaşma?"

Grace arabasının arka kapısını açıp aldığı malzemeleri çıkarırken düşündü. "Parayı öylesine istiyor ki çıkarıp verirsem birazını bana vermeyi teklif etti. Sorgusuz sualsiz. Bana dava açmayacakmış."

Julius, yemeklik malzemeleri onun elinden aldı. Ağır torba-

yı tek elinde rahatlıkla taşıyabiliyordu.

"Başka bir şey dedi mi?" diye sordu.

"Sprague'in öldürüldüğü geceye dair sunduğum delilin zayıf olduğunu düşünüyor. Olay yerinde parmak izlerimin falan bulunduğunu söyledi.

"Ama parayı eline geçirmekten başka bir şeyi umursadığı yok, öyle mi?"

"Babasından kalan tek şey o," dedi Grace. "Sanırım babasıyla arasında hiç olmayan yakınlığı kaybedişine yanıyor. Paranın bunu telafi edeceğini sanıyor."

"Sorunlarının kaynağını biliyor musun?"

"Elbette. Ofiste çalışan herkes Nyla'nın, annesi yıllar önce intihar ettiği için babasını suçladığını bilir."

Grace ön kapıyı açtı. Julius elinde alışveriş poşeti mutfağa kadar arkasından geldi.

"Burası biraz serin sanki, değil mi?" dedi Grace.

Duvardaki termostata bakıp ayarları kontrol etti. Kumanda normal gündüz ayarlarında duruyordu.

"İşte bu iyi değil," dedi sonra. "Kaloriferlerde bir sorun olabilir. Yemekten sonra servisi arayayım. Neyse ki şömine var."

"Önce bir aç-kapa yap. Sistem tekrar başlasın," dedi Julius.

"Ha, tabii bu merkezi klima sistemlerinden çok anlarım ben."

"Yemekten sonra ben bir bakarım."

Grace ona gözünün ucuyla şöyle bir baktı. "Teşekkürler."

"Garanti veremem ama."

Julius malzemeleri masaya koyup gözlüklerini çıkardı. Cebine koyarken Grace'in poşetten organik yumurta ve kırmızı biberleri çıkarışını izledi. Grace, bunları buzdolabının yanındaki tezgâha koyup masaya döndü.

"Nyla Witherspoon'a geri dönelim," dedi Julius. "Şu anda babasının katilinden çok parayla ilgileniyor yani, teorin bu mu?"

"Bence para onun için hem finansal hem de duygusal sebeplerden dolayı önemli. Ama mirasa konmak için bir baskı altındaysa buna da şaşırmam."

"Ne baskısı?" Julius'un bakışları keskinleşti. "Borcu mu varmış?"

"Bildiğim kadarıyla yok," dedi Grace. Torbaya elini sokup ev yapımı bir mısır gevreği yapmak için aldığı badem, çekirdek ve fındıkları çıkardı. "İçimden bir ses, parayı bulması için nişanlısının baskı yapıyor olabileceğini söylüyor."

"Dev, bir nişanlısının olduğundan bahsetmişti."

"Adı Burke Marrick. Sprague ondan hazzetmiyordu. Kristy, Millicent ve ben de biraz şüpheyle bakıyorduk adama. Marrick birkaç ay önce Nyla'nın hayatına birden giriverdi ve kızın ayaklarını yerden kesti. Nyla ne olduğunu bile anlayamadan iki hafta içinde nişanlandılar. Adamın kusursuz olduğunu düşünüyor."

Julius'un yüzüne bilmiş bir ifade oturdu. "Ama sen ve arkadaşların Marrick'in, Nyla ile bilindik sebepten -para için- evlenmek istediğini düşünüyorsunuz."

Grace bir dolap açıp fındıkları ve çekirdekleri koydu. "Pek romantik biri değilsin, değil mi?"

"Ben gerçekçi biriyim."

"Her neyse." Grace, brüksel lahanasını torbadan çıkarıp tezgâhın üzerine buzdolabına yerleştireceği malzemelerin yanına koydu. Bir an durup Julius'un gözlerine baktı. "Şöyle düşünüyorum: Nyla parayı kaybederse Bay Mükemmel'i de kaybedeceğini düşünüyor. Bu ihtimal, özellikle de babasının ölümünün üstüne geleceği için kaldıramayacağı kadar ağır olabilir. İçinde biriken öfke, küskünlük ve derin bir kaybın getirdiği durumdan

dolayı kendini toparlayamıyor. İçinde kaynayan bir kazan var ve bu yüzden sağa sola saldırıyor."

"Sağa sola saldıran insanlar tehlikelidir, Grace."

"Biliyorum."

Julius bir süre sessiz kaldı. Grace, torbada kalan son malzemeleri çıkarırken gizli gizli onu izliyordu. Julius'un kafasında bir bilgisayarın işlem yaptığını, sıfırların ve birlerin dönüp durduğunu görebiliyordu sanki. Simyacı Arkwright hesap yapıyordu, muhtemelen bir strateji üzerinde çalışıyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi Grace. Doğru, piknik rüşvetiyle onu hayatına davet etmişti ama dikkatli hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Julius gibi erkekler hemen kontrolü ellerine almayı severlerdi. Doğaları böyleydi çünkü.

Birden nereden geldiğini anlamadığı bir Witherspoon olumlaması halojen bir ampul gibi çaktı zihninde. *Bilinmeyeni kucakla. Kesin olan tek şey budur.*

"Ne düşünüyorsun?"

"Witherspoon'un kayıp parasını." Julius pencereden dışarı, aradığı cevapları veren bir sihirli aynaymış gibi duran gölün yüzeyine bakıyordu. "Dönen bütün dolapların anahtarı orada galiba. Özlü söz ustası sensin. Bu duruma uyacak bir tane bulacağına eminim."

"Parayı takip et gibi mi?"

"Benim inandığım tek olumlama bu işte," dedi Julius. Gözleri Graceinkilerle buluştu. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

"Eminim buna polisler de inanıyordur," dedi Grace. "Hepimiz gibi onlar da televizyon seyrediyordur muhtemelen."

"Para meselesine bakıyorlardır elbette ama bizim taraftan birinin de bakması fena olmaz."

Grace durdu. "Bizim taraf mı?"

Julius'un kaşları kalktı. Gözleri parladı, belli ki keyfi yerindeydi. "Arkwright Girişim'in bu konuda sağlayacağı bir şey varsa o da finans uzmanlığıdır. Parayı takip etme konusunda çok çok iyi adamlarım var."

"Anlıyorum," dedi Grace. Bu durumda ne diyeceğini bilemedi.

"Pekâlâ şimdi, şu öğle yemeğine ve iş bulma meselesine dönelim."

"Hop, bir dakika." Grace elini kaldırdı. "Bir saniye, bu senin teklifini bir düşünmem lazım."

Julius biraz şaşırmış biraz da kırılmış görünmeye çalıştı. "Parayı takip etmemi istemiyor musun?"

"Öyle değil." Grace bir an durup itirazına mantıklı bir sebep bulmaya çalıştı. Gerçek ise düşünmeden yaptığı bu çıkışın mantıklı değil duygusal olmasıydı.

"Sorun ne?"

Makul bir soruydu bu.

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ve çok teşekkür ediyorum," dedi Grace dikkatli bir şekilde. "Gerçekten."

"Bu bir iyi niyet meselesi değil. Bir sorunun çözümüne yapılan basit ve mantıklı bir yaklaşım sadece." Mutfakta etrafına bakındı. "Öğle yemeği için ne yapmayı planlıyordun?"

"Öğle yemeğini unut," dedi Grace buz gibi bir sesle.

Julius az önce şaşırıp biraz da kırıldıysa eğer şimdi tamamen ezilmişti.

"Öğle yemeği olacaktı hani."

"Beni dikkatli dinle Arkwright. Ben holding, sen de genel müdürü değilsin. Bu benim hayatım, benim geleceğim. Bunlardan birini veya ikisini etkileyecek bir şey yapacaksan önce bunu benimle konuşmak zorundasın. Öylece mutfağıma dalıp birile-

rinin benim öldürdüğümü düşündüğü bir herifin parasını incelemesi için hiç tanımadığım birini görevlendireceğini bildiremezsin kafana göre. İyi olabilir, olmayabilir de. Yani benim de böyle bir durumda söz sahibi olmam gerekiyor. Anlaşıldı mı?"

Julius onun bu bağımsızlık bildirisini düşünürken gergin bir sessizlik oldu. Bir süre sonra belli ki bir karara varmıştı.

"Tamam," dedi.

Grace ona şüpheyle baktı. "Tamam mı? Bu kadar mı? Sadece tamam mı?"

Julius'un yüzünde kibar bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Başka ne olacaktı ki?"

"Ne bileyim?"

"Pekâlâ," dedi Julius. "Arkwright finans sihirbazlarından birinin çalınan Witherspoon parasını takip etmesine ne dersin?"

Grace kafasını kaldırıp tavana baktı. "Mahremiyet denen bir şey var, Tanrı aşkına. Yasal engelleri saymıyorum bile daha."

"Sorun değil," dedi Julius.

"Efendim?"

"Arkwright Girişim mesleki uzmanlığını bu tür adli muhasebe işleri için polise daha önce de sunmuştu. Dev'le konuşurum. Seattle Polis Merkezi'nde irtibatta olduğu adamlarla koordinasyon sağlar. Şehir sınırlarını aşan davalarda daha önce onlarla çalışmışlığı var."

"Anlıyorum." Grace bunu bir süre düşündü. "Tamam o hâlde."

"Mükemmel. Yemekten sonra hemen başlarım bu işe." Julius boğazını temizledi. "Bu arada hatırlatayım, ben senin mutfağına dalmadım, elimde malzemelerinle yürüyerek girdim."

"Her neyse." Grace tezgâhtan uzaklaştı. "Pekâlâ o zaman, birbirimizi anladık diyebiliriz. *Geleceği şekillendirmek için yeni*

bir gün, yeni fırsatlar."

"Bu Witherspoon olumlamalarından biri mi?"

"Evet, aslında öyle. Witherspoon Yemek Kitabı'ndaki granola tarifinin yanına yazmıştım." Durdu, ne yapacağını düşündü. "Julius mutfağın ortasında durmuş kıpırdamadan dikiliyordu. Grace onunla ne yapacağını düşündü o an. "Nerede kalmıştık?"

"Öğle yemeğinde," dedi Julius umutla.

"Evet. Öğle yemeği." Yapacak somut bir şey bulduğuna şükrederek buzdolabına doğru yürüdü. "Sonra da iş arama planı."

"Becerilerinin düzgün bir listesini çıkararak başlarız. Ama önce sana konuyla alakasız başka bir sorum var."

"Ne soracaksın?" Grace buzdolabının sapına uzandı.

"Yarın gece benimle gelecek birine ihtiyacım var," dedi Julius. Gözlerini ondan ayırmıyordu. "Daha önce bahsettiğim şu müthiş sıkıcı akşam yemeği ve açık artırma vardı ya, oraya gitmem gerek. Bir de son derece sıkıcı Kuzeybatı Pasifik yatırım atmosferi konusunda son derece sıkıcı bir yemek sonrası konuşması yapmam gerekiyor. Benimle gelmeyi düşünür müsün, en baştaki masada yalnız başıma oturmayayım. Uyuklamamı önleyebilirsin belki.

Grace, buzdolabını açıp bu ansızın gelen daveti düşünmeye başladı.

Orta rafta duran şeyleri gördüğü anda bütün mantığı buhar oldu uçtu.

Birkaç saniye öylece kalakaldı. Zihni gördüğü şeyin gerçekliğini kabul etmeyi reddediyordu. Bu halüsinasyondan başka bir şey olamaz diyordu kendi kendine.

Ama bu bir rüya değildi.

Çığlığı basmasıyla elindeki bir karton yumurtayı yere düşürmesi ve buzdolabının kapağını çarparak kapatması bir oldu.

"Pek böyle bir tepki beklemiyordum açıkçası," dedi Julius.

Göz açıp kapayana kadar Grace'in yanına geldi ve buzdolabını açtı. Birlikte, servis tabağında duran ölü fareye baktılar. Etrafına birkaç tutam maydanoz serpiştirilmişti. Ağzında da bir limon dilimi duruyordu. Tabağın hemen yanında bir şişe açılmamış votka vardı.

"Artık şüphe yok," dedi Julius. "Peşinde gerçekten de biri var."

On üç

"En azından pişirip koymamışlar," dedi Grace ürpererek. "Gerçi bunu buraya koyan her kimse, zavallı fareyi servis edilmeye hazırmış gibi bir hâle sokmaya da uğraşmış ya neyse."

Devlin kafasını defterinden kaldırdı. "Zavallı fare mi?"

"Ben de herkes gibi farelere bayılmam," dedi Grace. "Ama sırf hastalıklı bir intikam fantezisi oluşturmak için masum bir canlıyı öldürmek de gerçekten kötü bir karmadır."

"İçimden bir ses onu oraya koyan kişinin bu karma işlerine kafayı pek takmadığını söylüyor ya neyse," dedi Julius.

Üçü mutfaktaydılar. Julius fareyi gördükten hemen sonra Devlin'i aramıştı. Devlin ve Linda Brown adında sempatik bir memur, farenin ve votka şişesinin fotoğraflarının çekimleri dâhil sıradan polis rutinlerini yapmıştı ama kimsenin bir ipucu bulabileceklerini beklemediği açıktı.

Memur Brown'ın işaret ettiği gibi fail parmak izi bırakmamayı düşünmemiş olsa bile çoğu insan ölü bir fareyi tutmak için eldiven giymeyi akıl ederdi. Votkayı, fareyi, tabağı ve birkaç mut-

fak eşyasını kanıt toplama torbasına koymuştu.

İşlemi mutfağın uzak köşesinden izleyen Grace, polislerle birlikte çalışmasını gerektirecek bir kariyeri listeden çıkarmıştı bile. Ölü fare tutmak herhâlde bir polis memurunun karşılaşacağı en az nahoş durumlardan biriydi.

Şimdi ellerini sıkı sıkı önünde birleştirmiş, mutfak masasının sandalyelerinden birinde oturuyordu. Sinirleri bozulmuştu. Belli aralıklarla tüylerini ürperten bu gergin, huzursuz duyguyu anlatacak başka bir kelime bulamıyordu.

Nefes al.

Buzdolabının tepeden tırnağa temizlenip dezenfekte edilerek içindeki bütün yiyeceklerin atılması gerekiyor diye düşündü. Ölü bir fareyle aynı yeri paylaşmış bir şeyi yeme fikrine katlanamıyordu.

Hayır, dedi sonunda, buzdolabını dezenfekte etmek yetmezdi. Değiştirilmesi gerekiyordu. Yeni bir buzdolabı ne kadardır acaba diye düşündü.

Sonra bir de misafir yatak odasında kırılan cam vardı. İçeri giren kişinin ileri teknoloji bir şeyle uğraşması gerekmemişti. Her kimse camı kırıp oradan içeri girivermişti. Julius ile birlikte içeri girdiklerinde evin neden o kadar soğuk olduğu anlaşılıyordu şimdi.

Julius ona nalburdan bir kontrplak alıp açık yeri kapatabileceğini söylemiş, camcı Ralph Johnson ise ertesi gün kırılan camı yenileyebileceğine dair onu temin etmişti.

Yeni bir buzdolabı satın almak ve camı değiştirmek birikimine biraz yük getirecekti ama başka çare de yoktu. Peşindeki psikopatı annesinin evine kadar getirmişti. Bu rezalete o sebep olmuştu. Temizlemek de ona düşüyordu.

Devlin bacaklarını hafifçe açıp odanın ortasında durmuş,

sürekli not alıyordu.

"Bu sabah e-mailleri konuşurken Witherspoon ölü bulunduğundan beri peşinde biri olduğunu söylemiştin, değil mi?" dedi.

"E-mailler o gece başlamıştı ama bugüne kadar beni gizli gizli takip eden biri olduğunu düşünmemiştim hiç," dedi Grace. Kollarını beline sardı. "Bu olay olana kadar yalnızca e-mailler vardı. Anlattığım gibi pek öyle tehditkâr da değiller. Belki de Sprague Witherspoon'un kızı gönderiyordur diye düşünmüştüm. Ama açıkçası ölü bir fareyle uğraşacağını sanmıyorum. " Kollarını kavuşturup tezgâha yaslanmış olan Julius, başını iki yana salladı. Bir şey demedi ama bir şey demesine gerek yok diye düşündü Grace. Aklından geçenleri bildiğinden emindi. Belki biraz safça konuşmuştu.

"Julius haklı, bu olay resmî olarak peşinde biri olduğunu gösteriyor," dedi Devlin tekdüze polis tonuyla. "Witherspoon'un kızıyla aranız nasıl, anlat."

O sabah çoğu şeyi anlatmıştı ama yine de baştan sona her şeyin üstünden tekrar geçti.

"Söyleyebileceğim şeyler bu kadar," dedi bitirdiğinde. "Bu sabah karşıma çıktı evin önünde, Witherspoon Way'den zimmetime geçirdiğimi iddia ettiği parayı ona vermemi istedi. Beni babasının arkasından iş çevirip sonra da öldürmekle suçladı. Parayı ona verirsem susacağını söyledi. Julius gelince arabasına binip gitti. Sonra da bir baktım buzdolabında bir fare."

"Bir şişe de votka," diye hatırlattı Julius.

Grace'in ağzı gerildi. "Ve evet Devlin, sen sormadan ben söyleyeyim. Sprague'in yatak odasında bulduğum votka markasıyla bu marka aynı."

Devlin uzun bir süre ona baktı. "Votka olayı da nedir böyle?"

Bilmiyorum," dedi Grace. "Ama Bayan Trager'ın cesedini bulduğum eski akıl hastanesinin bodrumunda da bir içki şişesi vardı. Bir şişe votkaydı, hatırlıyorum. Markasını fark etmemiştim o zaman ama sanırım Sprague'in yatak odasına ve benim buzdolabıma bırakılan şişenin üzerindeki gibi yeşil ve altın renginde bir etiketi vardı. O gün Bayan Trager'ı bulduğumda şişeyi şey için kullanmıştım..."

Grace sustu. Kimse cümlesini tamamlamaya kalkmadı.

Devlin kaşlarını kaldırdı. "Yani şişeyi Cloud Lake Inn Oteli'nin bodrumunda buldun demek istiyorsun, değil mi?"

"Irene, ben ve herkes o zamanlar oraya akıl hastanesi derdik," dedi Grace. "Bir zamanlar akıl sağlığını yitirenler için bir hastaneymiş orası."

"Irene'in dediğine göre o cinayete denk geldiğinde daha çok gençmişsin," dedi Devlin.

"On altı yaşındaydım," dedi Grace.

Kötü bir gece daha olacak dedi kendi kendine. Bundan kaçış yok. Hatta yatağa hiç girmeyebilirim bile. Kahretsin.

"Dava dosyasındaki bilgilere göre o gün Trager öğle yemeği için eve gitmiş." Devlin notlarına baktı. "Belli ki bir tartışma yaşanmış ve Trager öğle civarı karısını öldürmüş. Çocuk da buna şahit olmuş. Sonradan çocuk polise, Trager'ın cesedi sarıp kamyonetine yüklediğini söylemiş. Cesetten kurtulana kadar saklamak zorunda kalmış. Sonra da çocuk sorun olmuş tabii. Trager cesedi ve Mark'ı otele -eski akıl hastanesine- taşıyıp ikisini de bodruma atmış. Karanlığı beklemeye bile zahmet etmemiş."

"Bu arada işe de gitmiş," dedi Grace.

"Cesedi ve çocuğu göle taşımak için bir tekneye ihtiyacı varmış anlaşılan," dedi Julius.

Devlin kafasını kaldırdı. "Trager'ın balığa gittiği kıçtan tak-

malı bir motorlu teknesi varmış. Kışın garajında tutuyormuş. Muhtemelen karanlık bastırınca çıkarıp göle taşımayı planlamıştır. Hastanenin oradan da suya indirebileceğini düşünmüştür çünkü orada eski bir iskele var."

"Ama geceyi beklerken iyice gerilmiştir," dedi Grace.

"Genelde katillerin sorunu budur," dedi Devlin. "Suçluların olay yerine geri döndüğüne dair şu eski sözde doğruluk payı var. Kendilerine engel olamıyorlar."

Julius başıyla onayladı. "Bir hata yapıp yapmadıklarından emin olmak için bakmaya gelirler."

"Bu durumda Trager, o gün öğleden sonra olay yerine geri dönüp Grace'i ve çocuğu bulmuş," dedi Devlin.

"Mark Ramshaw," dedi Grace, kucağında tuttuğu ellerini biraz daha sıkarak. "Bazı günler annesi işe gittiğinde Bayan Trager bakardı ona. Bay Trager, karısının dışarıda çalışmasına izin vermezdi ama Ramshawların çocuğuna bakarak biraz para kazanmasına ses çıkarmazdı. Çocuk daha altı yaşındaydı."

"Trager çocuğu neden öldürmemiş de bodrumda bırakmış?" diye sordu Julius.

"Sanıyorum Trager, çocuğun ölümüne kaza süsü vermek için hemen öldürmemiş," dedi Devlin. "Eğer çocuğu boğsaydı ya da kafatasını ezseydi otopsi sonuçları çocuğun suda boğulmadan dolayı ölmediğini gösterirdi."

"Peki Bayan Trager'ın ölümünü nasıl açıklamayı düşünüyormuş ki acaba?" diye sordu Julius.

"Araştırmacılar, cinayet mahallinde bulunan votka ve ilaçlara bakarak Trager'ın, karısının ölümüne de intihar süsü vermeye çalışacağı sonucuna varmışlar. İlaçları yutup üstüne votkayı içtikten sonra tekneyle göle gidip suya atlamış diyecekti anlaşılan. Garip değil, olan şeyler bunlar."

"Peki ya o gün kocasından yediği dayaktan kalma yara bereler ne olacaktı?" dedi Julius.

Devlin omuz silkti. "Yalnızca tahmin ediyorum ama bugüne kadar gözümün içine baka baka utanmadan sıkılmadan karılarının merdivenden düşerek yüzünün gözünün yara bere içinde kaldığını söyleyen bir sürü pezevenkle karşılaştım."

Grace ona baktı. "Trager davasını epeyce araştırmışsın anlaşılan."

"Witherspoon cinayetinden hemen sonra," dedi Devlin. Özür diler gibi bir hâli yoktu. "Kusura bakma Grace. Sen Irene'in en iyi arkadaşısın. Geçmişini araştırmam gerekiyordu."

Grace derin bir iç çekti. "Anlıyorum."

Julius gidip onun sandalyesinin arkasında dikildikten sonra bir elini hafifçe omzuna koydu. Bu Grace'in hoşuna gitti, biraz olsun rahatlamıştı.

Devlin tekrar kafasını notlarına gömdü. "Sen çocuğu alıp kaçacakken Trager karşına çıkmış ve bir boğuşma olmuş. Trager merdivenlerden düşüp boynunu kırmış. Sonra da Mark ile birlikte kaçıp kurtulmuşsunuz. O gün annen ve ablan evde olmadığından sen de soluğu Agnes Gilroy'un evinde almışsın. Agnes seni içeri alıp polisi aramış. Onun verdiği ifadeye göre üstün başın kan içindeymiş. Hatta önce bunun senin kanın olduğunu sanmış."

"Trager'ın kanıydı." Grace sıkı sıkı kenetlediği ellerine baktı. "Votka şişesini kullanmıştım. Mark'ın peşinden bodrumun merdivenlerinden yukarı çıkarken Trager arkamdan gelip montuma asılmıştı. Şişeyi merdivenin tırabzanında kırdığım gibi dönüp keskin ucunu ona saplamıştım. Her yer kan olmuştu."

Julius onun omzunu tuttuğu elini biraz daha sıktı. Grace susmuştu. Bir an kimse konuşmadı.

Kesinlikle kötü bir gece olacaktı.

Julius bir an Devlin'in yüzünü inceledi. "Seattle polisiyle temasa geçmeden önce seninle konuşmak istiyorum. Arkwright Girişim adli müşavirlik hizmetlerini yetkililerin hizmetine sunmaya hazır."

Devlin bunu bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. "Ne yapmak istediğini söyle, Seattle'dan izin alayım." Grace'e döndü. İlk defa profesyonel tavrı elden bırakarak, "Kusura bakma Grace," dedi. "Bütün bunları tekrardan hatırlaman gerektiği için kusura bakma ama neler döndüğünü anlamamız gerek. Patronun cinayete kurban gitti. Peşinde biri var. Ortadan kaybolan bir dünya para var. Önümüzde koca bir bulmaca ve birbirine uymayan bir sürü parça var."

Grace bitkin bir hâlde başıyla onayladı. "Farkındayım. Sorun değil. Size bilgi lazım sonuçta."

Bir süre kimse konuşmadı.

Grace buzdolabına baktı. İçinde karanlık bir tiksinti uyanınca hemen başını çevirdi.

"Fareye bakılırsa sanırım ilk akla gelen şüpheli Nyla," dedi. "Ama aynı zamanda herhangi birinin kasten bir tabağa ölü bir fare koyup buzdolabına bırakacağını da hayal etmek çok zor." Durdu. "Yani, belki bir laboratuvarda olabilir ancak. Bilimsel deneylerde sürekli fare kullanılıyor."

"O bir laboratuvar faresi falan değildi," dedi Julius. "Bildiğin sokak faresiydi."

Grace kafasını kaldırıp ona baktı. "O zaman listede bilim adamı ya da laboratuvar teknisyeni varsa çıkarabiliriz. Maalesef zaten listede öyle birileri yoktu."

"O listede birçok şüpheli var," dedi Julius sessizce.

"Hem de çok." Devlin defterini kapadı. "Seattle polisini ara-

yıp senin davana bakan dedektifle konuşacağım. Notlarımızı karşılaştırırsak belki bu işe bulaşan birkaç kişiyi ortaya çıkarabiliriz."

"Teşekkürler," dedi Grace. Zoraki bir pozitif enerji ve heyecan göstermeye çalıştıysa da Devlin ve Julius'un yüzlerindeki ifadeye bakılırsa pek başarılı olamamıştı.

"Belki bir şeyler çıkar, hiç belli olmaz." Devlin defterini cebine koydu. "Şimdi ne yapacaksın?"

Grace keyifsiz bir şekilde canını sıkan buzdolabına bakıyordu. Buzdolabında ne var ne yoksa atıp gidip yeni bir tane alacağım."

Devlin buzdolabına baktıktan sonra, "Bu neredeyse yepyeni görünüyor," dedi.

"Annem bunu alalı daha bir sene bile olmadı," dedi Grace. "Hatta muhtemelen garantisi bile devam ediyordur. Ama artık oradan çıkan bir şeyi yiyemem."

"Temizlemek istemeni anlıyorum," dedi Devlin. "Ama alette bir sorun yok."

"Julius, Grace'in omzunu sıktı. "Yiyecekleri atmana yardım ederim. İşimiz bitince de gidip yenisini alırız."

On dört

Julius, showroomda sıra sıra dizilmiş parıl parıl parlayan buzdolaplarını inceliyordu. Bir silah satıcısının showroomunu geziyormuş gibiydi. Cihazların parlatılmış yüzeyleri ona ileri teknoloji ürünü askeri zırhları hatırlatmıştı.

"Bu kadar farklı çeşitte buzdolabı olduğunu hiç bilmiyordum," dedi.

Grace, ölü fareyi ve votkayı buldukları andan beri bitkin de olsa ilk defa keyifli bir görüntü çiziyordu. Gülümsediğinde Julius'un içi rahatladı.

Onun Dev'in sorgusuna soğukkanlı tepkiler verişini izlemek yaptığı en zor işlerden biri olmuştu. O an onu hiç kimsenin soru soramayacağı, geçmişi unutabileceği güvenli bir yere götürmek gelmişti içinden. Hâlâ Grace'in on altı yaşındayken onu öldürmeye çalışan bir katilin kanıyla kaplanmış hâlindeki görüntüsünü silmeye çalışıyordu kafasından.

"Daha önce hiç böyle bir alışveriş yapmadın anladığım kadarıyla," dedi Grace.

"Hayır," dedi Julius itiraf eder gibi. "Seattle'daki dairemin mutfak aletlerini iç mimar seçti. Harley'den aldığım evde buzdolabı dâhil her şey vardı zaten."

Artık "en tuhaf ikinci randevularım" listesinin en başında buzdolabı almaya gitmek var diye düşündü Julius.

"Benimle gelmek zorunda değildin," dedi Grace. "Hiç gerekli değildi gerçekten."

"Hayır gerekliydi," dedi Julius. Satıcının onlara doğru gelişini izlerken, "Ama bu işler benim boyumu aşıyor," diye ekledi hemen. "Bir buzdolabında neye dikkat etmen gerektiğine dair bir fikrin var mı?"

"Yalnızca annemin aldığı buzdolabının son modelini soracağız o kadar." Grace derin bir nefes aldı. "Gerçi bana ciddi bir yük getirecek ama neyse."

Julius, buzdolabının parasını ödemeyi teklif edecekti ama dilini tuttu. Grace'in bunu reddedeceğini biliyordu.

Grace gözünün kenarıyla ona baktı. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Buzdolabını neden değiştirmek istediğimi anladığın için."

"Anlıyorum."

Ölü bir farenin bıraktığı anı hiçbir dezenfektan ya da ovalamayla çıkmazdı.

"Anladığını biliyorum. Teşekkürler."

"Bu yine de eskisini satamayacağın anlamına gelmez. Birkaç yüz doları kurtarabilirsin."

Grace tekrar gülümsedi. "Doğru. Arka verandaya taşıtırım, satana kadar orada durur."

"Mağazanın buzdolabını bugün göndereceğini pek sanmam," dedi Julius. "Saat neredeyse beş oldu. Yemeğe gidelim mi ne dersin?"

Grace tereddüt etti bir an. "Teşekkürler ama gerçekten pek dışarı çıkasım yok. Eve giderken bir şeyler alırım."

"O da olur, bana uyar," dedi Julius.

Grace ona döndü. "Kendini yemeğe mi davet ettirdin sen?"

"Öğle yemeğimi yiyemedim, unuttun mu?"

"Benim de ilk danışma randevum güme gitti."

"Bugün olanlardan sonra bu akşam yalnız kalmak istemezsin, inan bana," dedi Julius. "Bir şeyler alıp senin eve gitmemizin bir sakıncası var mı?"

"Ben bayağı vejetaryen sayılırım yalnız, söyleyeyim de," diye uyardı Grace.

"Sana uyarak ölmem herhâlde."

Grace bunu kısa bir an düşündü ve başıyla onayladı. "Pekâlâ. Teşekkürler. Bana eşlik etmeyi teklif etmen çok ince bir davranış."

"Aslında kibarlığımla ünlü olduğumu söyleyemem pek."

"Öyle mi, peki neyinle ünlüsün?"

Julius, satıcının buzdolabı sırasının önünden dönüşünü izledi. "Para kazanma kabiliyetimle."

"Çok havalı bir Tanrı vergisi," dedi Grace. Gözlerinde sıcacık bir gülümseme belirdi. "Çoğu insan böyle bir kabiliyet için her şeyini verir."

Satıcı iyice yaklaşınca Julius, "Bak," dedi. "Yatırım yapma konusunda iyiyimdir ama buzdolabı satın alma konusundaki bilgim incir çekirdeğini doldurmaz."

"Merak etme," dedi Grace. Satıcıyı karşılamak için öne doğru bir adım attı. "Ben hallederim."

On beş

Saat altı buçukta Grace'in evine gelip mutfağa girmişlerdi. Satıcı, yeni buzdolabını o gün teslim etmeye söz vermişti. Julius da Grace kasabanın gurme şarküterisinden yemek seçerken aldığı Columbia Valley Syrah şarabını açmaya çalışıyordu.

O an mutfaktaki ev ortamı son derece rahat ve sıcak olabilirdi diye düşünüyordu Julius, tabii eğer onu huzursuz edip yarı ereksiyon hâlinde dolaşmasına neden olan bu gerginlik duygusu olmasaydı. Kendini altında ağ olmadan ip üstünde yürüyen bir cambaz gibi hissediyordu. *Bir kez daha içine etme durumun, Arkwright.*

Durumun cinsel tarafını kontrol altına alabilecek yaşta ve deneyimdeydi aslında ama Grace'in yanındayken hissettiklerine bir anlam veremiyordu bir türlü. Ne yapması gerektiğinden çok emin değildi fakat bildiği bir şey vardı, o da ikisi arasında oluşan şey her ne ise iyice anlayana kadar Grace'e mümkün olduğunca yakın durmaktı.

Şarabı kadehlere doldurup arkasını döndüğü anda Grace'in

fırının kapağını kapatmak için eğildiğini gördü. Hâlâ üzerinde o sabah giydiği kot pantolon ve bol kazak vardı. Hemen hayran hayran kot pantolonun Grace'in yuvarlak kalçalarını nasıl da güzel sardığını izlemeye koyuldu.

Grace kapağı kapatıp doğruldu ve bir eliyle viski kahverengisi saçlarını kulağının arkasına aldı. Julius onun kirpiklerini hafifçe kaldırmasından kendisini onu izlerken yakaladığını anladı.

"Ne var?" diye sordu Grace.

"Hiç." Julius kadehlerden birini ona uzattı. "Al bakalım. Yalnızca ilaç niyetine."

"Kesinlikle," dedi Grace. Şaraptan kocaman bir yudum alıp ahşap sandalyelerden birine çöktü. "Teşekkürler, işte buna ihtiyacım vardı."

Julius da karşısındaki sandalyeye oturdu. "Çok hareketli bir hayat yaşıyorsunuz Bayan Elland."

"Son zamanlarda hayatımın biraz sıra dışı bir hâl aldığını kabul etmeliyim." Şarabından bir yudum daha aldı.

"Olayların aldığı son hâle dair bir Witherspoon olumlaması yok mu?"

Grace bir an düşünüp başını iki yana salladı. "Hayır ama eminim aklıma bir tane gelir şimdi."

"Yani onca pozitif düşünce gücü ve Witherspoon olumlamasına rağmen gerçekliğin de bir parça rolü olduğunu görüyorsun demek."

"Aman be, evet tabii ki."

"Bunu bilmek güzel." Julius onu şarap kadehiyle selamladı. "Yemekte ne var?"

"Uzak Doğu usulü soya şiş ve yosun salatası." Grace arkasına yaslanıp ayaklarını gerdi ve gözlerini kapadı. "Kim bilir ne

kadar heyecanlandırmıştır bu menü şimdi seni."

"En sevdiğim yemek."

Grace gözlerini açtı, keyfi yerindeydi. "Seni uyarmıştım."

"Menüyle ilgili bir sıkıntım yok. Ama fareydi votkaydı derken bu öğlen sorduğum soruya cevap vermeye fırsatın olmadı."

Julius, onun bunu unutmuş gibi yapıp yapmayacağını izlemeye koyuldu. Ama Grace başkaları gibi değildi, kendi iyiliği için biraz fazla dürüst bir kadındı.

"Gerçekten yarın akşam yanında birinin olmasını istiyor musun?"

Julius hafif bir el hareketi yaptı. "Kendi başıma altından kalkabilirim. İlk defa başıma gelmiyor. Ama yine de baştaki masada otururken yanımda olmanı tercih ederim. Bu tür gecelerde etrafımdakilerle sohbet etmekten nefret ediyorum. Ben dâhil kimsenin söyleyecek ilginç bir şeyi olmuyor. Gerçi o şartlarda bir masanın etrafında oturan on kişiyle anlamlı bir sohbet edilemez tabii ama. Ha bir de gecenin eğlencesi var, Berbat Bir Konuşma adındaki yedi düvele nam salmış meşhur konuşmayı yapacak olan bendenizin sayesinde herkes biraz olsun eğlenecek."

Grace öyle bir kahkaha patlattı ki kadehindeki şarap az daha dökülecekti.

"O kadar kötü olacağına emin misin?" diye sordu kahkahasını kontrol altına alınca.

"Yemek sonrası konuşmam mı? Kötü olacağını biliyorum."

Grace ona dikkatle baktıktan sonra, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Tecrübeyle sabit."

Bu sefer Grace düşünceli bir şekilde onu izlemeye başladı. "Daha önce yaptığın bir konuşma yani bu."

"Son birkaç yıldır bu konuşmanın o kadar değişik varyas-

yonlarını yaptım ki sayısını unuttum. Yatırım gruplarından, bağlantılı sektörlerden hatta İşletme Yüksek Lisans programlarından bile çağırıyorlar. Beni bir kere dinleyenin neden ikinciye çağırdığına dair en ufak bir fikrim yok. Kalabalıklara konuşmak benim alanım değil, inan bana."

Grace kadehini masaya koyup kollarını kavuşturdu. "Yap şu konuşmanı da bir dinleyelim bakalım."

"Ne?"

"Konuşmanı diyorum. Yarın akşam yapmayı planladığın konuşmayı duymak istiyorum."

Julius onun ciddi olduğunu anladı.

"Boşversene," dedi. "Bu gece yapmak istediğim son şey Berbat bir Konuşma."

"Yapacağımız anlaşmanın tek şartı var Arkwright, iyi dinle. Yarın gece o iş ve yardım yemeğine seninle gelmemi istiyorsan şu yemek sonrası konuşmanın burada benim için bir ön-okumasını yapacaksın, ısrar ediyorum."

Julius onun şaka yapıp yapmadığını anlamak için yüzünü dikkatle inceledi. Ama Grace gülmüyordu.

"Neden bu konuşmayı dinlemek istiyorsun?"

"Sırf meraktan."

Julius bir an düşündü. "Peki o zaman, versem de sen okusan olmaz mı? Yirmi dolarına bahse girerim yarısına kadar bile dayanamazsın."

"Yirmi dolar mı?" Grace sırıttı. "Ben de seni büyük bir oyuncu sanıyordum."

"Yirmi dolar, yirmi bin dolar." Julius omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Anlaşıldı, şu para meselesi seni gerçekten de bıktırmış. Ama haklısın bahis bahistir. Ayrıca ben ortaya yirmi bin dolar

koyamayacağıma göre yirmi dolar olsun. Neredeymiş şu BBK?"

"İnternette var. Eğer gerçekten bunu yapmak istiyorsan bilgisayarına indirebilirim."

"Gerçekten istiyorum."

Julius sızlandı. "Pekâlâ. Çok geçmeden gözlerin dalar zaten. Laptopunu aç ve yirmi dolarını hazırla. Borcum olsun falan dinlemem bak söyleyeyim, nakit isterim."

"Anlaştık."

Grace masadan kalkıp oturma odasına doğru gözden kayboldu.

Döndüğünde elinde laptopla birlikte bir de bloknot ve kalem vardı. Bilgisayarı masaya koydu.

Julius gönülsüzce internete girip konuşmasını indirdi ve tek kelime etmeden belgeyi okuması için bilgisayarı ona çevirdi.

Grace ıslık çaldı. "Burada ne çok bilgi var böyle."

"Bu bir iş konuşması, unuttun mu?"

Grace müthiş bir konstantrasyonla okumaya başladı.

"Büyük Amerikan Romanı[1] değil," diye uyardı Julius onu.

"Büyük Amerikan Romanı diye bir şey yoktur," dedi Grace dalgın dalgın. "Amerikan halkı sadece bir tane büyük kitap çıkaracak kadar küçük değil. Çok büyük bir ulus ve çok çeşitli kültürleri barındırıyor. O sıfata layık bir sürü kitabımız var, daha da olacak. Sanat yerinde saymaz."

Julius, buna verilecek doğru dürüst bir cevap olmadığını düşünerek kendine bir kadeh daha şarap koydu ve arkasına yaslanıp bahsin sonucunu beklemeye başladı.

Bir noktada Grace kalemine ve bloknotuna uzanınca şimdi yandık dedi Julius. Durum ne kadar kötüydü acaba. İşin güzel bir

1 Great American Novel: Amerikan klasiklerine verilen gayriresmî bir ad. (ç.n.)

yanı da vardı gerçi, Grace yemeğe gelecekti. Bu düşünce hoşuna gitmiş, sandalyesinde biraz daha yayılmıştı şimdi. Yemekten sonra Grace'i Seattle'daki lüks dairesine götürdüğünü düşünerek küçük bir fanteziye daldı sonra. Sonuçta gece geç saate kadar devam edecekti ve Cloud Lake arabayla en az bir saat sürüyordu. Keyfi yerine gelmişti. O gece Seattle'daki kendi evinde kalmaları gayet mantıklıydı, ertesi gün onu buraya getirebilirdi.

Grace konuşmayı okudukça o da daha derin düşlere dalıyordu. Grace kafasını ekrandan kaldırdığında o hâlâ bu konuyu nasıl açacağının stratejisini belirlemekle meşguldü. Grace şarabına uzandı.

"Güzel," dedi. "Bu konuşma fena bir yemek-sonrası konuşması değil."

Julius kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Çok uzun ve çok fazla veri ve istatistikle dolu. Bu resmî bir iş sunumunda işe yarayabilir ama bunun yemek konuşması olacağını söyledin."

"Eee ne olmuş?"

"İş dünyasında kararların duygusal sebeplerden verildiğini söyleyen sendin. Yani, yemek konuşmaları tamamen duygusal olur zaten. Yahu aslına bakarsan kalabalığa hitaben yapılan bütün konuşmalar duygusal olur."

Julius boş boş bakmaya başladı. "Duygu, demek."

"Aynen. Ama burada işe yarayacak şeyler var. Ayrıntıların içine gizlenmiş duygusal noktalara yeniden odaklanırsak yarın akşamki konuşman harika olur."

"Ben sınırlarımı biliyorum. Para kazanma konusunda çok iyiyimdir. Yemek-sonrası konuşmalarında ise hiç iyi değilimdir." Grace'in bloknotuna baktı. "Duygusal noktalar derken ne kastediyorsun yahu?"

"Araştırmalara göre insanlar bir konuşmada geçen rakamları ve istatistikleri asla hatırlamıyor, konuşmanın yarattığı duyguyu hatırlıyorlar," dedi Grace. "İş yemeğinde yapacağın bir konuşmanın içine çok fazla duygusal unsur karıştırmak doğru değil, bu yüzden yalnızca bir tanesi üzerinde yoğunlaşacağız."

Julius gözlerini kıstı. "İddia ediyorum o konuşmada bir tane bile duygusal unsur bulamazsın."

Grace yüzünde ukala bir sırıtışla kalemin ucunu notlarından birine doğrulttu. "İşte burada bir tane var, akıl hocandan bahsettiğin yer."

"Ne akıl hocası?" Julius şaşırmıştı. "Deniz kuvvetlerinden ayrıldığımda beni yanına alan adamdan mı bahsediyorsun?"

"Adamın sana bir şans verip hesap tablosu ve kâr-zarar istatistiklerini okumayı öğrettiğini yazmışsın burada."

Julius, konu yemek konuşmasına döndüğü andan beri ilk defa keyiflenmişti, yavaşça gülümsedi.

"İlk patronum da eski bir deniz piyadesiydi," dedi. "Yeni bir hayata ve sivil bir kariyere başlamanın ne kadar zor olduğunu biliyordu, hele ki benim gibi pek öyle her şeyden anlamayan biriysen. Beni yanına şoför olarak aldı. O arka koltukta iş konuşurken onu dinleyerek çok şey öğrendim. Sonunda onun iş bitirici elemanı oldum."

Grace'in gözleri parladı, meraklanmıştı. "Ne tür işler bitiriyordun, yani?"

"Ne tür sorun çıkarsa, fark etmiyordu. Yaptığım iş çok geniş bir alanı kapsıyordu."

Grace bir parmağını masaya tıklatıp bu konuyu biraz düşündü.

"Sanırım bu konuşmada bu işin adını değiştirsek iyi olacak," dedi. "İş bitirici kelimesi biraz karanlık bir hava vermiş

yaptığın işe. Mafya babalarının ve ahlaksız devlet görevlilerinin iş bitiricileri vardır."

Julius, kadehinin üzerinden onu inceliyordu. "Daha iyi bir isim var mı aklında?"

"Yönetici asistanı şimdilik iş görür. İş bitirici gibi bu da çok geniş alanı kapsar." Biraz gülümsedi, bu isim hoşuna gitmişti. "Sırf meraktan soruyorum, nasıl başvurdun bu işe?"

"Şirketin İnsan Kaynakları bölümüne özgeçmişimi gönderdim. Cevap gelmeyince şirketin sahibinin ofisine gidip bütün gün oturmaya başladım. Her gün önümden geçip gitmekten sıkılıp benimle görüşmeyi kabul edene kadar bir hafta boyunca oturdum."

Grace'in gözleri parladı, bu hoşuna gitmişti.

"İşte bu," dedi. Heyecanla konuşmaya devam etti sonra. "İşte hikâyen bu. Bayıldım. Seni dinleyen herkes senden esinlenecek."

"Hadi ya?"

"Onlara etraflarına bakıp geleneksel yöntemlerle bir işe kapağı atamayan en az bir kişi bulup ona senin akıl hocanın yaptığı gibi yardım etmelerini -kapıyı biraz aralamalarını- söyleyeceksin."

Julius'un omuriliğinden aşağı buz gibi bir ürperti yaladı geçti. "Kişisel gelişim konuşması yapmamı mı istiyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin."

"Çıldırmışsın sen," dedi Julius her kelimenin üstüne basarak. "Yarınki dinleyici kitlesi iş adamlarından, iş kadınlarından ve sevgili ya da eşlerinden oluşuyor olacak. Bu bir kişisel gelişim semineri değil, unutma."

"Dinleyici dinleyicidir. Sonuçta insanların duygularına oynayacaksın. Senin işin insanlar evlerine giderken kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak. İçlerindeki iyilik meleğini ortaya çıkarmak."

"Yarın gece salondaki bütün iyilik meleklerini bir araya

toplasan bir elin parmaklarını geçmez, inan bana."

"Sana katılmıyorum," dedi Grace. "Eminim salonda epeyce bir kendini beğenmiş narsist olacaktır. Hatta istatistiklere bakılırsa birkaç da sosyopat olacaktır, tabii şiddet meraklısı olmayanlarından olur umarım. Ama çoğunluğunun en azından kendilerini iyi insanlar olarak gören tipler olacağını düşünüyorum. Senin işin onların, insani yanlarının çığlıklarına kulak vermelerini sağlamak olacak."

"Kendilerini iyi hissetmeleri için mi?"

"Hayır, bu oradaki her insan için şahsi bir onur meselesi olduğu için. Senin işin onlara bunu hatırlatmak."

"İş adamlarından bahsediyoruz burada, Grace. Kâr-zarar tablosunun son satırında çıkan rakamdan başka bir şeyi umursamazlar."

"Bunun onlar için önemli olmasını anlıyorum." Grace sabırlı bir tutumla devam etti. "Ayrıca para kazanmak yanlış bir şey değil. Belli ki sen bu işi iyi yapıyorsun. Ama senin için onurun da önemli olduğunu biliyorum. Dinleyicilerin içinde birçok kişi için de böyle olacaktır. Hiçbir şey olmasa bile onlara geride bir miras bırakma şansları olduğunu, bu mirasın da iş hayatları boyunca akıl hocalığı yaptıkları insanlar olacağını hatırlatabilirsin."

"Şerefi bu kadar önemsediğimi nereden çıkardın ki?"

Grace gülümsedi. "Sen deniz piyadesisin. Herkes bilir ki bir kere deniz piyadesi olan aslında hep öyle kalır."

Julius buna verecek bir cevap bulamayınca onun önünde duran bloknota baktı. "Fantezi dünyasında yaşıyorsun. Önerdiğin gibi bir konuşmayı yazmaya nereden başlayacağımı bile bilemem."

"Kendi hikâyenle başlarız. Senin akıl hocan olan adamın yanına nasıl girdiğini anlat. Bana güven. Sprague'in motivas-

yon konuşmalarını yazmasına ben yardımcı oldum. Ne yaptığımı biliyorum. Dinleyenleri avcunun içine alacağını garanti ediyorum."

"Yani onlara kendilerini iyi hissettirecek bir hikâye anlatacağım," dedi Julius. "Peki nasıl bitireceğim yahu?"

"Bir piyade gibi düşün. Dinleyicilerine bir görev ver ve yerine getirmelerini iste. Konuşmayı bitirdiğinde kendilerini harika hissedecekler, bütün mesele de bu zaten."

Julius onun dediklerini sessizce düşündü bir süre.

"Deniz piyadeleri hakkında söylediklerini nereden biliyorsun?" diye sordu nihayet.

"Babam da deniz piyadesiydi," dedi Grace, gözlerinde buğulu bir gülümsemeyle. "Ben daha bebekken içinde bulunduğu helikopter düştü. Onu tanıma fırsatım olmadı hiç. Ama annem ondan çok bahsederdi. Onun anlattıklarından tanıyorum."

Julius, Grace'in sözlerini düşünmeye koyuldu.

"Tamam," dedi sonra. "Konuşmayı dediğin gibi yapacağım. Ama seni uyarıyorum, muhtemelen az önce okuduğun Berbat Bir Konuşma'dan daha da berbat bir şey olacak. Ben bu motivasyon konuşmalarından bir şey anlamam."

"Bravo, işte bu. Olumlu düşün."

"Aslında bunun bir de iyi bir tarafı var," dedi Julius.

"Neymiş o?"

Julius yavaşça gülümsedi. "Bu fiyaskoya bizzat şahit olacaksın. Ve ben sonrasında sana *Ben demiştim* diyeceğim. Bunu söylemeye herkes bayılır, haksız mıyım?"

"Konuşmanın yeni hâli işe yarayacak." Grace ayağa kalkıp fırının kapağını açmaya gitti. "Bu arada ilk işvereninin adını söylemedin, şu akıl hocan olan adamın."

"Harley Montoya."

"Harley mi?" Grace bunu duyar duymaz arkasını döndü, şoke olmuştu. "Yan komşun olan Harley Montoya mı? Sana buradaki evi satan adam."

"Ta kendisi."

Grace gülümsedi, bu hoşuna gitmişti. "Çok tatlı."

"Tatlı', insanların Harley'i tanımlarken akıllarına ilk gelen sıfat olmuyor pek ya neyse."

On altı

Berbat Bir Konuşma üzerinde çalışmayı bıraktıklarında saat dokuzu geçiyordu. Ardından Uzak Doğu usulü soya şiş ve yosun salatalarını yemek için bir ara vermişlerdi. Julius yemeği yediğinde ne kadar lezzetli olduğuna şaşırmıştı, en azından karşısında Grace varken bunu her zaman yiyebileceğini düşünüyordu.

"Oldu bence," dedi Grace. Bilgisayarın kaydet tuşuna basıp, "Dinleyicilerin buna bayılacak," diye devam etti.

Julius bloknota aldığı notları incelemeye başladı. "Bayılacaklar mı bilmem ama benden bekledikleri bir konuşma olmayacağını söyleyebilirim."

"Dinleyiciyi uyandırmak için şaşırtma taktiği en iyisidir." Grace ayağa kalktı. "Biraz egzersiz yapmam gerek. Yağmur durdu. Yürüyüşe çıkalım mı?"

Julius, pencereden dışarı baktı. "Dışarısı soğuk ama."

"O kadar kötü değil."

"Ayrıca karanlık."

"Ay çıkmış, yürüyüş yolunda sokak lambaları var, bir de

yanımıza fener aldık mı tamamdır."

Ay ışığında Grace ile birlikte yürüyüşe çıkmak birden harika bir fikir gibi göründü Julius'a. Biraz daha Grace ile birlikte kalmak için bir mazeret geçmişti eline, belki bu arada yarın geceyi kendi evinde geçirmeleri için yapacağı büyük planı sunabilmenin bir yolunu bile bulabilirdi.

Şimdiden kendini iyi hissetmeye başlamıştı. Belki de şu olumlu düşünme zırvasının iyi bir tarafı vardı.

"Haklısın," dedi. "Bunca yazma çizme işinden sonra biraz egzersiz bana da iyi gelir."

Grace, Julius'un Kırmızı Başlıklı Kız montu dediği montunu üstüne geçirdi. Julius, sandalyenin arkasındaki deri ceketini giydi ve birlikte arka verandaya çıktılar. Grace hemen kapıyı kilitledi.

Gece soğuğu bastırmıştı. Suyun kıyısına kadar gittiler. Julius onun ne tarafa yöneleceğini görmek için durdu. Sağ taraf kasabaya doğru gidiyor, marinada sona eriyordu. Sol taraftan gidildiğinde ise Julius'un evinin önünden geçiliyordu. Onun devamında, yolun en ilerisinde, ağaçların ve gecenin gölgesine gizlenmiş bir şekilde eski akıl hastanesi vardı.

Julius onun kasabanın ışıklarına doğru dönmesine şaşırmadı. Hemen yanına geldi ve birlikte yürümeye başladılar. Bir süre ikisi de konuşmayınca sessizlik tuhaf hissettirmeye başladı, en azından Julius'a öyle gelmişti. Gümüş rengindeki ay ışığı gölün yüzeyinde parlıyordu. Alçak sokak lambaları Noel ışıkları gibi loş bir hava yarattığından, fenerlerini yakmaya gerek kalmamıştı.

"Konuşma metnine yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Julius bir süre sonra.

"Rica ederim. Bu arada bana yirmi dolar borçlusun."

"Borcumu her zaman öderim."

"Neden yeni bir buzdolabı almam gerektiğini anladığın için

teşekkür ederim ben de." Bir an durakladı. "Ödeştik değil mi?"

"Ödeştik mi?"

"Yani, iyiliğe karşılık iyilik."

"Ah, evet. Anladım." Julius durdu. "Biri sana iyilik yaptığında kendini rahatsız hisseder misin? Yoksa yalnızca bana karşı mı rahatsız hissettin?"

Grace de durdu. "Tam olarak öyle değil. Tamam. Belki sırf sana karşı öyle hissetmiş olabilirim. Henüz emin değilim."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Sadece beni bir tür hobi gibi görmeni istemiyorum," dedi Grace.

Julius onun söylediklerine bir anlam vermeye çalıştı önce ama veremedi.

"Ne?" diye sordu ardından.

"Beni duydun." Grace başını hafifçe çevirerek ona baktı. Montun kapüşonu yüzünü gölgeliyor, yüzündeki ifadeyi okunmaz kılıyordu. "Bence senin canın sıkılıyor. Benim şu anda boğuştuğum sorunlarla ilgilenmenin dikkatini başka yöne çevirerek sıkıntını gidermeni sağlayacağı fikrine kapılmanı istemiyorum."

Julius ona bakakaldı, öfkeden burnundan solumaya başlamıştı.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca mazeret," dedi güçlükle. "Doğru dürüst bir ilişki sürdürememene hiç şaşırmamalı."

"Sürdürememek mi?" Grace'in sesi öfkeden deliye döndüğünü gösteriyordu. "Yürümeyen bir evliliği olan ve boşandığından beri kimseyle çıkmaya niyeti olmayan sensin."

"Kim dedi sana bunu?" dedi Julius emreder gibi.

"Irene benim arkadaşımdır, unuttun mu? Kör randevunun iyi gitmediğini ama seni kendime danışman tuttuğumu söyledim ona. Sanırım telaşlandı. Senin hakkında bazı şeyleri bilmem

gerektiğini düşündü."

"Ne çiftiz ama!" Julius iki eliyle onun omuzlarını tuttu. "Bu işi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, aklımı başka yere vermek için senin sorunlarını çözmeye falan çalışmıyorum."

"Öyle mi? Peki o zaman neden yardım ediyorsun bana?"

"Ah bir bilsem."

Grace'in bir şey demesine fırsat bırakmadan dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Dikkatini başka yöne vermek değildi derdi, başka bir şey arıyordu aslında ve buna bir isim koyamıyordu ama sekse razıydı, Grace ile olduğu sürece.

Julius'a göre Grace önceki gece Devlin ve Irene'in evlerinin ön kapısından girdiği andan beri bu öpüşme beklemedeydi. Ama belli ki Grace bunu beklemiyordu, hareketsiz kalakaldı.

Julius hayatının en uzun üç saniyesi boyunca aralarında oluşan elektriği yanlış okuyarak korkunç bir hata yapıp yapmadığını düşündü.

Ama kalbinin dördüncü atışında Grace'in yumuşak ve esnek bedeninde bir titreme hissetti. Grace eldivenli eliyle onun deri ceketinin önünü yakaladı.

Sonra da Julius'un öpüşüne karşılık vermeye başladı. Başta bu yola girmenin doğru olup olmadığından emin değilmiş gibi belirsizdi hareketleri. Julius onu kendisinin bu riske girmeye değeceğine ikna etmek ister gibi dudaklarını, dudaklarının üzerinde hareket ettirmeye başladı.

Grace kendini ona biraz daha yaklaştırdı ve boğazından yumuşak bir inilti duyuldu. Hemen ardından öylesine aç ve şehvetli bir şekilde cevap vermeye başladı ki Julius bedenine şimşek çarpmışa döndü.

Ellerini Grace'in omuzlarından indirip montunun önüne

doğru getirdi ve içeri doğru kaydırarak kalçalarının yumuşak kadınsı yuvarlaklarını avuçlayıverdi. Fena hâlde tahrik olmuş ve sertleşmiş, Grace'in bedeninin her hareketini hissediyor, kokusunu içine çekiyordu. Grace'in tatlı kıvrımlarına dokundukça dokunası geliyordu.

Uzun zamandır kimseyle çıkmak istememesine şaşırmıyordu şimdi. Bu kadını bekliyormuşum demek ki dedi kendi kendine. Bunu o an fark etmişti.

Grace'in kolları yukarıda, Julius'un boynunda birleşti. Ona doğru yaslanarak ağzını biraz daha araladı. Julius bu tatlı, seksi kadında kaybolmuş gitmişti.

Birden bir cep telefonu çınlaması bu müthiş atmosferi yırtıp geçti. Grace de Julius da dondu kaldı.

"Kahretsin," dedi Julius yavaşça.

Grace kendini geri çekip derin bir nefes aldı.

İkisi birden Grace'in montunun cebine baktılar. Grace telefonunu çıkarıp ekrana baktı.

"Sprague Witherspoon'un hesabından bir e-mail daha," diye fısıldadı. "Nyla kolay vazgeçmeyecek."

"Bu manyağın Nyla Witherspoon olduğunu varsayarsak tabii." Julius'un içi öfkeyle dolmuştu. "Bu sefer ne diyor?"

Grace e-maili açtı ve tekdüze duygusuz bir tonda okudu. *"An'ın tadını çıkar çünkü kesin olan tek şey odur."*

Şu Allah'ın cezası Witherspoon olumlamalarından biri mi bu da?" diye sordu Julius cevabı bildiği hâlde.

"Evet ama bu sefer bir şeyler daha yazmış." Şimdi Grace'in sesinde hafif bir titreme vardı. *"Otuz dokuz saat kaldı ve gittikçe azalıyor."*

"Galiba Nyla bu sabah sana verdiği kırk sekiz saatten geriye doğru saymaya başlamış," dedi Julius. "Ver bakayım telefonunu."

Grace hiçbir şey demeden telefonu ona verdi. Julius e-maili inceleyerek formatından bir ipucu çıkarmaya çalıştı ama görünüşe bakılırsa Sprague Witherspoon'dan gelmişti.

"Buraya kadar," dedi Julius. "Anlaşılan geceyi sende geçireceğim."

"Ne?"

Bu tek kelimedeki şok pek öyle cesaret verici sayılmazdı ama Julius yine de çok daha zor pazarlıklardan alnının akıyla çıktığını hatırlattı kendine.

"Nyla Witherspoon ya da babası gibi davranan biri seni korkudan öldürmeye kararlı görünüyor. Yalnız kalmanın hiç iyi olmayacağını düşünüyorum, en azından bu gece."

"Julius teklifin için teşekkür ederim, çok incesin," dedi Grace büyük bir içtenlikle. "Ama benim hakkımda bilmediğin şeyler var. Ben öyle bebek gibi uyuyan biri değilim, özellikle de korktuğum zamanlar. Ayrıca kâbus görüyorum, hele bu aralar çok fena. Bazen gecenin bir yarısı kalkıp evin içinde yürümeye başlıyorum. Bu çoğu insan için rahatsız edici bir şey."

"Hangi insanlar için?"

"Bak ben en iyisi ayrıntıya girmeyeyim, tamam mı?"

"Tabii ki. Ama benim için senin gece yarısı ortalıkta dolaşman önemli değil, bilesin. Bazen ben bile yapıyorum bunu."

Grace ona baktı kaldı, anlamamıştı. "Hadi ya?"

"Evet," dedi Julius. "Yapıyorum. Önce benim eve gidelim, ben bir şeyler alayım yanıma."

Grace bir parmağını kaldırdı. "Bak söyleyeyim, benim evimde kalmaya kararlıysan, misafir odasında uyursun."

"Anlaşıldı."

Julius bekledi ama Grace ne tarafa gideceğini bilmiyor gibi görününce onu kolundan tutup yürüyüş yoluna yöneltti.

On yedi

Grace'in ve Agnes Gilroy'un evlerini geçip Julius'un evine giden küçük koyu döndüler.

Julius, arka verandanın merdivenlerinden çıkıp mutfak kapısını açtı. Işıkları açıp Grace'in girmesi için kenara çekildi. Grace mutfağa girince tuhaf bir karıncalanma hissine tutuldu. Derin bir merak hemen duyularını harekete geçirdi.

Ona göre mutfaklar orada yaşayan kişiye dair çok şey söylerdi. Bu mutfağın eski tarz bir havası vardı. Eski tipte cihazlar, dolaplar ve fayans döşeli tezgâhlar sanki insana zamanda yolculuk yaptırıyordu. Ama eski tip ocaktan, krom kaplı ekmek kızartma makinesinden antika denebilecek kadar eski kahve makinesine kadar her şey tertemiz, çalışır durumda ve kullanılmaya hazırdı.

Bir piyade yaşıyor burada diye düşündü gülümseyen dudaklarını ısırarak. Elektrik kabloları güzelce toplanmış, baharat kapları ve kavanozlar duvara kısadan uzuna doğru düzenli bir biçimde sıralanmıştı. Tuzluk ve biber değirmeni bile hazır olda

duruyorlardı sanki. Julius'un ofisinin ve Seattle'daki dairesinin de aynı düzen ve disiplinde olduğunu tahmin etti.

"Çantaya birkaç şey atıp tıraş takımımı alacağım," dedi Julius. "Bekle burada. Uzun sürmez."

Grace mutfakta şöyle bir yürüyüp havayı kokladı. Her şey Julius'un sırrını fısıldıyordu ona, uzun zaman önce yalnız yaşamayı öğrenmiş bir adamdı o.

Çok geçmeden Julius elinde küçük bir deri çantayla mutfağın girişinde belirdi.

"Ben hazırım," dedi.

Grace ona şöyle bir baktı. "Gerçekten de bana bu gece bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Yani çok incesin, teşekkür ederim ama..."

Julius iki uzun adımda aralarındaki mesafeyi geçip onu tam on ikiden vuran bir öpücükle susturdu. Başını kaldırdığında kopkoyu ve hevesli gözlerle bakıyordu.

"Evet," dedi. "Yapmak zorundayım. Beni yapmam için tuttuğun danışmanlık hizmetlerinin bir parçası gibi gör bunu da."

"Yok artık. Kaç sefer müşterilerinden herhangi birinin evinde kaldın?"

Julius onun nabzını hızlandıran yavaş, şeytani gülümsemesini gösterdi. Simyacı Arkwright.

"Her işin kendine özgü gereklilikleri vardır," dedi. "Esnek olmaya, kendimi duruma adapte etmeye çalışırım hep."

İkisinin de cinselliği akıllarına getirmemeleri gerektiğini düşündü Grace. Ancak bu konunun arka planında için için yanan, eğer dikkat etmezse, kontrolden çıkacak olan bir ateş olduğunu biliyordu. Henüz çok erkendi ve çok fazla bilinmeyen vardı.

Arka verandaya çıktılar ve Julius kapıyı kilitledi. Tam merdivenlerden inerlerken yan komşunun arka kapısı gümleyerek

açıldı. Harley Montoya'nın kel kafası verandanın ışığında parlamaya başladı. Altında haki renkli bir pantolon, üstünde ise rengi solmuş bir süveter vardı. Verandanın ucuna kadar yürüyüp tırabzanlara tutundu.

"Bir ses duydum burada," diye gürledi. "İyi akşamlar Grace. Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bakalım? Göl kenarında yürüyüş yapmak için biraz geç değil mi?"

"Göl kenarında her saat gezilir," dedi Julius.

"Bana ukalalık yapma," dedi Harley. "Kabalığımı mazur gör, Grace. Omzundaki çantaya bakılırsa Julius, ikiniz geceyi Elland'ların evinde geçireceksiniz."

"Niyetimiz bu," dedi Julius. "Sen de duymuşsundur çoktan, Grace'i korkutup duran bir manyak var peşinde."

"Evet." Harley, Grace'e dikkatle baktı. "Agnes bana buzdolabından çıkan fareden bahsetti. Ne hasta ruhlu insanlar var. Ama korkma, Julius seni korur."

"Julius bu gece evde yalnız kalmayayım diye bende kalmayı teklif etti, sağ olsun."

"Yarın herkes bunu konuşur, söyleyeyim," diye uyardı onları Harley.

Grace tam ağzını açıp *O misafir odasında yatacak* diyecekti ki bunun bir yaramazlık yapmış da kendini savunuyormuş gibi anlaşılacağını fark ederek sustu. Zaten Harley muhtemelen buna inanmazdı. Yarın kasabadakiler de inanmazdı ayrıca.

"Bir alarm sistemi koydurmayı ya da bir köpek almayı düşünüyorum," dedi bunun yerine.

Harley homurdandı. "Julius varken gerek yok. Tecrübelerimden biliyorum, alarmdan da köpekten de iyi korur insanı."

"Teşekkürler," dedi Julius. "Övgü dolu sözlerine layık olmaya çalışacağım."

"İyi edersin," dedi Harley. "Grace'e iyi bak. Yarın görüşürüz."

Harley dönüp evine girdi. Kapı yine gümleyerek kapandı.

Julius, Grace'in kolundan tuttu ve birlikte arkadaki yürüyüş yoluna açılan kapıya doğru yürümeye başladılar.

Grace, bahçedeki nefis peyzaja baktı. "Bu senin eserin mi?"

"Tabii ki hayır," dedi Julius. "Benim bahçenin de kendi bahçesinin de bakımını Harley yapar."

Grace'in evine doğru yürümeye başladılar.

Harley haklı," dedi Grace bir süre sonra. "Geceyi bende geçirdiğin, yarın öğlen olmadan bütün Cloud Lake'de duyulur.

"Senin için sorun olur mu?"

Grace biraz düşündükten sonra, "Hayır olmaz. Buzdolabımda ölü fare ve votka bulmak benim için sorun olur, ürpertici e-mailler almak da sorun olur ama senin, benim yan odamda geceyi geçirmen benim için sorun olmaz."

"Önceliklerini bilen kadınları severim."

Eve geldikleri zaman Grace dolaptan bir takım temiz çarşaf ve nevresim çıkardı. Birlikte misafir odasındaki yatağı yaptılar.

O gün Julius pencerede kırılan camın olduğu bölmeye idareten bir kontrplak ayarlamıştı. Diğer bölme ise hâlâ sağlam olduğu için oda tamamen kepenkle kapatılmış gibi değildi. Grace bulutların hareket ettiğini, ayı kapattıklarını görebiliyordu. Bir fırtına daha geliyordu.

Yatağı yaparkenki mahremiyet havası sinir bozucuydu, en azından Grace için. Yastığı kılıfına sokmayı bitirdiğinde odadaki atmosferin elektrik yüklü olduğuna yemin edebilirdi.

Julius bir sokak kedisi ya da elinde bavul, nerede akşam orada sabah yaşayan biri gibi rahat hareket ediyordu. Grace yeni yapılmış yatağın diğer tarafından ona baktı.

"Misafir banyosu koridorun sonunda," dedi Julius'un rahat

tavrını takınarak. "Acıkırsan biraz susamlı kraker falan var."

"Teşekkürler," dedi Julius.

Grace kapıya doğru gitti. "İyi geceler, o zaman."

Julius onu kapıya kadar takip etti.

"İyi geceler," dedi ardından.

Grace başka bir şey daha söylemek gerektiğinin farkındaydı. Ancak ay ışığında yaşadıkları o ateşli öpüşme konusunu nasıl açacağını bilemiyordu.

Dönüp koridora çıktı. Kendi yatak odasının görece güvenli ortamına kaçana kadar Julius'un gözlerini üstünde hissetti.

Soyunup geceliğini ve terliklerini giydikten sonra büyük banyoya gidip dişlerini fırçaladı.

Biraz sonra dışarı çıktığında Julius'un oda kapısının hafif açık, ışıklarının kapalı olduğunu fark etti. Bir süre bekledi. Misafir yatak odasından ses gelmediğini görünce evin kapılarını, pencerelerini, dolaplarını ve yatak altlarını kontrol etme ritüeline geçti.

En azından o gece kısmi bir ritüel olacaktı. Julius'un odasındaki dolapları kontrol edip yatağının altına bakmasına gerek yoktu. İçinden bir ses orada bir canavar saklanıyorsa Julius'un onun icabına bakacağını söylüyordu.

Sonunda lambaları söndürdü. Evin sağına soluna stratejik bir biçimde yerleştirdiği gece lambaları yandı ve güven verici ışıltıları Julius'un odası hariç her yeri aydınlatmaya başladı. Julius odasındaki küçük gece lambasının fişini çekmişti herhâlde.

Odasına gidip yatağının kenarına oturdu ve nefes egzersizlerine geçti. Meditasyon süresince düşünceler sürekli belirip araya girdiğinden yapılması gereken şey tekrar tekrar nefese odaklanmaktı.

İşi bitince nevresimlerin altına kıvrılıp gözlerini gölgeli tavana dikerek Julius'un misafir odasında kalmasına izin veri-

şini düşünmeye koyuldu. Bir an kendini, onun orada kalmasının bir zararı olmadığına inandırıyor, sonra bunun pek de iyi bir fikir olmadığı sonucuna varıyordu. Kendi kurallarından birini çiğniyordu çünkü.

Ama bu gece canavar karanlığın içinden çıkıverirse yalnız olmadığını bilmek güzeldi.

Sonunda bir Witherspoon olumlamasını tercih etti. *Zorluklarla karşılaştığında yaratıcılığını kullan.* Bunun Julius'a dair ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama yine de güven telkin eden bir etkisi olmuştu.

Julius, elleri ensesinde yatakta gerinerek misafir odasının tavanına baktı. Grace'in evde dolanıp kendisinin daha önce kilitlediği kapı ve pencereleri ikinciye kontrol edişini, dolapları ve gardıropları açıp kapatışını düşündü. Her gece yaptığı rutin bir davranış gibi metodik hareket ediyordu.

Bazı insanlar bu detaylı emniyet kontrolünü biraz takıntılı bulabilirdi ama o çok iyi anlıyordu. Düşman her yerde olabilirdi.

On sekiz

Yumuşak bir hışırtı, çılgın gibi atan bir nabızla nefese sıçrattı Grace'i kâbus dolu huzursuz uykularından. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü.

Fırtınanın merkezindesin, sakinsin ve kontrol sende.

Yatak odasının kapısını yarı açık bırakmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında koridordan bir gölgenin geçtiğini gördü. Bütün benliğini bir panik dalgası kapladı bir anda. Ya kaç ya savaş içgüdüsüyle hemen doğrulup nevresimi sıyırdı.

Sonra mantığı işlemeye başladı. Koridordaki Julius idi. Başkası olamazdı. Bir şey onu uyandırmış olmalıydı.

Nabzı yavaşladı ve nefes alış verişleri sakinleşti. Sorun evde bir erkeğin olmasına alışkın olmamasıydı, en azından bu saatte. Sabahlığına sarınıp terliklerini giydikten sonra koridora çıktı.

Salondaki karanlık normal değildi. Gece lambasının yanmadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Ampulü patladı herhâlde, sabaha değiştiririm diye düşündü.

Sonra Julius'u gördü. Camın kenarında dikilmiş perdede-

ki bir aralıktan geceyi seyrediyordu. Üstünde o gün giydiği haki renkli pantolonu ve bisiklet yaka bir tişört vardı. Ayakları ise çıplaktı.

"Ne var orada?" diye sordu yavaşça. Odanın ortasına kadar geldi. "Bir şeye mi bakıyorsun?"

"Hayır," dedi Julius. Sonra tekrar cama döndü. "Öylesine bir his doğdu içime, sanki..."

"Sanki biri burayı izliyormuş gibi mi?"

Julius omuz silkti. "Bir şey uyandırdı beni. Yoldan geçen bir araba belki. Burası da ne kadar sessizmiş yahu."

"Buradaki gece lambasını sen mi kapattın?"

"Evet, dışarıdan bakıldığında silüetim görünmesin diye. Yatmaya giderken açarım yine." Grace'e baktı göz ucuyla. "Olur mu?"

"Evet, tabii." Grace kollarını beline sardı. "O manyak e-mailleri almaya başladığımdan beri birinin beni izlediği hissine kapılıyorum, tüylerim ürperiyor. Kendi kendime, bu benim hayal gücümden başka bir şey değil deyip duruyorum."

"Birisi seni gerçekten de izliyor zaten. Yalnızca bu kişinin burada, Cloud Lake'de mi yoksa uzak bir yerde mi olduğunu bilmiyoruz. Nedenini öğrendiğimiz zaman izleyen kişinin kimliğini de öğreneceğiz."

Julius yürüyüp Grace'in önüne kadar geldikten sonra onu alnından öptü.

"Hadi git yat," dedi. "Bu gece yalnız değilsin."

"Biliyorum, teşekkürler."

Ortam yine bir anda elektriklenmişti. Grace o an kendini, altındaki yalçın kayalıklara dalgaların vurduğu bir uçurumun tepesindeymiş gibi hissetmeye başladı. O derin, gizem dolu sulara dalmak için yanıp tutuşuyordu ama artık Julius ile bir ilişkiye

girmenin ne kadar riskli bir macera olduğunun da bilincindeydi.

Aralarındaki sessizlik uzadı gitti. Sanki ikisi de son derece önemli bir şeyin olmasını bekliyormuş gibiydiler.

O an Grace ilk hareketi yapanın kendisi olması gerektiğini fark etti. Julius kararı ona bırakmıştı. O istediği şeyi beklemeyi biliyordu. Bir avcının sabrına sahipti.

Bu adam farklı. Diğerleri gibi başıboş bir sokak köpeği değil. Bunu iyi düşünmelisin.

Kendini toparladı.

"Sabah görüşürüz o hâlde," dedi.

"Ben burada olacağım."

Bu verilmiş bir sözdü.

Grace güçlükle koridoru geçip yatak odasına girdi ve bu sefer yatağa yatar yatmaz kâbussuz bir uykuya daldı. Julius bu gece canavara karşı onu koruyordu.

On dokuz

Hava soğuktu ve gecenin nemi yağmurun yağacağına işaret ediyordu fakat karanlığın içinden onları gözetleyen gölgenin ağaçların arkasından çıkmaya niyeti yoktu henüz.

Birkaç dakika önce göl kıyısındaki evin lambaları yanmıştı. Biri kalkmıştı, muhtemelen Grace'di bu. Nihayet peşinde birinin olduğunun farkına varmaya başlıyordu. Bugün evden fırlayıp buzdolabı satın almaya gidişini seyretmek oldukça eğlenceliydi. Bu onun için bonus puan gibi olmuş, çok hoşuna gitmişti. Ne kadar da aşırı tepki vermişti böyle. Kadının sinirleri laçka olmuştu belli ki.

Yakın zamana kadar av plana göre gitmişti. Kim derdi ki bu oyun bu kadar alışkanlık yapacak...

Julius Arkwright öngörülemeyecek bir komplikasyondu ama çok önemli de değildi. Askerlerin kolay indirilebilecek bir hedef diye tabir edeceği türden bir engeldi sadece.

Grace ise çok daha kolay bir hedefti.

Yirmi

Lastiklerin ezdiği mucurlardan çıkan boğuk ses, garaj girişine bir arabanın yanaştığını gösteriyordu. Grace bilgisayarın kaydet tuşuna bastı. Yeni danışmanının talimatlarına uyarak kendine ait bir beceri-listesi yaratmaya çalışıyordu. O sabah Julius gittiğinden beri azimle çalışıyordu ama yine de pek bir ilerleme kaydedememişti. En önemli becerisi olumlama temalı yemek kitapları ve bloglar yazmak olan birini işe almaya can atacak pek fazla işveren olduğunu da sanmıyordu zaten.

O sabah verimliliğini engelleyen başka şeyler de olmuştu. Julius ile yaptığı kahvaltıdan aklında kalanlar da projesine odaklanmasını önlemişti mesela.

Uyandığında mutfağında kahve yapan bir erkeğin olması biraz rahatsız ediciydi aslında. Doğru erkekle karşılaştığında, hiçbir erkeğin geceyi evinde geçirmesine izin vermeme politikasını yeniden düşüneceğini söylemiş durmuştu kendi kendine ama nedense bu bir türlü gerçekleşmemişti.

Ancak o sabah Julius gerçeğiyle karşı karşıya kalmış ve hâlâ

onun doğru erkek olup olmadığına karar verememişti.

Julius kendi adına bu tür belirsizlikler sergilememişti. Sanki hayatının her günü sabah kalkıp ikisi için de kahve suyu koymuşcasına rahattı. Buzdolabının boş olmasından dolayı kahvaltıları kızarmış ekmek, fıstık ezmesi ve birkaç portakaldan ibaret olmuştu. Julius ile kahvaltı etmenin bu kadar hoş bir şey olacağını beklemiyordu Grace. Bunun için endişelenmeli miydi acaba?

Julius'un evden gizli bir şekilde çıkışını ayarlamanın bir yolu yoktu. Agnes karga bokunu yemeden uyanırdı. Julius arka patikadan evine gitmek için çıktığı anda Agnes da arka verandadan çıkıp ona gülümseyerek el sallamıştı. O durup Agnes ile iki çift laf ederken Grace de mutfak camından onları izlemişti. Julius'un onda kaldığını bilen herkes, bu rutin bir şeymiş gibi davranıyordu.

Grace o zaman Harley Montoya'nın haklı olduğunu anlamıştı. Julius'un orada kaldığı haberi öğle olmadan bütün kasabaya yayılacaktı. Agnes her zaman olduğu gibi yine saat dokuzu beş geçe yakıt tasarruflu minik arabasına atlayıp gitmişti. Ivır zıvır işlerini sabah erkenden yapmayı severdi.

Bir saat kadar önce görevini yerine getirip evine dönmüştü.

Grace ayağa kalkıp pencereye gitti. Sabah erken saatte yağmur yağmıştı ama fırtına bulutları gitmiş, hava açmaya başlamıştı. Hava durumu öğleden sonra yağmurun devam edeceğini söylemişti ama şimdilik kış güneşi yüzünü gösteriyordu.

Grace bir BMW'nin garaj girişine park edişini izledi. Arabayı tanıyamadı ama içinden çıkan adamı görünce heyecandan ne yapacağını şaşırdı.

"Hay sıçayım," dedi sesli bir şekilde.

Hayır, dedi ardından, misafirine karşı daha olumlu bir tavır takınmalıydı. Bu adam Grace'in o eşsiz becerileriyle ilgilenecek

yegâne potansiyel işverendi belki de.

Larson Rayner da Sprague cinayetinde bir şüpheliydi.

Adam, cilalı tırnağını kapının ziline saplamak üzereyken Grace kapıyı açtı.

Larson yüzünde o meşhur on-adımda-hayatınızı cennete-çevirebilirim gülümsemesiyle dikiliyordu kapıda. Mavi gözlü, siyah saçlı, zayıf, atletik yapılı, bembeyaz dişleri ve önlerden hafif beyazlamaya başlamış saçlarıyla keskin yüz hatlarına sahip bu adam, dobra tavırlarıyla bu meslek için yaratılmış gibiydi. Sanki kişisel gelişim konuşmacısı olmak için doğmuştu.

"Selam Grace," dedi.

Sprague onun, kariyerinin başlarında diksiyon ve hitabet dersleri aldığından bahsetmişti. Dersler işe yaramıştı belli ki, biriyle karşı karşıya da konuşsa mikrofonda da konuşsa sıcak ve ahenkli bir ton tutturabiliyordu.

"Seni beklemiyordum Larson," dedi Grace.

"Seni tekrar görmek ne güzel." Gözlerinde sıcak, düşünceli bir bakış vardı. "Toparlandın mı? Senin için çok endişelendim. Ciddi bir travma yaşadın."

"İdare ediyorum, teşekkürler," dedi Grace. Elinden gelen bütün neşeyi ve heyecanı toparlayarak ses tonuna yansıtmaya çalışmıştı.

O anda Agnes'ın ön kapısı açıldı ve Agnes elinde bir budama makası, verandaya çıktı. Grace kasıtlı bir biçimde coşkuyla el sallayınca o da elinde parlayan bahçe makası yüzünde yine kocaman gülümsemesiyle Grace'e cevap verdi ve merdivenlerden inip bahçedeki işini yapmaya yöneldi.

Grace'in içinden bir ses Agnes'ın bu öğleden sonra yine birkaç işini halletmeye kasabaya ineceğini söylüyordu. Ellandların evinde yirmi dört saatten kısa bir sürede iki erkeğin görülmesi-

nin kasabada ilgi odağı olacağı kesindi çünkü.

Grace, Agnes'ın her şeyi merak etmesinden yararlanabileceğini düşündü o an. Larson'ın bir katil olabileceğini düşünmek zordu ama şurası kesindi ki Larson ile Sprague arasında pek bir sevgi bağı da yoktu. İkisi arasındaki rekabet uzun süredir devam ediyordu. Bu rekabetin Larson'ı cinayete teşvik etmiş olması imkansız bir şey değildi sonuçta. Onunla yalnız kalacağını düşünmek Grace'i az da olsa diken üstünde tutmaya yetecekti, o yüzden Agnes'in şahitliği işine gelmişti birden.

Grace verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Verandanın korkuluğuna kadar yürüyüp, "Agnes," diye seslendi. "Seni Larson Rayner ile tanıştırayım. Adını duymuşsundur belki. Çok popüler bir konuşmacıdır kendisi. Rayner, bu da Agnes Gilroy."

"Çok hoş," dedi Agnes. Yürüyerek iki evin arasında çit görevi gören çalıya kadar geldi. "Sizi televizyonda görmüştüm, Bay Rayner. Ne hoş bir adam. Gerçek hayatta da televizyondaki kadar yakışıklısınız. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Sabırsızlık Larson'un gözlerinden okunuyordu ama sesinde bundan eser yoktu.

"O zevk bana ait, Bayan Gilroy," dedi.

"Oh, lütfen bana Agnes deyin. Grace'imizi görmeye buralara kadar gelmeniz ne büyük incelik."

"Grace benim meslektaşımdır," dedi Larson. "Eminim siz de farkındasınızdır ki kendisi korkunç bir şok yaşadı. Toparlanıp toparlanmadığını görmeye geldim."

"Ne kadar düşüncelisiniz," dedi Agnes. Gülerek Grace'e göz kırptı. "Bu aralar bir sürü ilginç beyefendi seninle ilgileniyor tatlım. Hâlâ vakit varken bu fırsatları kaçırma. İnsan yaşlandıkça armudun sapı üzümün çöpü demeye başlıyor."

Grace yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti.

"Tavsiyen için teşekkürler, Agnes," dedi Grace. Larson'a dönerek sesini alçalttı. "Açık konuşmak gerekirse, beni bu kadar düşündüyseniz neden bu kadar beklediniz? İçeri gelin de ziyaretinizin gerçek sebebini anlatın hadi."

Larson gözlerini kırptı, belli ki Grace'in, niyetinin dostane olma ihtimalini elinin tersiyle bir kenara itmesi onu hem şaşkına çevirmiş hem de derinden yaralamıştı. Gözlerinin etrafında incecik kırışıklıklar belirdi ve çenesi kilitlendi ama o yine de Grace'in peşinden eve girdi.

Grace hemen kahve suyu koymaya mutfağa gitti.

"Otursanıza," dedi.

Larson önce tereddüt ettiyse de sonra masanın uzak köşesinden bir sandalye çekti.

"Kahve içer misiniz?" diye sordu Grace.

"Teşekkürler, bir fincan iyi gelir gerçekten. Seattle'dan buraya epeyce yol var. Trafik berbattı bu sabah. Otobanda kaza olmuş."

"Umarım kahvenize krema koymuyorsunuzdur," dedi Grace. Cam demliğe su koyarken onun yüzünü inceledi. "Buzdolabı artık çalışmıyor. Bugün öğleden sonra yenisi gelecek. Bu arada içinde ne var ne yoksa attım ben de."

"Krema da şeker de kullanmam," dedi Larson. Sonra buzdolabına baktı. "Çok da yeni görünüyor."

"Satacağım," dedi Grace hemen, garantisi var mı geyiğinden kurtulmak için.

Grace onun yüzündeki ifadeye dikkat kesilmişti ama görebildiği kadarıyla Larson'ın buzdolabına olan ilgisi derhâl kaybolmuştu. Ölü fareler bu adamın tarzı değil zaten diye düşündü. Suyu makinenin içine doldurup kahveyi ölçtükten sonra butona bastı.

"Hemen sadede geleyim," dedi Larson. "Buraya gelmemin sebebi sana iş teklifinde bulunmak."

Daha iş arama planını bile bitirmeden ilk gerçek iş teklifini almıştı. Bunu Julius'a anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Anlıyorum," dedi. "Gurur duydum elbette ama bu aralar bu konuyu çok düşündüm ve bu kişisel gelişim sektöründe çalışmaya devam etmek istediğimden emin değilim. Başka bir alana geçmenin zamanı geldi gibi sanki benim için."

"Kesinlikle," dedi Larson.

"Anlamadım?"

Larson'un gözlerinde kararlılığını gösteren bir parıltı vardı. "Bak, Witherspoon ile aramızda bazı farklılıklar vardı ama senin çalışmalarına ve yeteneklerine olan hayranlığımı itiraf etmeliyim. Sen orası için paha biçilmez bir değerdin ama Sprague hak ettiğin kıymeti vermedi sana. Ayrıca eminim maaşın da düşüktü. Oradan aldığın maaşın iki katını vermeyi garanti ediyorum."

O an Grace'in merakını uyandıran şey daha iyi bir maaş teklifinden çok Larson'ın çaresiz hâli oldu. Bildiği kadarıyla bu adam kendine güveni olan, karizmasından her zaman son derece emin biriydi.

"Çok cömertsiniz," dedi. "Ancak mesele şu ki ben tamamen farklı bir kariyer izlemeyi düşünüyorum. Hayatımın sonuna kadar bir yaşam koçunun, bir kişisel gelişim konuşmacısının yardımcısı olarak kalacak biri gibi görmüyorum kendimi. Witherspoon Way'de dediğimiz gibi *Kendimize yeni hedefler koydukça hayatımız daha da güzelleşir.*"

Bu Larson'u iyice gıcık etmişti ama o yine de samimi havasını muhafaza ederek devam etti.

"Önündeki seçenekleri değerlendirmek en doğal hakkın," dedi. "Ancak kendi potansiyeline dair olumsuz analizine katılmıyorum."

"Olumsuz bir şey söylemedim ki." Kollarını kavuşturup kahve demliğinin yanında tezgaha yaslandı. "Yalnızca yepyeni hedefler arıyorum kendime dedim."

"Senin yeteneklerin kişisel gelişim alanında. Tek sorun bugüne kadar fırsatları doğru dürüst araştırma fırsatını yakalayamamış olman. Bu da Witherspoon'un hatasıydı. Onu herkesten iyi tanırdım. Kurnazdı, yalan yok. Ama insanları kullanırdı. Dahası onları öyle güzel kullanırdı ki çoğu iş işten geçene kadar nasıl kullanıldıklarını fark etmezlerdi bile."

"Bu biraz kişisel bir bakış oldu," dedi Grace soğuk bir şekilde.

Larson yüzünü ekşitti. "Yükselirken kullandığı insanlardan biri de bendim, kabul ediyorum. Bak, senin ve Witherspoon Way'de çalışan diğerlerinin Witherspoon ile yaptığımız son tartışmayı duyduğunuzu biliyorum. McCormick semineri de bardağı taşıran son damla oldu. Son altı ay içinde artık benimle çalışmak istemediğini söyleyen beşinci müşterimdi. Her seferinde de benim yerime Witherspoon Way ile anlaşıldığını öğrendim."

"Sprague'in bir şekilde o sözleşmeleri senin elinden aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Grace.

Larson sağ elini mutfak masasının üstünde yumruk yaptı. Yaptığı bu küçük hareketin farkında değilmiş gibiydi. "O sözleşmeleri benim elimden aldığını *biliyorum*," dedi.

"Arka verandadan gelen ayak seslerini duyan Grace birden irkildi. Pencereden dışarı bakınca Julius'u gördü. Julius sanki orada olmak onun en doğal hakkıymış gibi kapıyı açıp içeri girdi. Grace'in yanına gelip hemen sahiplenici bir öpücük kondurduktan sonra Larson'a döndü.

"Misafirin varmış," dedi Grace'e.

Larson çoktan ayağa kalkmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Az önce yumruk olmuş eli şimdi Julius'u

selamlamak için ileri uzanmıştı. "Larson Rayner. Grace ile aynı sektördeyiz."

"Pek sayılmaz," dedi Grace.

Ama ikisinin de onu dinlemediğini biliyordu. Mecazi anlamda birbirlerini tartmakla meşguldüler. Ortam testosterona bulanmıştı. Julius ve Larson, ortamda tek bir kadın olduğunda ve iki erkeğin aynı kadına sahip çıkmaya çalıştığında yaptıkları gibi birbirlerini tartıyorlardı.

Grace; Julius ve Larson'un onu bir tenhaya götürüp zorla sahip olmak için birbirleriyle yarışsalar gururunun daha da okşanacağını düşündü ama ikisinin de aklı başka yerdeydi. Larson'un derdi onun eklektik yeteneklerinden faydalanmaktı. Julius'un ise korumacı içgüdülerinin kabardığı besbelliydi.

"Julius Arkwright," dedi Julius. Hemen birbirlerinin ellerini sıktılar. Hareketleri hızlı ve sertti. Larson'ın gözleri parladı, ilgisini çekmişti. "Arkwright Girişim mi?"

"Evet," dedi Julius.

Bunu, sanki herkesin para basan bir yatırım şirketi varmış gibi öylesine bir çırpıda söyleyivermişti. Ama sözcüklerinde gizlenmiş başka bir şey daha vardı: Sahip olduğu şeyi koruyabileceğini ve koruyacağını açıkça belli eden sessiz bir sahiplenme duygusu. Hayattan sıkılmış bir aslan olabilirdi ama sonuçta bir aslandı.

Larson'ın gülümsemesi, hayranlığını ifade etmek istiyormuşçasına büyüdü, gözleri parladı. Grace bu gülümsemeyi potansiyel bir müşteri yakalamış bir satıcınınkine benzetmişti.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi. "Hayranınızım. Şirketinizin başarısı gerçekten hayranlık uyandırıcı. Yükselen pazarları ve trendleri yakalamada üstünüze yok."

"Çok yetenekli insanlarla çalışıyorum," dedi Julius.

Larson, ağırbaşlı bir tavırla başını yukarı aşağı sallayarak

onayladı onu. "İyi bir lider, yanında çalışanları övmesini bilir." Parlak gülümsemesini Grace'e çevirdi. "Grace'in yeteneklerine olan saygımdan dolayı buradayım bugün. Onu personelime katmayı umuyorum."

Julius'un gözlerinde buz gibi bir bakış belirdi. "Öyle mi?"

Grace ona uyaran gözlerle sert bir bakış attı hemen. "Larson bana iş teklif etmeye gelmiş."

"Hangi pozisyon için?" diye sordu Julius.

"Siz geldiğinizde ben de Grace'e bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi Larson. Grace'e gülümseyerek, "Rayner Takımı'na katılmayı düşüneceğini umuyorum."

"Takım çalışmasında pek iyi değilimdir," dedi Grace.

"Kendi ofisin ve yaratıcılığını kanatlandıracak her türlü özgürlüğe ve desteğe sahip olacaksın," dedi Larson. Çok samimi bir hâli vardı şimdi. "Tekrar ediyorum, Witherspoon'un verdiği maaşın iki katını vereceğim. Ayrıca en az bir sene çalışmayı taahhüt edersen ayarladığın her seminerden komisyon da vereceğim."

"Çok cömert bir teklif," dedi Grace. "Ama gerçekten bunu düşünmem gerek. Şu anda hayatım allak bullak olmuş durumda, yapmam gereken bir sürü şey var ve içimden bir ses başka bir kariyere geçme vaktimin geldiğini söylüyor."

Larson'ın yüzündeki gülümseme hafiften soldu. "Kendine yeni bir hedef koymaya hazır olmanı anlıyorum. Ben senin bunu gerçekleştirmeni sağlayabilecek bir pozisyondayım. Tam zamanlı bir eleman olarak takıma katılmaya hazır değilsen bana danışmanlık yapmayı düşünür müsün?"

"Ne tür bir danışmanlık?" diye sordu Grace. "Siz sektörünüzde lidersiniz. Aslına bakarsanız, şimdi Sprague'in de gidişiyle muhtemelen Kuzeybatı Pasifik'in hatta belki de bütün Batı Yakası'nın en önemli kişisel gelişim konuşmacısı, en tanınmış yaşam

koçu olacaksınız. Bana ihtiyacınız olacağını sanmıyorum."

"Ah, işte o konuda yanılıyorsun." Larson avucu açık, elini kaldırdı. Bu kadar mütevazı olma. O yemek kitabını ve blogu senin yazdığını biliyorum her şeyden önce. Sprague'i medyaya tanıtan sensin. Ama bu konuda ondan en ufak bir övgü almadın, yanılıyor muyum? Bahse girerim o seminerlerden de bir yüzde vermemiştir sana."

Grace dondu kaldı. Julius düşünceli bir ifadeyle onu izliyordu. Onun bu görünüşünü okumayı yavaş yavaş öğreniyordu. Hiç iyiye işaret olmadığından da oldukça emindi. Ama yine de sesini çıkarmadan izleyişini takdir ediyordu.

"Ne demeye çalışıyorsun, Larson?" dedi sessizce.

Larson parmaklarıyla saçlarını taradı. "Gayet açık değil mi? Benim sosyal medyamın yönetimini devralmanı istiyorum. Ayrıca o yemek kitabı fikrini alıp olumlu düşünce temalı ve senin o olumlamalarını temel alan, kapsamlı bir hayat tarzı serisine dönüştürmek isterim. Evet, bunları yaratanın da sen olduğunu biliyorum."

"Başka bir deyişle, hem blogunun hem de kitaplarının hayalet yazarı olmamı istiyorsun."

"Yani, evet," dedi Larson. "İkimiz de biliyoruz ki blogu ve kitapları satan Rayner Seminerleri markası olacak. Ama kazancının çok iyi olacağına söz veriyorum ve katkılarının, sürecin her adımında tanınıp tasdik edilmesini sağlayacağım, ismin gizli kalmayacak yani."

"Dediğim gibi, ben bunu bir düşüneyim," dedi Grace.

"Kafana takılan nedir?" Larson şüphe dolu gözlerle Julius'a baktıktan sonra Grace'e döndü. "Daha iyi bir teklif mi aldın yoksa?"

"Hayır," diye itiraf etti Grace. "Hâlâ yönümü tayin etmeye çalışıyorum."

"Buna bir itirazım yok ama bunu yaparken bir taraftan da biraz para kazansan fena mı olur?" dedikten sonra söyleyeceği şeye vurgu yapmak için durdu Larson. "Bilmen gereken bir şey daha var."

"Bir şey daha mı?"

"Eski çalışma arkadaşların Kristy Forsyth ve Millicent Chartwell'e de benzer teklifler yapıyorum. Bütün takımı bir arada istiyorum. Üçünüzün de maaşlarınızı kendinizin belirleyeceğini garanti ediyorum."

Grace ona döndü. "Hortumcunun içimizden biri olabileceğinden korkmuyor musun?"

Larson gülmeye başlayınca şaşırdı. "Dava ile ilgili en son gelişmeleri duymadın mı? Hortumcu Sprague'mış."

Grace aptallaşmış bir şekilde Larson'a bakakaldı. "Anlamadım."

Julius kahve makinesine yöneldi. "Rayner haklı olabilir. Ben de sana bu haberi vermeye gelmiştim. Mali kayıtları inceleyen dedektiflerin dediğine göre Sprague Witherspoon kendi parasını çalıyormuş."

"İnsan kendi parasını neden çalsın yahu?" dedi Grace.

"Birçok sebebi olabilir," dedi Larson. "Bunlardan biri, parayı gizli kalmasını istediği bir şeye harcaması olabilir."

"Ne gibi mesela?" dedi Grace meydan okurcasına.

Larson omuz silkti. "Kumar alışkanlığı olduğuna dair söylentiler dönüyor."

"Bu neredeyse imkânsız," dedi Grace şoke olmuş bir şekilde.

Julius kendine bir kahve doldurdu. "Başarılı bir girişimcinin bu kadar parayı saklamasının başka sebepleri de olabilir. Uzmanlar hâlâ kayıtları inceliyor."

Grace merak içinde Julius'a baktı. İkisi de "uzmanlar" derken Arkwright Girişim'in sihirbazlarından bahsettiğini biliyordu.

"Zimmete para geçirme konusu kapandı," dedi Larson. Bir kart çıkarıp Grace'e verdi. "Sanırım polis Witherspoon cinayetini çözdüğünde, katilin Sprague'in kumar alışkanlığıyla bağlantılı biri olduğunun ortaya çıkacağını söyleyebiliriz. Dünya kötü. Burada benim direkt hattım yazıyor. Gece gündüz fark etmez, herhangi bir soru soracak olursan ara. Teklifime vereceğin cevap için bir süre sonra ben de seni ararım."

"Tamam," dedi Grace. Başka ne diyeceğini bilemedi. Hâlâ Sprague'in kumar alışkanlığıyla ilgili duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Sen kişisel gelişim dünyasında çalışmak için doğmuşsun Grace." Larson gülümsedi. "Tek ihtiyacın mükemmelleşmen için bir fırsat." Saatine baktı. "Artık gitsem iyi olur. Seattle'a dönmeliyim, bir randevum var da."

"Daha kahveni içmedin ama," dedi Grace.

"Belki başka bir zaman, teşekkürler," dedi Larson. "Seninle tanıştığıma sevindim, Julius. Rayner Seminerleri'nin sizin için neler yapabileceğini konuşmak için müsait bir zamanda bir araya gelmek isterim." Hoşça kal Grace. Ara mutlaka. Bu teklifin ne kadar zaman geçerli kalacağını bilemiyorum şu anda."

Mutfaktan çıkıp oturma odasını geçti. Grace de arkasından gelip kapıyı açtı.

Larson verandanın merdivenlerinden inip arabasına bindikten sonra Julius gelip Grace'in arkasında durdu. Birlikte, Larson'ın yola çıkıp gözden kayboluşunu izlediler.

"Biraz çaresiz gibi görünüyor sanki," dedi Julius.

"Bence yalnızca şirketini geliştirmek için biraz heyecanlı o kadar."

"Hayır, Larson Rayner'ın gözlerinde çaresizliği gördüm. Sana fena hâlde ihtiyacı var. Bu olumlu düşünce işinde fena

hâlde başarılısın anlaşılan."

"Olumlama konusunda yeteneğim var ve yemek kitabı gerçekten de aklıma gelen iyi fikirlerden biriydi diyebilirim. Ama Larson'la çalışabilir miyim bilmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü olumlu düşüncenin gücü konusunda samimi olduğunu sanmıyorum," dedi Grace. "Sahtekâr olduğunu söylemiyorum ama Sprague'in kendini adadığı gibi adamıyor kendini işine. Onun pozitif enerjiye olan inancı gerçekti ve bana ilham vermişti."

"Julius'un kaşları kalktı. "Larson sana ilham vermiyor yani."

"Hayır."

"Yalnızca sana ilham verecek insanlarla çalışmak istiyorsan sana ufak bir şey söyleyeyim, böyle çok az sayıda işveren bulabileceğini anlaman uzun sürmez."

Grace iç çekti. "Farkındayım."

Yirmi bir

Mutfağa girdikten sonra Julius'a döndü. "Dedektifler, Sprague'in kumar borçlarını gizlemek için şirketini kullandığına gerçekten inanıyorlar mı?"

"Bu, şu anda hâlâ bir teoriden ibaret. Durumun böyle olduğunu gösteren güçlü deliller olduğunu söylüyorlar. Ama ben henüz bu hikâyeye inanmıyorum. Sihirbazlara daha derin araştırmalarını söyledim."

"Sprague'in bir kumarbaz olduğuna inanmak neredeyse imkânsız. Ama eğer doğruysa şüpheli listesi dâhil birçok şeyi değiştirir."

"Hayır," dedi Julius. "Şüpheli listesini değiştirmez. Hâlâ şu ufak votka şişesi meselesi var. Hiçbir mafya tetikçisi senin geçmişini araştırıp o ufacık suç delilini bulmaya zahmet etmez. Böyle bir şey yapmanın hiç gereği yok. Profesyoneller neredeyse her zaman cinayetten paçayı sıyırırlar, kaç tanesi yakalanmış ki bugüne kadar? Bence bu cinayet çok daha kişisel bir durum. Ayrıca hâlâ senin peşindeki şu manyak meselesi var."

"Gitgide daha da karmaşık bir hâl alıyor."

"Hayır, bence nihayet bir düzen görünmeye başladı. Ancak bu arada Rayner'ın iş teklifine balıklama atlamadığına sevindim çünkü onunla çalışman hoşuma gitmez."

"Neden?"

"Adamda bir tuhaflık var, tanımlayamıyorum."

"O bir kişisel gelişim konuşmacısı," dedi Grace. "Bu iş kolu hakkında ne düşündüğünü biliyoruz."

"Adam pazarlamacı," dedi Julius. "Ve benim bildiğim kadarıyla hâlâ Witherspoon cinayeti şüpheli listesinde."

"Sprague öldürülmeden kısa bir süre önce ikisi çok şiddetli kavga etmişlerdi," dedi Grace. "Tartışma Sprague'in özel ofisinde olmuştu ama Millicent, Kristy ve ben dış ofiste çalıştığımız hâlde bağrışmaları duymuştuk."

"Ne için kavga ediyorlardı?" diye sordu Julius.

"Sprague, Los Angeles'da büyük bir seminer sözleşmesi kapmıştı. Larson, o sözleşmenin kendisine ait olması gerektiğini düşünüyordu ve Sprague'i onu sabote etmekle suçluyordu. Sprague'in, şahsi bağlantılarını kullanarak adamlara, Rayner Seminerleri'nin mali krizde olduğunu duyurduğundan emindi."

"Konuşmacı getirtmek isteyenlere ne ki bundan?" diye sordu Julius. "Mali problemler motivasyon gurularını daha da motive ediyor olmalı."

Grace ona sert bir bakış attı. "Hiç komik değil. Hatırladığım kadarıyla seminerin konusu, 'Para yönetimine pozitif-düşünce yaklaşımı' gibi bir şeydi."

Julius hemen sırıttı. "Tamam, şimdi anladım olayı."

"Kimse kendi şirketi iflas etmek üzere olan birini böyle bir konuda konuşmacı olarak çağırmaz."

Julius'un yüzü düşünceli bir ifade aldı. "Rayner'ın para

problemleri olduğu doğru mu?"

"Söylentiler birkaç ay önce dönmeye başladı. Doğru olup olmadığını bilemiyorum."

"Demek Rayner ve Witherspoon'un bir mazileri varmış."

"Aynen," dedi Grace. "Yeniden mutfağa yöneldi. "İlk başta ortaklarmış ama sonra kavga edip ayrılmışlar. O günden beri de aralarındaki düşmanlık kişisel gelişim dünyasının dedikodularından biri olmuştur."

Bir an Julius'un dikkati dağıldı. "Kişisel gelişim dünyası diye bir şey mi var?"

"Var tabii, küçük bir dünya gerçi, en azından Sprague ve Larson'ın bulunduğu seviyede öyle yani."

"İkisinin neden ayrı düştüklerine dair bir fikrin var mı?"

"Bir kadın işi bozmuş," dedi Grace. "Sprague'in ikinci karısı, Nyla'nın annesi değil. Bu ikinci Bayan Witherspoon otuz yaş daha genç ve çok çekici bir tipmiş. Anlaşılan Larson'ın onunla bir ilişkisi olmuş. Duyduğuma göre -erkekler için- kavgaya değer iki şey varmış: Para ve kadın."

"O eski sözü ben de duydum," dedi Julius. "Sen yine de buna çok inanma."

"Öyle mi?" Grace onu dikkatle izliyordu. "Neden?"

"Erkeklerin para ve kadın yüzünden kavga etmediklerini söylemiyorum. Yalnızca, seni istemeyen bir kadın için mücadele etmenin pek anlamı yok diyorum, paraya gelince, bir şekilde kazanılır. İkisi için de hapse girme riskini göze almaya değmez."

"Ben anlamam," dedi Grace keyifli bir tavırla. "Ama bakıyorsun insanlar bunu sürekli yapıyor. Hapishaneler para ya da uyuşturucu için adam vuran insanlarla dolu. Tabii bir de kıskançlık krizine girip cinayet işleyenlerle."

"Orası doğru," dedi Julius. "Sadece bunların cinayet işleme-

ye değmeyeceğini söylüyorum."

Grace onun kahvesini içişini izledi.

"Zen Budisti gibi konuştun."

"Daha çok sağduyu diyelim." Julius gidip pencerenin kenarında durdu. "O eski söze dair başka bir sorun da diğer cinayet sebeplerinden hiç bahsetmemesi."

Grace kupasını doldurdu. "Ne gibi?"

"Güç ve intikam."

Grace tezgâha yaslandı. "Tamam. Ama o sebeplerin her ikisi de Larson'ın Sprague'i öldürdüğü senaryoda yer alabilir."

Julius kahvesinden bir yudum aldı. "Larson Rayner, ne zaman Sprague Witherspoon'un karısıyla ilişki yaşamış?"

"Ben işe girmeden çok önce. Belki dört, beş yıl önce."

"Rayner, Witherspoon'un eski karısıyla evlenmiş mi?"

"Hayır. Sanırım boşanmadan güzel para kaldırmış ama bildiğim kadarıyla hayatına devam etmiş."

Bu, cinayet sebebi olarak kıskançlık ihtimalini daha da düşürüyor," dedi Julius. "Yani yine paraya döndük. Witherspoon, Rayner'ın müşterilerini çaldı mı?"

Grace çenesini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse ben Sprague'in sinsi hilelere başvurduğunu sanmıyorum. Ama Larson'ın müşterilerinden bazıları gerçekten de Witherspoon'a döndü."

Julius düşünceli bir şekilde başını yukarı aşağı salladı. "Senin sayende."

"Şirketin işine yarayacak birkaç fikir geliştirdim," dedi Grace mütevazı bir tavırla. "Yeteneklerim sınırlı sayıda olabilir ama yine de kenarda birkaç tane var."

"Ve şimdi de Larson Rayner seni ve yeteneklerini istiyor," dedi Julius. "Şaşırtıcı değil. Hırslı bir politikacının seçimlerden mağlup çıkınca genelde yaptığı ilk iş, kazanan tarafın kampanya

yöneticisini tutmak olur. Aynı şey iş dünyası için de geçerlidir."

Grace bir elini havada salladı. "Tanrım, sonuçta ben kiralık bir kişisel gelişim sihirbazı değilim ki."

"Kabul et, kart bastırdığında böyle yazdırsan ilginç olur: *Pozitif düşünce sihirbazı. Yükselmekte olan yaşam koçları için olumlamalar.*"

"Biliyor musun bazen alaycılığınla beni etkilemeye çalışırken ipin ucunu kaçırıyorsun."

"Ben pragmatik bir adamım."

"Bok pragmatiksin."

Julius'un kaşları kalktı. "Bok mu?"

"Ne oldu? Kaba konuşamayacağımı mı sanıyordun?"

Julius gülümsedi. "Bilmem. Şu ana kadar hiç düşünmemiştim. Hiç böyle bir durum olmadı."

"Son derece geniş-çaplı bir kelime dağarcığım olduğundan emin olabilirsin ama genel olarak uygun bir durum olmadıkça kullanmam."

"Benim kendime pragmatik demem senin bok kelimesini kullanmanı gerektirecek bir durum mu yani?" diye sordu Julius. Sesinden alındığı değil meraklandığı anlaşılıyordu.

"Evet, bokun burada uygun bir sözcük olduğuna inanıyorum," dedi Grace sert bir şekilde. "Sen muhtemelen gerektiğinde zor kararları verebildiğin için kendine pragmatik diyorsun. Herkesten önce sonuca varıyorsun ve bunu yaparken duygular üzerinde pek kafa yormuyorsun."

"Julius düşünceli bir şekilde başına salladı." Bunun benim kişisel felsefemin bir özeti olduğunu söyleyebiliriz."

"Bence sırf kârlı bir anlaşmaya imza atabilmek ya da hedeflerini gerçekleştirmek için masum bir insanı otobüsün altına atacak bir adam değilsin. Alaycı olabilirsin ama kendine has

kuralların var ve bunlara uyuyorsun."

Julius başını iki yana salladı, belli ki Grace'in saflığı onu şaşkına çevirmişti. "Nasıl bundan bu kadar emin olabiliyorsun?"

Grace gülümsedi. "Kötü karakter olmayı seçseydin, o rolü çok daha iyi oynayabilirdin."

Yirmi iki

Larson Rayner gittikten kırk beş dakika sonra buzdolabı geldi. Getiren adamlar hemen eskisini fişten çekip korunaklı arka verandaya çıkardıktan sonra Grace satana kadar yıpranmasın diye kalın naylonlarla sardılar.

Julius can sıkıcı aletin mutfaktan çıktığı an Grace'in yüzünde bir rahatlama yarattığını fark etti.

Bir saat kadar sonra da yeni pencere takıldı. Ardından Grace pırıl pırıl parlayan yeni buzdolabının içini doldurmak için alışverişe gitmekte ısrar etti.

Buzdolabıydı pencereydi derken Julius'un yeni müşterisine iş hayatının gerçeklerine dair birkaç şey anlatmak için oturması saat biri bulmuştu.

"Şu konuda bir anlaşalım," dedi. "Neşeli, insanı iyi hissettiren olumlamalar yazma yeteneği, çoğu güçlü ve dinamik olan ve yüksek gelir vadeden sektörlerde işe yarayan bir yetenek olarak kabul edilmez."

"Belki de daha düşük sektörlere bakmalıyım," dedi Grace.

"Onlardan da pek fazla kalmadı," dedi Julius. "Peki hâlâ öyle birkaç sektör varsa verecekleri düşük maaşa razı olacak mısın?"

"O da doğru," dedi Grace.

"Yeteneklerini anlatmanın başka bir yolunu bulmalıyız."

"'Ben iyimser olumlamalar yazarım'ın kaç yolu var ki?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Julius. "Ama biz yine de olumlu düşünelim, ne dersin?"

Grace ona pis pis baktıktan sonra, "Hiç komik değil," dedi.

"Pekâlâ. O zaman iş başına."

Yağmur tekrar başlamıştı ama şömine yanıyordu ve Julius'a göre bu küçük ev son derece sıcak ve rahattı. Grace'e özgeçmiş yazma işi pek iyi gitmiyordu ama bu, onun Grace'in yakınlarında olmasını sağlayacaksa bu işin üzerinde uzun zaman çalışmaktan gayet memnun olacağının farkındaydı.

Tam Grace çay yapmaya kalkmıştı ki telefon çaldı. E-mail sesi olmasa da şöyle bir irkilmesi Julius'un gözünden kaçmadı.

Grace telefona cevap verdi. Kısa bir konuşma oldu.

"Evet," dedi. "Evet, tabii." Saatine baktı. "Trafiğe bağlı olarak iki-buçuk, üç gibi orada olurum."

Telefonu kapayıp Julius'a baktı.

"Seattle Polis Merkezi," dedi. "Biri Witherspoon Way ofisine girmiş. Polis bir şeyler çalınıp çalınmadığından emin değil, değerli bir şey çalınıp çalınmadığını da anlayamamışlar. Ama olay Sprague'in öldürülmesiyle bağlantılı olabilir diye bizim ofise gidip çalınan bir şey olup olmadığına bakmamızı istiyorlar."

"Biz kim?"

"Sprague'in yanında çalışan üç kadının yani," diye açıkladı Grace. "Millicent ve Kristy'den de gelip bakmalarını istemişler."

"Neyse zaten şu aptal iş yemeği ve yardım müzayedesi için şehre gidecektik sonuçta," dedi Julius. "Sen ve arkadaşların polis-

le görüşürken ben de ofiste ufak tefek işlerimi hallederim."

"Tamam," dedi Grace.

"Pekâlâ, bu gece nasıl yapalım?"

Birden Grace'in midesi kasılıverdi. "Nasıl? Anlamadım."

"Görünüşe göre şu senin sapık olayın aydınlanana kadar öyle ya da böyle akşamları seni yalnız bırakamayacağım."

"Yani?"

"Geceyi şehirde geçirelim mi ne dersin? Gecenin bir yarısı onca yolu geri dönmektense bende kalalım. Dairemde bir misafir odası var."

Grace bunu bir an düşündü. Julius haklıydı. Orada da olsalar burada da olsalar geceyi aynı çatı altında geçireceklerdi sonuçta. Cloud Lake'e dönseler ne olacak Seattle'da kalsalar ne olacaktı?

"Ben bir çanta yapayım kendime," dedi sonunda.

Julius gülümserken Grace de Hain Kurt'la flört etmenin risklerini geçiriyordu aklından.

Yirmi üç

"Şerefsiz, ofisi yerle bir edip bırakmış," dedi Millicent. "Bunu yapan her kimse Sprague'in buraya sakladığını düşündüğü şeyi bulamayınca tepesi atmış anlaşılan."

"Polisler buraya giren kişinin cinayetle bir bağlantısı olup olmadığından emin değiller," diye hatırlattı Grace. "Memuru duydunuz. Sıradan bir hırsızlık da olabilirmiş. Uyuşturucu parası arayan birinin ofisin boş olduğunu fark etmiş olması gayet mümkün yani."

"Yalnızca dizüstü bilgisayarlar kayıp," dedi Kristy. "Bu tür durumlarda hep ilk hedef onlardır zaten."

Üç kadın, Witherspoon ofislerinin resepsiyon bölümünde dikiliyorlardı. Bir polis memuru, kayıp eşyaların envanterini alıp az önce gitmişti. Ondan sonra da orayı Witherspoon'a kiralamış olan firma, bütün eski çalışanların orada kalan şahsi eşyalarını almalarına izin vermişti. Firmanın bir görevlisi, işleri bittiğinde kapıyı kilitlemek için dışarıda bekliyordu.

Grace, Sprague'in cansız bedenini bulduğundan beri hiçbi-

rinin ofislere girmesine izin verilmemişti. Kristy ve Grace masalarında kalan birkaç şeyi almak için birer karton kutu, Millicent ise parlak, sert kenarlı ve tekerlekli bir bavul getirmişti.

Sarı olay yeri bandı çıkarılmıştı ama ofisin içinden bir hortum geçmiş gibiydi. Millicent haklı diye düşündü Grace. Ofisin altını üstüne getiren her kimse çalmaya değecek bir şey bulamadığı için öfkeden deliye dönmüş olmalıydı.

Sprague ofisin iç tasarımını bizzat denetlemişti. İnsanlara anlatmaya çalıştığı dingin ve uyumlu iç dengeyi yansıtması için oranın geniş olmasında ısrar etmişti. Bu yüzden tamamen minimalist bir yaklaşımla işe girişecek bir iç tasarımcı tutmuştu. Ortama hakim olan gri-krem arası dinlendirici tonları yalnızca cam vazolardaki parlak çiçekler renklendiriyordu. Çiçekler soldukça yenilerini koyma işi Kristy'nin göreviydi. Sprague onun yeşillikten anladığını söylerdi hep.

Her ofiste modern şirket kültürünü gizlemek üzere tasarlanmış sanat eseri gibi masalar vardı. Masaların üzerindeki ekrana yapılan tek bir dokunuşla bilgisayar, telefonlar ve diğer cihazlar olağanüstü pürüzsüz yüzeyin altında kaybolup gidiyordu.

Sprague, mobilyaları düzgün bir şekilde ayarlaması için bir feng shui uzmanı getirerek son dokunuşu da yapmış, köşedeki fıskiye gibi feng shuinin ana unsurları da yine bu uzman tarafından uygun yerlerine yerleştirilmişti. Fıskiye artık fokurdamıyordu.

"Dizüstü bilgisayarları neden Nyla Witherspoon şahsen kendisi alıp gitmedi acaba?" dedi Millicent.

"Ne yapacak ki onlarla?" diye sordu Kristy. "eBay'de satacak hâli yok ya."

"Nyla'nın bu aralar başka şeylere odaklandığına dair bir his var içimde," dedi Grace.

Kristy kollarını karnına sarıp başını iki yana salladı. "Bence

polisler haklı. Muhtemelen bu hırsızlıkla cinayet arasında bir ilişki yok. Grace senin, cinayet işlendiği gece katilin Sprague'in evinden hiçbir şey almadığını söylediğini hatırlıyorum."

"Doğru," dedi Grace. "Gerçi etrafa bakacak zamanım da yoktu. Evden mümkün olduğunca çabuk çıkmıştım."

Millicent burnunu çekti. "Akıllıca bir hareket."

"Yine de her şey yerli yerindeymiş gibi görünüyordu hatırladığım kadarıyla," dedi Grace. "Gazetelerde cinayet sebebi olarak hırsızlıktan bahsedilmedi zaten. Katil ve burayı yağmalayan kişi aynı olsa Sprague'in şahsi eşyalarından bazılarını da çalması gerekirdi."

"Benim anladığım kadarıyla kayıp dizüstü bilgisayarlar Nyla'nın sorunu," dedi Millicent. "Sanırım Witherspoon'un şu ufak kumar sorununu duymuşsunuzdur."

"Evet," dedi Grace. "Ama kumar borcu kapatmak için kendi parasını tırtıkladığına inanmak güç."

"Ben de inanamıyorum," dedi Kristy.

"Ben inanıyorum ve bu birçok şeyi açıklıyor aslında," dedi Millicent. "İçim de rahatladı bir yandan, onu da söyleyeyim. Şirketin muhasebecisi olarak zimmete para geçirme konusunda şüpheli listesinin en başında ben vardım kesin. Şimdi tek sorunum iş bulmak. Larson Rayner sizi de aramıştır herhâlde."

"Evet," dedi Kristy. "Ben onunla çalışmayı düşünüyorum ama cinayetle alakası olmadığı ortaya çıkana kadar oyalamaya niyetliyim."

"Larson, Rayner Seminerleri'nde çalışmam için benimle konuşmaya Cloud Lake'e kadar geldi," dedi Grace. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Kristy haklı, Sprague'i kimin öldürdüğü ortaya çıktıktan sonra karar vermek daha kolay olacak."

Millicent kahkahayı bastı. "Sizin aksinize ben işveren konu-

sunda o kadar müşkülpesent değilim. Bir işe ihtiyacım var ve Rayner Seminerleri kişisel gelişim sektöründe bu bölgenin lideri olmaya aday. Larson'ın teklifini kabul edeceğim."

Kristy masasındaki vazodan çıkarılıp yere fırlatılmış solmuş çiçeklere baktı. "Şahsi eşyalarımı toplamaktan başka ne yapmamız gerekiyor? Umarım burayı temizlememizi beklemiyorlardır."

Resepsiyon masası bir zamanlar Kristy'nin komuta merkeziydi ve Witherspoon'un rezervasyonlarını ve basınla olan ilişkilerini gayet iyi idare ederek o mevkiyi layıkıyla temsil etmişti.

"Sizi bilmem," dedi Millicent küçük bavulla ofisine doğru ilerlerken, "Ama burayı toparlayacağımı sanıyorlarsa aldanıyorlar. Bu dağınıklığın sorumlusu olan hırsız, ben değilim. Ben masamı boşaltmaya gidiyorum."

Millicent ofisine girip gözden kaybolduktan sonra, "Bütün bu olanlar ne kadar üzücü," dedi Kristy.

İleri teknoloji ürünü koltuğuna çöküp yüzüstü kapaklanmış aile fotoğrafını kaldırdı ve çerçeveyi büyük bir dikkatle karton kutuya yerleştirdi.

"Bize bir olumlama yazar mısın Grace?" diye seslendi Millicent yan odadan.

"Şu nasıl? *Bugün kendimi yeni ihtimallere açacağım.* Bunu yemek kitabındaki kızarmış rezene tarifinde kullanmıştım."

"Rezeneden nefret ederim," diye bağırdı Millicent.

Birkaç çekmece gümlemesi daha duyuldu.

Kristy başını Millicent'ın ofisine doğru eğerek surat yaptı.

"O işini bilir," dedi Kristy yavaşça.

Grace gülümsedi. "Muhtemelen. Bu arada biz de Sprague sayesinde ortaya çıkardığımız eşsiz yeteneklerimiz olduğunu ve bunları yeni işverenimize satabileceğimizi unutmayalım."

"Lütfen daha fazla Witherspoon olumlaması saydırma. Hüznümün tadını çıkarmak istiyorum."

"Tamam," dedi Grace.

Ofisinin kapısına gitti. "Dış ofis gibi orası da yerle bir olmuş, kaotik bir hâldeydi. Çekmecelerden dosyalar çıkarılıp yerlere fırlatılmıştı. Alınacak pek bir şey yok diye düşündü. İş yerinde hiçbir zaman pek fazla şahsi eşya bulundurmazdı. Böylesine minimalist bir ortamda o türde bir şeye yer yoktu zaten.

Karton kutuyu masaya koyup kalan birkaç kişisel eşyasını toplamaya başladı, bunlar Witherspoon Way logosu basılı büyük kahve kupası, binanın merkezi ısıtma sisteminin doğru dürüst çalışmadığı günlerde kullandığı mavi battaniye ve öğle yemeğini yemek ve şehrin köpeklerinin neşe içinde oynayışlarını izlemek için yandaki parka giderken giydiği bir çift spor ayakkabıdan ibaretti.

Özel olarak seçip getirdiği bitki çayı poşetlerini kutuya koymak üzereyken o tanıdık çatal ses dış ofiste çınladı.

"Hiçbir şeye dokunmayın," dedi Nyla Witherspoon sert bir şekilde. "Tek bir şeye bile. Burası babamın ofisiydi. Herhangi biriniz bir kalem bile almaya kalkarsanız polise şikâyetçi olurum."

"Sakin ol, tatlım. Eminim yalnızca şahsi eşyalarını almaya gelmişlerdir. Koridordaki güvenlikçiyi duydun. Ofise o göz kulak oluyor zaten."

Grace, Burke Marrick'in sesini tanıdı. Zengin ve derinden gelen bir ses tonu vardı, seminer işine girse çok iyi isim yapardı.

Ofisin kapısına gitti. Nyla, resepsiyon alanının ortasında dikilmiş terör estiriyordu. Keskin yüz hatları öfkeden gerilmişti. Her zamankinden daha fazla Batı'nın Kötü Cadısı'na[1] benziyordu.

1 Oz Büyücüsü'nde bir karakter. (ç.n.)

Burke, onun Kristy'e yumruk atacağını düşünüyormuş da onu engellemek istiyormuş gibi bir elini omzuna koymuştu.

Nyla'nın kendine son derece etkileyici bir koca adayı bulduğuna, hedefi on ikiden vurduğuna şüphe yoktu. Burke yakışıklılık konusunda genetik piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmış gibiydi. Ve yakıcı yeşil gözlerinden, parlak siyah saçlarından ve erkeksi fiziğinden en iyi şekilde yararlanmak için nasıl giyineceğini biliyordu. Kadınlar ona baktığında bir şekilde yatakta da iyi olacağını tahmin edebilirlerdi.

"Defolun gidin buradan, hepiniz," diye tısladı Nyla bir yılan gibi. "Burada bulunmaya hakkınız yok."

"Bugün polis bizi arayarak buraya çağırdı. Ayrıca bina yöneticisi şahsi eşyalarımızı alabileceğimizi söyledi," dedi Kristy sakin bir tonda. "Merak etme, masa ve sandalyeler dışında çalınacak değerli bir eşya kalmamış. İkinci el mobilya pazarında satarsın artık. Bol şans."

Nyla'nın özel tasarım çantasının askısını tutan parmakları gerildi. "Çıkın dedim. Derhâl. Buradaki her şey -babama ait olan her şey- artık bana ait. Fark etmediyseniz söyleyeyim, tek mirasçısı benim. Hemen çıkmazsanız polisi arar sizi hırsızlıktan tutuklatırım."

Millicent ofisinin kapısında belirdi. "Merak etme, gidiyorduk zaten." Kristy ve Grace'e döndü. "Öyle değil mi?"

Kristy iç çekip karton kutusunu aldı. "Öyle."

Grace masasına gidip kutusunu aldı ve dış ofise geldi. Üçü kapıya doğru yürümeye başladılar.

"Bir dakika," diye ciyakladı Nyla. "O kutulara ne koydunuz bir göreyim bakayım." Burke onun omzuna bu sefer biraz daha sert bir şekilde bastırdı. "Boşver Nyla. Eminim kendilerine ait olan şeyleri almışlardır."

"Kahretsin, hiçbirine güvenmiyorum," diye hayıflandı Nyla. "Hâlâ anlamadın mı? Bunlardan biri babamı öldürdü."

Birden bir sessizlik oldu. İlk hareket eden Grace oldu. Nyla'ya doğru yürüyüp kutusunu uzattı.

"İyi bak," dedi. "Güzel bir kupa ve bitki çayı. Al ikisi de senin olsun. Ama battaniyeyi vermem. Onu doğum günümde kız kardeşim aldı bana."

Nyla kutuya bir göz attıktan sonra dudakları gerildi.

Ardından Kristy elinde kutusuyla geldi yanlarına. "Al bakalım Nyla. Bak, bir kutu peçete ve bir aile fotoğrafı."

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye homurdandı Millicent. Yüksek topuklularıyla yürüyüp geldi ve tekerlekli bavulunu açarak içindeki özel tasarım fularları, bir çift yüksek topuklu ayakkabıyı ve kahve kupasını gösterdi. "Fularların rengini beğeneceğini sanmıyorum, Nyla. Siyah sana daha çok yakışıyor, öyle değil mi?"

"Çıkın," diye fısıldadı Nyla. "Hepiniz. Ve sakın bir daha buraya gelmeyin."

"İyi fikir," dedi Millicent.

Doğrulup bavulunu kapıya doğru çekmeye başladı. Grace ve Kristy de arkasından gelerek sessizce asansöre kadar yürüdüler. Millicent asansörün düğmesine bastı.

"Bu kadın iyice kafayı yedi," dedi.

"Babasıyla arasının iyi olmadığını hepimiz biliyoruz," diye hatırlattı Grace. "Şimdi onu kaybettiği için bunu bir daha asla düzeltemeyeceği gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyor. Çok üzgün."

Kristy homurdandı usulca. "Bırak ya sen de. Hiçbir zaman babasıyla uzlaşmaya çalışmadı adamın sağlığında. Allah biliyor ya babası onunla tekrar bir araya gelmek istiyordu. Ama yemin ederim babasına yalandan yakınıp durmaktan hoşlanıyordu.

Size söylüyorum, Sprague'i o öldürdü."

"Hiç şaşırmam," dedi Millicent. Asansör düğmesine bir kere daha abandı ve dönüp ofise baktı. "Tek mirasçısı o, değil mi?"

Grace bakışlarını onun baktığı yöne çevirdi. "Bay Mükemmel'in aklında başka şeyler varsa da ben şaşırmam."

Millicent'in yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Kristy'e katılıyorum. Cinayeti birlikte planladıkları ortaya çıkarsa sürpriz olmaz."

"Paranın ortadan kaybolması iyi oldu. Oh olsun," dedi Kristy.

Yirmi dört

"Benim yolculuğum da böyleydi. Harley Montoya'nın bana öğrettiği şeyler olmasa bugün aranızda olamazdım. Çoğumuz geçmişimize baktığımızda bize sadece bir şans vermekle kalmayıp aynı zamanda en çok ihtiyacımız olduğu anda bize yol gösteren birilerini hatırlayabiliriz..."

Grace nihayet nefes aldı. Julius kürsüde gayet iyi idare ediyordu. Kabul etmek lazımdı, bir kişisel gelişim konuşmacısı olamazdı belki ya da bir seçim kampanyası yürütemezdi. Ama Berbat Bir Konuşma'nın yeni hâlini kararlılıkla okuyor ve söyledikleri dinleyicilere geçiyordu.

Hiçbir şey insanların dikkatini iyi bir doz tutku kadar çekemezdi ve Julius kalabalığın dikkatini çekmek için gereğinden fazlasını bile yapmıştı bu akşam. Konuşmanın bir sürü sıkıcı istatistik ve rakamdan oluşmadığı anlaşıldığı anda loş ışıklı balo salonu suspus olmuş onu dinlemeye başlamıştı. Tek bir bardak çınlaması, kaşık ya da tabak tıkırtısı bile gelmiyordu. Arkadaki garsonlar bile durmuş onu dinliyordu.

"...İş dünyasında başarıyı yakalamış olanlarımız şimdi bir bakıyoruz ki gerçek gücü -geride bir miras bırakabilmemizi, insanların hayatını değiştirmemizi sağlayacak gücü- kullanma fırsatını yakalamışız.

Etrafınıza bakın ve size, sizi, işin başındaykenki hâlinizi hatırlatan en az bir kişi bulun. Yol boyunca neleri yanlış, neleri doğru yaptığınızı düşünün. Size para ya da bir ihale kaybettirmiş bile olsa gönül rahatlığıyla doğru bir iş yaptığınızı bildiğiniz ve gururla hatırladığınız şeylere yoğunlaşın. Size kendinizi hatırlatan, hâlâ nasıl bir insan olmak istediğine karar verememiş olan o kişiye işte bu değerli dersleri sunun. Sizin göreviniz artık geleceği şekillendirmektir."

Julius notlarını yazdığı kartları alıp döndü ve podyum boyunca yürüdü. Dinleyicilerin, konuşmanın bittiğini anlaması birkaç saniye aldı. Bu iyiye işaret diye düşündü Grace memnun bir ifadeyle. Hep daha fazla konuşmanı bekleyecekleri bir şekilde ineceksin podyumdan.

Julius podyumun basamaklarından inerken bir alkış tufanı koptu. Zemine indiğinde salondakilerin yarısı ayaktaydı. Grace ile birlikte oturdukları masaya ulaştığında salonun geri kalanı da ayağa kalkmıştı. Grace dâhil masadaki herkes çılgın gibi onu alkışlıyordu.

Grace gözlerinin resmen ışıldadığını biliyordu. Julius'a gülümsedi. "Harikaydı," dedi alkış sesini bastırmaya çalışarak. "Muhteşemdin."

"Muhteşem miydim bilmem ama en azından bu sefer uyumadılar."

Julius onu uyarmadan kendine çekip kollarına aldı ve öptü. Uzun bir öpüşme değildi, sarılmamışlardı da aralarında bir mahremiyet olduğuna dair şüphe bırakmayan kısa, net bir zafer

öpücüğüydü bu. İki sevgilinin birbirini öpüşü gibiydi.

Dinleyiciler buna bayılmışlardı. Muhtemelen bu, konuşmadan daha çok hoşlarına gitti diye düşündü Grace.

Öpüşmeleri bittiğinde kıpkırmızı olmuş, nefesi kesilmiş ve etrafındaki herkesin onlara gülümsediğini fark etmişti birden.

Julius onun oturması için sandalyesini tuttu.

"Teşekkürler," dedi yalnızca onun duyabileceği şekilde. "Sana borçluyum."

"Hayır," dedi Grace hemen.

"Evet," diye fısıldadı Julius. Sandalyenin arkasını sımsıkı tutuyordu. "Otur. Lütfen. Sen oturana kadar kimse oturamayacak."

"Ah, evet." Grace etrafına baktı. İnsanlar hâlâ ayaktaydı ve alkış yavaş yavaş bitiyordu. Artık oturma zamanı gelmişti.

Hemen oturdu. Julius onun sandalyesini düzelttikten sonra yanına oturdu. Ardından da diğerleri.

Oturdukları masada bir tebrik mırıltısı döndükten sonra iki sandalye yanında oturan bir banker yaklaşmakta olan mali düzenlemeler hakkında Julius'un fikrini sordu. Grace su bardağına uzandığında Julius'un, masanın altından elini tuttuğunu hissedince neredeyse bardağı düşürüyordu.

Julius onun parmaklarını nazikçe sıktı. Bu küçücük hareket belki öpüşmelerinden daha fazla mahremiyet hissi vermişti ona. *Yalnızca onu Berbat Bir Konuşma'dan kurtardığın için teşekkür ediyor sana. Bitirip kurtulduğu için rahat bir nefes aldı. Tavsiyelerin için sana minnettar. Küçük bir el sıkmaya fazla anlam yükleme.*

Gecenin sunucusu dinleyicilerin dikkatini kendine çektikten sonra Julius'a teşekkür etti ve gündemin bir sonraki maddesine geçti, yani kapanış ve müzenin ana kanadında yirmi dakika sonra başlayacak olan müzayedenin hatırlatılmasına. Son daki-

ka teklifleri kabul edilecekti.

Bir kez daha herkes ayağa kalktı ve bir grup derhâl Julius'un etrafını sardı. Sanki oradakilerin yarısı onunla konuşmak istiyor gibiydi. Çoğunun belli belirsiz tanıdık bir yüzü vardı. Grace onların yüzlerini gazetelerde ya da yerel kanallarda gördüğüne emindi.

Diğerleri Julius'a yaklaşabilsinler diye biraz geri çekildi. Julius etrafına bakınmaya bile tenezzül etmeden arkaya doğru uzanıp parmaklarını onun bileğine dolayıverdi.

Grace durup onun kulağına doğru eğilerek, "Makyajımı tazeleyeceğim," diye fısıldadı.

Julius bunu duyunca ileri teknoloji araştırma için hükümetin ayırdığı bütçenin yetersizliği ile ilgili bir tartışmayı bırakıp ona baktı.

"Lobide bekleyeceğim seni," dedi.

"Tamam, işim uzun sürmez."

Üzerine yöneltilen birkaç meraklı göze aldırmadan kalabalıktan sıyrılıp boş koridorun sessiz sakin atmosferine doğru yürüdü. Çıkınca önce bir durup sağını solunu, nerede olduğunu kontrol etti ve "Bayan" yazısını görünce o tarafa doğru yöneldi.

İçeride yan yana dizilmiş lavaboların önünde üç kadın daha vardı. Onu tanıyorlarmış gibi dönüp gülümsediler. Onları daha önce hiç görmediğine emindi ama yine de gülümseyerek cevap verdikten sonra kabinlerden birine girdi. O akşam oraya Julius'la birlikte gelmenin sonucu başka ne olacaktı ki dedi kendi kendine. Cloud Lake'deyken Julius'un Kuzeybatı Pasifik iş dünyasındaki konumunu kolayca unutabiliyordu hâlbuki.

Kabinden çıktığında diğer kadınlar gitmişti. Yalnız kaldığı için rahat bir nefes aldı ve minik çantasını açarak rujunu çıkardı. Tam dudağındaki fazla ruju peçeteyle silmek üzereyken kapı

birden açıldı.

İçeri otuzlarında, çarpıcı bir kadın girdi. Sarı saçlarını arkadan topuz yapmıştı. Siyah beyaz şık bir kokteyl elbisesi ve siyah topuklu ayakkabı giyiyordu.

İçeri girdiğinde ona gülümseyen kadınlarda olduğu gibi bu kadının da gözlerinde onu tanıdığını gösteren bir ifade vardı. Ancak bu seferki gülümsemiyordu.

"Bu gece Julius ile birliktesin," dedi kadın. Bir düşmanla karşılaşmış da kavga etmeye hazırlanıyormuş gibi zalim bir kararlılık vardı ses tonunda.

"Bu akşam ona eşlik etmem için davet etti beni kendisi," dedi Grace.

Ortamdaki gerginlik rahatsız edici boyuttaydı. Ne yapacağını bilmeden bekledi Grace. Kadın ya yanlışlıkla ya da kasıtlı olarak çıkışı engelliyordu.

"Ben Diana Hastings," dedi kadın. İçindeki acımasız duyguyu bastırmaya çalışıyormuş gibi boğuk bir tını vardı sesinde. "Julius'un eski eşi."

"Anlıyorum." Grace kapıya baktı. Yaşadığı huzursuz duygu kırmızı alarm seviyesine çıkmak üzereydi. Mümkün olduğunca çabuk oradan kaçmak zorunda hissediyordu kendini. "Ben Grace Elland. Tanıştığımıza memnun oldum. İzin verirseniz lobiye dönmem gerek. Bekletmek istemem."

"Julius'u mu? Julius'u mu bekletmek istemezsin?"

"Evet."

"Demek yeni sevgili sensin." Diana afallamıştı. "Sen pek onun tipi de değilsin hâlbuki."

"Bilemem, ayrıca yanılıyorsunuz. Julius ve ben sadece arkadaşız. İş bulmam için bana danışmanlık yapıyor."

Yalan da değil hani, diye düşündü Grace. Öpüşmüşlerdi,

evet ama yatmıyorlardı. Ayrıca iş bulmayla alakalı kısım gayet doğruydu.

"Julius arkadaşlarını az önce seni milletin önünde öptüğü gibi öpmez," dedi Diana. "Sevgili olduklarını, yattıklarını göstermek istemeyen hiçbir erkek bir kadını o şekilde öpmez."

"Öf yani, Bayan Hastings, Diana. Julius ile daha yeni tanıştık. Arkadaşların ayarladığı bir kör randevuydu. Ben yalnızca Julius'a bir iyilik yapıyorum bu gece, o kadar. Bu yemek için bir arkadaşa ihtiyacı vardı ben de -ehm- müsaittim."

"Hayır." Diana kendinden son derece emin bir şekilde başını iki yana sallayarak içeri doğru yürüdü. "Ha, tabii ki seni müsait bulduğu kesin. İstediği şeyi elde etmek için insanları kullanmada Julius'un üstüne yoktur. Ama ikinizin yattığını biliyorum. Bu gece gayet net belli oldu."

Grace'in tepesi atmaya başlamıştı. "Bu doğru değil ama öyle olsa bile bu seni ilgilendirmez, değil mi?"

Diana'nın deri çantasını tutan parmakları gerildi. "Onunla yatman ya da yatmaman benim zerre kadar umurumda değil. Hatta biraz sempati bile duymalıyım. Onunla evlendiğim zaman ben de senin kadar saftım. Bak ne diyeceğim sana. Senin için üzülüyorum. İkinizin bir ilişki yaşıyor olması umurumda değil. Anlaşıldı mı?"

Gerilim artmaya başlıyordu. Diana pancar gibi olmuş, gözleri büyümeye başlamıştı. Grace içgüdüsel olarak sesini yumuşattı.

"Anlaşıldı," dedi. "Gayet güzel anlattın, aferin. Şimdi izin verirsen çıkmam lazım."

Grace, Diana'nın etrafından dolanıp kapıya doğru gitmeye yeltendi.

"Dur bakalım, henüz lafımı bitirmedim." Diana kıpırdamıyordu. "Julius'u tepe tepe kullan, işim olmaz. O herif soğuk, acı-

masız ve içten pazarlıklı biri ama bu senin sorunun tabii, benim değil. Ona bir mesaj götürmeni istiyorum."

"Ona söyleyecek bir şeyin varsa, buyur kendin söyle. Hemen şimdi. Lobide bekliyor. Yolumdan çekilir misin şimdi?"

Diana yine kıpırdamadı. Küçük çantasını öyle sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"O puşta söyle, yaptığı şeyin farkındayım," dedi. "Söyle ona, sadece ben değil bütün Seattle biliyor."

Grace fiziksel bir temasta bulunmadan nasıl Diana'yı geçip gidebileceğini düşündü. Pek mümkün görünmüyordu. Yine öfkelenmeye başlamıştı.

"Posta güvercini gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

"Julius'a intikam peşinde olduğunu bildiğimi söyle. Bunu anlayabiliyorum. Ama intikamını benden alsın, kocamdan ya da kocamın ailesinden değil. Onlar masum. Julius'un yaptığı şey hiç adil değil. Üstelik çok da anlamsız. Zaten onun için hiçbir zaman bir değerim olmadı. Onun için bir borsa işlemi, portföyündeki bir maddeden öte bir şey olmadım hiç. Beni hiçbir zaman gerçekten sevmediğini biliyorum. Ona kâbuslarımda bile bu kadar zalim olabileceğini düşünmediğimi söyle."

"Ne?" Grace öylesine şoke olmuştu ki ne diyeceğini bilemez bir hâlde Diana'ya bakakaldı.

Kadınlar tuvaletinin kapısı aniden sert bir şekilde açılınca Diana kenara çekilmek zorunda kaldı. Ancak yine de içeri giren iki kadının farkında değilmiş gibiydi. Tamamen Grace'e odaklanmıştı.

"Julius kasti olarak kocamın şirketini yok etmeye çalışıyor," dedi Diana öfke ve hayal kırıklığı dolu bir sesle. "Bunu bilmeyen yok. Onu terk ettiğim için benden intikam almak istiyor. Kaybetmeye tahammülü yok. Onun lakabı Simyacı Arkwright tabii. O

hep kazanmak zorunda."

İçeri giren iki kadın çıt çıkarmadan büyülenmiş bir şekilde bu sahneyi izlerken Diana onlar yokmuş gibi davranıyordu.

Grace bir an önündeki seçenekleri gözden geçirdi. Şimdi çıkış yolunu kapatan üç kadın vardı. Hemen bir Witherspoon Way olumlaması çaktı beyninde. *Fırtınanın merkezinde dur. Etrafındaki kaosu kontrol etmenin tek yolu budur.*

Elinden geldiğince Diana'ya gülümsemek istediyse de beceremedi.

"Bu çok büyük bir yanlış anlaşılma Bayan Hastings," dedi ardından. "Söylentiler doğru değil. Sizi temin ederim ki Julius'un kocanızın şirketini yok etmeye niyeti yok."

Diana'nın gözleri doldu. "Bu gece bırakılacak miraslar, şeref ve fark yaratma hakkında çok güzel çok asilce bir konuşma yaptı orospu çocuğu. Ama Edward ve Hastings ailesine yaptığı şey tamamen ikiyüzlü olduğunu gösteriyor. Bunu böylece söyle o Allah'ın cezasına."

"Julius'u iddia ettiğiniz kadar tanıyorsan," dedi Grace, "O zaman bilmen gereken başka bir şey daha var."

Diana somurttu. "Neymiş o?"

"Mesele iş olduğunda Julius çok, çok iyidir. Kendin söyledin. Ona Simyacı Arkwright diyorlar."

"Bana mı söylüyorsun. Tabii ki biliyorum." Diana elinin tersiyle gözlerini silerken makyajını yüzüne bulaştırdı. "İnan bana iş dünyasında ne kadar efsane olduğunun gayet güzel farkındayım."

"O zaman dur ve şöyle bir düşün bakalım," dedi Grace. "Eğer Julius Arkwright kocanın şirketini yok etmeye kalksaydı, Hastings aylar önce iflas bayrağını çekmiş olurdu. Şirketi şimdiye çoktan yerle bir olmuştu. Julius kafasına bir şey koyduğu zaman oyalanmaz. Eski kocanın karakterini benden iyi bilmen gerek."

Şimdi bakakalma sırası Diana'daydı. Tek bir kelime bile söylemedi. Diğer iki kadın hâlâ kıpırdamadan onları izliyordu. Bir süre hiçbiri kıpırdamadı.

Grace'in aklına başka bir şey gelmedi, dönüp bir kâğıt havlu çekti ve yolunu kapatan üç kadına doğru yürüdü.

"Müsaade eder misiniz?" dedi.

Durmaya tenezzül bile etmedi. Kadınlar derhâl önünden kaçıştılar ve Grace yürümeye devam etti. Duvardaki "Kapıyı açmak için kâğıt havlu kullanın" yazısına uyarak kapıyı açtıktan sonra havluyu bir kenara attı ve dışarı çıktı.

Kapı kadınlar tuvaletindeki doğa resimli fayansların üzerine kapanırken Grace gözden kayboldu.

Yirmi beş

Julius, kalabalığın içinden Grace'in ona doğru geldiğini görünce ortadan kaybolduğu bu kısacık zaman içerisinde bir şeylerin -can sıkıcı bir şeylerin- olduğunu anladı.

Üzerinde ağırbaşlı bir yakası, uzun kolları ve dar bir eteği olan sade, hoş bir siyah gece elbisesi vardı. Saçları yukarıdan bükülerek topuz yapılmıştı. Geleceği parlak bir iş kadını havası yaratmaya çalışmış gibi ama aslında daha çok insanların arasına karışmış küçük seksi bir hırsızı andırıyor diye düşündü Julius. Yaklaştığında gözlerinde, rahatlama ve ihtiyat duygularının karışımı bir ifade gördü.

Onu kolundan tutup çaktırmadan takip eden var mı yok mu kontrol etti. Endişe etmesi gereken biri olmadığını gördükten sonra, "Ne oldu?" diye sordu sesini alçaltarak.

Grace burnunu kırıştırdı. "Kadınlar tuvaletinde bir olay oldu maalesef."

Julius bunu duyunca bir an durdu.

"Tuvalet bu yahu, nasıl bir olay olabilir ki yani?" diye sordu

sonra.

"Eski karına rastladım. Daha doğrusu beni gafil avladı. Sanırım beni tuvalete kadar takip etmiş."

"Kahretsin."

Grace'in dudakları gerildi. "Hazır ol. Bu kadarla da kalmadı. Olaya şahit olanlar da var."

"Pekâlâ. Tek tek anlat şimdi. Önce olay dediğin şeyin tarifiyle başla."

"Diana Hastings beni köşeye sıkıştırıp birtakım suçlamalarda bulundu. Çok tuhaftı. Canı fena hâlde sıkkın, Julius. Aynı zamanda öfkeli ve korkmuş. Bu hiç iyi bir karışım değil."

Julius şöyle bir düşündü ama Diana'nın neden Grace'e kızdığına dair bir sebep bulamadı.

"Seni kıskanıyor olamaz," dedi. Bunu kendinden çok emin, açık sözlü bir şekilde dile getirmişti. "Beni terk eden kendisiydi, biliyorsun ya. O hâlde neden senin karşına çıktı ki böyle?"

"Kızgın olduğu kişi ben değilim," dedi Grace. Ses tonundan sabrının tükendiği belli oluyordu. "Ben orada birini temsil ediyordum yalnızca."

"Kimi?"

Julius gitgide köşeye sıkıştığını hissetmeye başlamıştı. Bütün erkekler, kadınlar tuvaletinde olanların orada kalması gerektiğini bilirdi. Bir yerlerde bununla ilgili bir kural vardı, buna emindi.

"Diana sana karşı inanılmaz bir korku besliyor ve çok kırgın," dedi Grace sessizce. "Bunu da benden çıkardı, muhtemelen direkt olarak seninle yüzleşmekten korktuğu için. Hastings aile imparatorluğunu yok ederek ondan ve Edward Hastings'den intikam almaya çalıştığını düşünüyor."

Bulmacanın parçaları nihayet yerine oturmuştu. Julius

biraz rahatlamaya çalıştı.

"Anlıyorum," dedi. "Şu mesele."

"Çok talihsiz bir üslup oldu." Grace gözlerini kıstı. "Evet, şu mesele. Sana bir mesaj iletmemi istedi. Yaptığın şeyi bildiğini söyledi ve bunun hiç hoş bir şey olmadığını düşünüyor."

Julius gözlerini kırpıştırdı. "Aynen böyle mi söyledi?"

"Yani, hayır," dedi Grace gergin bir şekilde. "Daha sert bir lisan kullandı diyelim ama bunun ne burada ne de orada yeri..."

"Merak etme. Hastingslerde olup bitenlerin benimle hiçbir alakası yok. Hastings şirketi son on sekiz aydır kendi mezarını kazıyor."

"Diana'yı şirketin başına gelenlerden senin sorumlu olmadığına dair temin ettim."

Julius tuhaf bir şekilde minnettar olmuştu Grace'e.

"Böyle mi söyledin?" diye sordu. "Hastings'in kuyusunu kazanın ben olmadığını mı söyledin?"

"Doğal olarak. Ama bunun durumu yatıştırmaya yeteceğini sanmıyorum."

Julius onun söylediklerini bir an düşündü. "Alınma ama sen Hastings ailesinin mali sorunları hakkında ne biliyorsun ki?"

"Hiçbir şey," diye itiraf etti Grace. Yalnızca Diana'ya basit bir gerçeği işaret ettim."

"Ne gerçeği?"

"Ona senin, yaptığın işte ne kadar başarılı olduğunu hatırlattım. Şirketlerini on sekiz aydır yok etmeye çalışıyor olsaydın Hastings şimdiye kadar çoktan yerle yeksan olmuştu dedim."

"Yani."

Julius buna söyleyecek bir laf bulamayınca onu müzayede odasına doğru yönlendirdi. Oradaki neredeyse bütün gözlerin onları oturacakları koltuklara kadar izlediğinin farkındaydı.

Grace'in üzerindeki gerginliği hissedebiliyordu.

"Hiçbirine aldırma," dedi onun kulağına, otururlarken.

"Senin için söylemesi kolay."

"Tek yapmamız gereken şey senin daha önce seçtiğin fiyatı abartılmış cam parçayı satın almak. Sonra kaçıyoruz."

"Tamam. Yalnız o parçayı satın almamız gerektiğini söyleyen sendin, hatırlatayım."

"Ben bir şey almamız gerektiğini söyledim. Ne aldığımız zerre kadar umurumda değildi."

"Çok güzel bir cam işçiliği," dedi Grace bütün samimiyetiyle. "Eminim dairende çok hoş duracaktır."

Julius o kâsenin onun olacağını söyleyecekti. Kâseyi ilk gördüğünde gözlerinin nasıl parladığını görmüştü. Ama bir şey diyemeden onun birden sessizleştiğini fark edince baştan ayağa süzdü.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Grace usulca.

Sahneye odaklanmıştı. Onun sessiz ve sakin hâli Julius'u şüphelendirmişti.

"Yine bir tür nefes egzersizi yapıyorsun, değil mi?"

"Eğer sorduğun buysa evet, Witherspoon olumlamalarından birini tekrarlıyorum içimden."

"Hangisini?"

"Olumsuz enerjinin bana dokunamayacağı huzurlu bölgemdeyim diyelim."

"İşe yarıyor mu bu gerçekten?"

"Kapa çeneni de açık artırmaya hazırlan."

Yirmi altı

Burke Marrick tıpkı karanlık, tehlikeli bir vampir gibi keskin yüz hatları ve büyüleyici yeşil gözleriyle uzun boylu, seksi ve çok yakışıklı bir adamdı. Bu Bay Mükemmel'de bir şeyler var, gerçek olamayacak kadar düzgün ama kesinlikle son derece ilginç bir tip diye geçirdi içinden Millicent.

Burke Marrick'in, loca tipi masada karşısına kibar bir şekilde süzülerek oturuşunu izledi. Martinisinin yarısını bitirmişti ama içki mi içiyordu yoksa sinir uçlarını karıncalandıran sıvı bir heyecan iksiri mi belli değildi. Sonuçta Sprague Witherspoon'u öldürmüş olma ihtimali çok yüksek olan bir adama iş teklifi yapacaktı.

Nedense Burke'ün bir katil olma ihtimali bütün olayı daha da heyecanlı bir hâle sokmuştu.

"Mesajınızı aldım," dedi Burke. "Mesele nedir?"

Burke'ün vampirimsi-yumuşak ve baştan çıkarıcı sesi karizmasıyla uyum içindeydi. Millicent'in içi gıcıklandı. Bu, bir kadının çıldırtıcı bir yabancıyla sevişmeye karar verdiğinde hissettiği duyguydu. Burke damdan düşer gibi sahneye çıktığından

beri, Millicent'ın son birkaç aydır yazmakta olduğu senaryonun başrolüne oturmuştu. Evet, belki hikâye orijinal hâlinden biraz sapmıştı ama Millicent'ın adaptasyon gücü müthişti. Bu özelliğini sokaklardaki hiçbir kötülüğün dayakçı bir baba ve uyuşturucu müptelası bir anneden daha kötü olamayacağına karar verdiği zamanlar geliştirmişti. Ve teorinin doğruluğu ispatlanmıştı.

Tam tahmin ettiği gibi popüler South Lake Union barı kalabalıktı. İçerideki sohbet, kahkaha ve müziğin çıkardığı gürültü Burke ile yapmayı planladığı konuşmanın duyulmasını engelleyecekti.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Çok büyük cesaret gerektiren, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapacaktı. Ama Witherspoon olumlamasının da dediği gibi, *Ancak ayağa kalkıp rahatımızın bozulmasını göze aldığımız zaman gelişme gösterebiliriz.* Her zaman olumlamaların son derece aptalca ama çok iyi pazarlama araçları olduğunu savunurdu. Ancak o anda bu olumlamanın içinde bir hakikat olduğunu kabul ediyordu.

Kesin olan bir şey vardı, risk alınacak bir zaman varsa o da şu andı.

"Mesajınızda ortak bir menfaatimiz olduğunu ve bununla ilgili konuşmak istediğinizi yazmışsınız," dedi Burke. "Neymiş o?"

Millicent gülümsedi, bu hoşuna gitmişti. "Senin hakkında yanılmadığımı gördüğüme sevindim, Burke. Senin fazla dolanmadan direkt sadede gelen biri olduğundan emindim."

"Bu durumda sadet ne oluyor peki?"

"Para," dedi Millicent. "Hem de çok para." Daha iyi vurgu yapmak için durdu ve sesini alçalttı. Senin kendi planların umduğun gibi gitseydi eline geçecek kadar olmasa da yine de çok para.

Ayrıca daha fazlasını da kazanmak için bir fırsat."

Burke'in bakışları temkinliydi ama gülümsemesi gayet canlı ve kusursuzdu.

"Ne demek istediğinize dair en ufak bir fikrim yok," dedi.

"O zaman Grace Elland kadar saf olduğumu düşünüyorsun demek ki."

Garson kız masaya yaklaşarak Burke'e ne almak istediğini sorar gibi baktı.

Ardından, "Ne içmek istersiniz?" diye sordu.

Burke, Millicent'in bardağına bir göz attıktan sonra kaşını kaldırdı.

"Votka martini," dedi Millicent. "Sek. Zeytinli."

Burke gülümsedi. "Bana uyar."

"Tamamdır," dedi garson. "Hemen getiriyorum kokteylinizi."

Millicent, kız gidene kadar bekledi. Sonra zeytine saplanmış küçük plastik kürdanı alıp içkisinin içinde dolandırmaya başladı.

"Dur sana kısaca özgeçmişimden bahsedeyim," dedi. "Müşavirlik belgem yok. Üniversitede okumadım. Ama iş para çevirmeye gelince oldukça iyiyimdir, bilgisayar konusunda da bu böyle. Witherspoon'un vergi ödemelerini ve yatırımlarını ben idare ediyordum. Hem şahsi hem de iş hesaplarını görebiliyordum. Ufak tefek günlük işlere vakit ayırmayı sevmezdi. Resmin tamamıyla ilgilenmeyi severdi. Bütün faturalarını ben öderdim, Nyla ile ilgili olanları dâhil. Her ayın ilk günü harçlığını banka yoluyla transfer eden de bendim."

Burke'ün gözlerinde çok hafif bir şaşkınlık ve saygı ışıltısı belirdi ama Millicent'ın sözlerinden panikten ziyade memnun olmuş gibiydi.

"İlginç," dedi. "Ama şimdi işsizsiniz."

"Uzun sürmez. Witherspoon'un en büyük rakibi Larson

Rayner idi."

"Yani?"

"Larson kişisel gelişim sektöründe Witherspoon'un yerini almanın en kolay yolunun Witherspoon Way'i başarıya ulaştıranları bünyesinde toplamak olduğunu düşünüyor."

Burke başıyla onayladığını gösteren bir hareket yaptı. "Rakip firmanın elemanlarını işe almak gayet mantıklı. Anladığım kadarıyla Rayner size de bir teklifte bulunmuş."

"Evet. Ona Rayner Seminerleri'nde çalışmaktan memnun olacağımı söyledim. Sonra da seni düşündüm."

"Kulağım sizde."

"Witherspoon'a son birkaç aydır şantaj yaptığını, istediğin parayı vermezse onu öldürmekle tehdit ettiğini biliyorum çünkü her ayın son günü parayı *tıbbi masraflar* adı altında açılmış bir hesaba gönderen bendim."

"Tekrar söylüyorum, anlattığınız şeylere dair en ufak bir fikrim yok," dedi Burke.

Ama bu sefer sesi titriyordu.

Millicent onu takmadan devam etti. "Witherspoon bu konuda çok akıllıca davranmıştı. Hesabı açarken bana paranın yaşlı bir akrabasının bakım masrafları için kullanıldığını söyledi. Başta şüphelenmemiştim. Witherspoon böyle bir adamdı, ölmekte olan teyzesi için en iyi bakımı istemesi gayet doğaldı. Sonuçta bunu ödeyecek parası da vardı."

"Bence bir roman yazarak yazarlık kariyerine başlasanız iyi olur, Bayan Chartwell.

"Lütfen bana Millicent de. Yakında ikimiz çok yakın olacağız. Neyse, hikâyeme dönersek, ödemeleri makul seviyede tutmayı akıl etmiştin tabii, her ay en fazla birkaç bin dolar. Herkes bilir ki özel bakım için bu kadar para harcamak aşırı değil."

Burke'ün yüzü bir süre öylece ifadesiz kalakaldı. Loş ışıkta bakışları buz kesmişti. Ama o bir şey diyemeden elinde martiniyle garson kız belirdi.

Tekrar yalnız kaldıklarında Millicent kokteylinden bir yudum aldı ve kadehini indirirken gülümsedi.

"Şimdi bir sonraki bölüme geçeyim," dedi ardından. "Bu şantaj ayağına tırtıkladığın para aslında gayet önemsiz bir miktardı, öyle değil mi? Sen aslında çok daha büyük bir ödülün peşindesin, Nyla'nın mirasının yani. Ancak o da elinden kayıp gidiyor yavaş yavaş sanki, yanılıyor muyum? Eğer işler umduğun gibi gitmezse şu anki planının fişini çekip yeni denizlere yelken açmak zorunda kalabilirsin."

Burke martinisini yudumlarken Millicent'ın söylediklerini düşündü.

"Şu anki hedefim hakkında ne biliyor olabilirsin ki?" diye sordu.

"Witherspoon'un mülkünün gerçek değerinin farkındayım. Ama Quen Anne Caddesi'ndeki o güzel ev, araba ve birkaç sanat eserinin dışında servetinin hatırı sayılır bir kısmı uçtu gitti." Millicent gülümsüyordu. "Yetkililer zimmete para geçirmeden şüpheleniyorlar ama parayı asla bulamayacaklar."

Burke tamamen kıpırtısız bir hâlde ona bakıyordu. "Paranın yok olmasını sağlayanın sen olduğunu mu söyleyeceksin yoksa?"

Millicent içkisinden bir yudum daha alıp kadehini masaya koydu. "Para konusunda çok iyiyimdir. İnanmazsan Witherspoon'a sor. Ah pardon, soramazsın çünkü adam öldü, değil mi? Gizli bir bağımlılığı olduğu kimin aklına gelirdi ki? Adam kumar hastasıymış meğer."

"İnternet üzerinden onun hesaplarıyla oynaman sayesinde mi?"

"Evet." Millicent alçakgönüllü bir tavır takınmaya çalıştıysa

da başaramadığına emindi.

"Öyle bir ayarladın ki Witherspoon kumar borçlarını ödemek için kendi şirketinden para hortumluyormuş gibi göründü." Burke yavaşça fısıldadı. "Çok yeteneklisiniz, Bayan Chartwell. Gerçekten etkileyici."

"Teşekkür ederim. Ama seni temin ederim ki Sprague giderken arkasında çok para bıraktı ve bu para gizli bir hesapta emniyette. Dahası aynı operasyonu bir kez daha gerçekleştirecek kadar yetenekliyim."

Burke'ün gözleri parladı, şimdi anlıyordu. "Larson Rayner'ın şirketinde mi?"

Millicent gülümseyerek martininin dibindeki zeytini alıp ağzına attı.

"Peki, nasıl olacak bu?" diye sordu Burke pürdikkat.

Millicent'ın içi neşe ve heyecanla dolmuştu. Baştan çıkarma oyunu işe yarıyordu. Artık gerçek sohbet başlayabilirdi. O ve Burke aynı dili konuşan iki profesyoneldi şimdi. Bu, barda rasgele birini ayartmaktan çok daha heyecan vericiydi.

"Başarılı bir yaşam koçu atağa kalktığında havada uçuşan paraları görsen kafayı yersin," dedi. "Üstelik sütün üzerinden kaymağını çekip almanın türlü türlü yöntemleri var."

Burke'ün alnı kırıştı. "Rayner atağa mı kalkıyor?"

"Zaten hep başarılıydı ama şimdi Witherspoon yarıştan çekildiği için zirveye oynamaya hazır. Tipi ve karizması yerinde. Tek ihtiyacı, Witherspoon'un gizli kaynağından gelecek olan biraz peri tozu, o kadar. Eğer her şey yolunda giderse sen ve ben canımız sıkılana kadar bu kervanı güderiz."

"Peki şu peri tozu kimde?"

Millicent kıkırdadı. "Grace Elland'da elbette. Sihirli dokunuş onun işi. Witherspoon'u zirveye çıkaran o. Aynı büyüyü Lar-

son Rayner'a da yapmaması için bir neden yok. İşin güzeli Larson bunu çok iyi biliyor. Bugün bana onunla çalışmamı teklif ettiğinde Grace ve Kristy'e de aynı şekilde teklif götürdüğünü söyledi. Witherspoon'un bütün ekibini istiyor."

"Ama en çok istediği Grace demek. Ya reddederse?"

"Neden böyle bir şey yapsın ki? Sonuçta onun da bir işe ihtiyacı var. Larson ona, Witherspoon'da aldığı maaşın iki katını verecek hatta belki pastadan küçük bir de pay verecek. İnan bana Grace bu teklifi kabul edecektir."

Burke içkisinden bir yudum daha alıp koltuğuna gömüldü.

Millicent onu avcunun içine almıştı. Bir üçkâğıtçının hayır diyemeyeceği bir şey varsa o da bir sonraki vurgunun getireceği beklentiydi. Başarılı bir vurgunu yürütmenin getirdiği heyecan başka hiçbir şeyde yoktu.

"Yine de akla bir soru geliyor," dedi Burke. "Neden beni bu yeni operasyona davet ediyorsun? Benden istediğin nedir?"

"Ne tip bir organizasyon olursa olsun, para hortumlamayı bilirim," dedi Millicent. "Ama o gizli hesapta yatan nakdi aklamak daha karmaşık bir iş. Bir ortağa ihtiyacım var."

"O parayı aklamamı mı istiyorsun?"

"Artı Rayner operasyonundan elde edeceğimiz parayı tabii," dedi Millicent. "Larson Rayner, Witherspoon'dan da daha yükseğe çıkmaya niyetli. Ortaklığımızı ikimiz için de sürekli olacak bir iş ilişkisi olarak görüyorum."

"Peki Nyla bu planın neresinde olacak?"

Millicent eliyle bu konuyu kenara iter gibi havada bir hareket yaptı. "Hiçbir yerinde."

Burke'ün yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Artık ona ihtiyacım olmadığını söylüyorsun yani."

"Onunla para için evlenmeyi planladığını biliyorum. Wit-

herspoon'un kendisi dâhil bütün ofis anlamıştı bunu. Fakat Nyla'nın mirası buhar olup uçtu, öyle değil mi? Nerede olduğunu ve nasıl ele geçirileceğini de bilen tek kişi benim. Tek yapmamız gereken onu oradan alıp ülkeye sokmak ve Nyla'nın ve polislerin şüphesini çekmeden bir güzel aklamak."

"Sıkışıp kaldın, değil mi?" Burke keyiflenmişti. "Birinin o parayı aklamasına fena hâlde ihtiyacın var."

"Ya öyle olacak ya da hayatımın geri kalanını isimsiz bir adada yaşamam gerekecek. Burayı seviyorum. Öyle bir yerde alışveriş falan da yapamam şimdi."

"Yarı yarıya paylaşma garantisi isterim."

"Tabii ki." Millicent kadehini kaldırdı. "Dediğim gibi, ortağız."

Burke bir parmağını masaya tıklattı. "Bana güvenebileceğini nereden biliyorsun?"

"Gayet açık değil mi? Birbirimize ihtiyacımız var."

Burke içkisini yudumlarken bunu düşündü. Millicent çemberi daraltmanın vakti geldiğini düşündü.

"Şimdi olay şöyle, Burke. Witherspoon'a şantaj yaptığına dair kanıtlar var elimde çünkü o ödemeleri yapan kişi benim. Ödemelerin New York'daki hesaba gittiğini aylar önce ortaya çıkardım. Diyelim ki talihsiz bir kazaya kurban gittim, o kanıtlar polise yollanacak." Millicent parmaklarıyla kadehinin altında çok net bir üçgen yaptı. "Bu kanıtlar seni Witherspoon cinayeti şüpheli listesinin en tepesine yerleştirir."

Burke etkilenmişti. "Ortak olduğumuza inanıyorum."

"Mükemmel." Millicent kadehini yana itip çantasına uzandı. "Daha sessiz bir yere gidip bunu kutlamaya ne dersin?"

"Nereye mesela?"

"Evim buradan yürüyüş mesafesinde."

Burke gülümsedi. "Bana uyar."

Yirmi yedi

"Bu muhteşem kâseyi kabul edemem ama ben," dedi Grace. "Bu çok değerli."

"Nasıl yani çok değerli?" diye sordu Julius.

"Yani bir hediye olarak çok değerli," dedi Grace sert bir şekilde.

Julius, rezidansın otoparkına girip motoru susturdu ve Grace'e döndü.

Grace, özenle paketlenmiş cam kâseye paha biçilmez bir mücevhermiş gibi iki eliyle sarılmış yan koltukta oturuyordu. Paha biçilmez değildi. Doğru, Julius az önce salata kâsesi olarak bile kullanılamayacak bir cam kâseye ederinin çok üzerinde bir para ödemişti ama yine de paha biçilemez değildi.

Paha biçilemez olan şey, bu sanat eserini ona verip bunun artık ona ait olduğunu söylediğinde Grace'in yüzündeki ifadeydi. Grace ise hâlâ bunu tartışıyordu.

"Ben o kâseyi ne yapacağım ki?" diye sordu sabırlı bir şekilde. "Cam sanatından anlamam. Bunu seçen sendin, dolayısıyla

hoşuna gittiğini sanıyorum."

"Bayıldım. Muhteşem bir şey bu. Bunun bir odada doğru ışıkta sergilenişini gözümün önüne getiriyorum da kocaman, renkli bir elmas gibi ışıldayacak."

"Ne güzel işte. Artık senin, nasıl istiyorsan sergile."

Grace şoke olmuş bir şekilde ona bakıyordu. "Nasıl yani? Hoşuna gitmedi mi bu? Müzayedeye girecek olan parçaları incelerken söyleseydin ya. Bu kadar pahalı bir parçayı asla seçmezdim."

"Yani pek de ucuz bir parça yoktu sonuçta. Bak, sonuçta bir kâse. Güzel bir kâse. Ama sanat olayı pek ilgimi çekmiyor o kadar."

"Sanat sana da iyi gelir aslında. Duyuları harekete geçirir."

Julius onun orada yanı başında oturuşunun keyfini çıkara çıkara uzun bir süre öylece baktı. Birkaç dakika sonra dairesinin büyük salonuna girmiş olacaktı. Vakit gece yarısını geçmişti ve ikisi de Cloud Lake'e kadar gitmek istememişlerdi. Artık tek sorun Grace'in misafir odasında mı yoksa Julius'un yatağında mı uyuyacağıydı.

Onunla tanıştığı geceden beri kanını kaynatan ateş birkaç derece daha artmıştı.

"İnan bana," dedi Julius. "Duyularım şu an zaten aşırı yüklemede. Daha fazlasını kaldırabilir miyim bilmiyorum."

Grace'in kaşları birleşti. "Anlamadım."

Julius konuyu daha fazla açmak istemiyordu. Arabadan inip Grace'in kapısını açtı.

Grace dikkatle elindeki kâseyi ona uzattı.

"Ben inerken şunu tut, lütfen," dedi talimat verir gibi. "Ve Tanrı aşkına dikkatli ol."

Julius, paketi koltuğunun altına aldı. Kâsenin ne kadar ağır olduğunu görünce şaşırdı. Büyük cam kütlelerinin bu kadar ağır

olabileceği hiç aklına gelmemişti.

Diğer eliyle Grace'in inmesine yardımcı oldu. Onun, arabasından inişini izlemek hoşuna gitmeye başlamıştı. Her seferinde farklı ama hep ilginç bir hareket yapıyordu. Bu gece giydiği ince, yüksek topuklularla gerçekleştirdiği karaya çıkma operasyonu daha çok cambazların ipte yürüyüşünü andırıyordu. Yine her zamanki akıcı zarafetiyle başlayıp iki ayağını yere basmadan önce sağ parmak ucu üzerinde hafifçe sekmişti.

"Bu hayvana bir merdiven lazım," dedi.

Julius gülümsedi. "Ne zamandır soracağım, hiç dans dersi aldın mı?"

"Aerobik derslerini saymazsak, hayır almadım," dedi Grace. "Neden ki?"

Julius cipinin kapısını kapadı. "Hiç, merak ettim. Dans eğitimi almış biri gibi hareket ediyorsun da."

"Tamam, kâseyi verebilirsin." Grace, paketi onun elinden aldı.

Julius, anahtarlarını cebine attı. "Düşürmezdim aslında."

"Belki ama bu sanat eserine hak ettiği saygıyı da göstermeye niyetin yoktu." Paketi iki eliyle birden tuttu. "Ayrıca birinin bavulları taşıması lazım."

"Doğru."

Julius arabanın bagaj bölümünü açıp iki çantayı yan yana görünce gülümsedi. Spor çantasının, Grace'in tekerlekli küçük bavulunun yanında duruşu hoşuna gitmişti. Tıpkı iki sevgili gibi dedi kendi kendine.

İkisini birden alıp bagajı kapadı.

"Asansör şu tarafta," dedi çenesini o yöne doğru uzatarak.

Grace, paketi özenle tutarak asansör ve merdivenlerin olduğu yöne doğru yürümeye başladı.

"Bu kâseyi istemiyorsan akrabalarından birine de verebilir-

sin, biliyorsun değil mi? Ya da yakın arkadaşlarından birine."

Kâseyi reddedişi Julius'u gıcık etmeye başlamıştı.

"O kâse senin."

"Tamam, tamam, beni terslemek zorunda değilsin."

"Terslemedim ki," dedi Julius. "Bir gerçeği dile getiriyorum, o kadar. Lanet kâse senin artık."

"Teşekkür ederim."

Grace'in bu kahreden nazik ses tonu daha da rahatsız ediciydi.

"Bir kâse yüzünden tartıştığımıza inanamıyorum," dedi Julius.

"Tuhaf değil mi? Mesele şu, hayatımda hiç pahalı bir sanat eserim olmadı."

Bildiğim kadarıyla benim de olmadı. Dairemi döşeyen tasarımcı nihai dokunuşlar dediği şeylere bir servet harcadı ama bence hiçbirine sanat denemez. Pahalı ıvır zıvır sadece."

"Zenginsin," dedi Grace. "Sanat eseri biriktirmeyeceksen ne biriktireceksin?"

"Para sanırım. Hiçbir zaman bir şey biriktirmek gelmedi içimden."

"Dediğim gibi, hayattan sıkılmışsın sen."

Son günlerde sıkılmaktan çok uzak olduğunu söyleyecekti -en azından o yanındayken- ama otoparkın sessizliğinde yankılanan ayak seslerini duyunca birden durdu. Floresan lambaların sarısında birtakım gölgeler kıpırdadı.

Birden bir arabayla beton duvarın arasından siyah giyimli iki adam fırladı. Biri Grace'e doğru hamle yaptı. Diğeri iki eliyle tuttuğu demir boruyu Julius'a doğru salladı.

Julius, omzundaki çantayı ve bavulu yere atıp yana doğru atılarak boruyu savuşturdu. Uzun, ağır metal göğüs kafesini

sıyırarak havada ıslık çaldı.

Saldırgan denge sağlamak için geri doğru bir adım attıktan sonra elindeki boruyu tekrar salladıysa da Julius o anda yerde yuvarlanarak adamın bacaklarına sağlam bir tekme yerleştirdi. Adam sert bir çarpma sesi ve inilti eşliğinde yeri öptü.

Julius derhâl ayağa kalkıp saldırganın elinden boruyu çekip aldı. Adam bunun farkına bile varamamıştı. O hâlâ karnını tutmuş ciğerlerine hava almaya çalışıyordu.

Julius hemen arkasını döndü ve diğer adamın Grace'i duvara yaslamış olduğunu gördü. Elindeki bıçağı onun boğazına dayamıştı.

"Kıpırdama kaltak," diye tısladı adam, bir yılan gibi. "Erkek arkadaşınla biraz eğleneceğiz, o kadar. Uzun sürmez."

"Bence bitmiş bile," dedi Grace, Julius'a bakarak.

Bıçaklı saldırgan, gayriihtiyarî kafasını çevirip omzunun üstünden Julius'a baktı. Arkadaşının otoparkın zemininde inlediğini görünce şaşırdı.

"Sakın kıpırdama," diye hırladı köpek gibi. Kaltağın boğazını keserim. Yemin ediyorum, yaparım."

Julius, o anda pisliği panik ve adrenalinin güdülediğini biliyordu. Durum aleyhlerine dönmüştü. Ortağıyla birlikte kontrolü kaybediyorlardı.

Grace hâlâ sanat eserinin olduğu paketi sıkı sıkı tutuyordu. Birden kâseyi yukarı doğru kaldırıp önüne siper etti. Bu hareket, saldırganın kolunu yana doğru iterek bıçağın yönünü değiştirmişti.

Hemen ardından topuklu ayakkabılarının burnunu adamın kasıklarına o kadar hızlı ve on ikiden vurdu ki Julius onun bu hareketi daha önce de yaptığını anladı.

Ancak topuklu ayakkabılarının üzerinde dengesini muhafaza edemeyince elindeki paketi beton zemine düşürüp ardın-

dan da yanına kendi düştü.

Bıçaklı adam hayalarını tutarak geriye doğru sendeledi. Julius, alçak bir tekmeyle adamı yere serdi ve kolunu yakaladığı gibi iyice büktü.

Bıçağı beton zemine yuvarlanan adam çığlığı bastı.

Grace, ayakkabılarından kurtulup ayağa fırladı ve duvardaki yangın alarmına koştu. Kolu indirir indirmez yangın alarmı otoparkta ciyaklamaya başladı.

Merdivenlerin kapısı son hız açıldı ve gece vardiyasında çalışan kapı görevlisi Steve, hışımla otoparka daldı.

"Polisler yolda," diye bağırdı Steve, alarmın sesini bastırmaya çalışarak.

Acımasız alarm çığlıklarının üzerine bir de polislerin geldiğini duyan saldırganları elektrik çarpmış gibi oldu. Boruyla saldıran adam, inanılmaz çevik bir hareketle ayağa fırlayıp çıkışa doğru koştu.

Bıçaklı saldırgan da onu takip etmeye çalıştıysa da Julius onu tuttuğu gibi yana savurdu.

"Bir kadına bıçak çektin," dedi Julius. "Bu kabul edilemez."

İki seri darbenin ardından adam yeri boyladı ve bu sefer ayağa kalkamadı.

Julius bir an partiye boruyla katılan adamı engellemeyi düşündüyse de zor bir iş olduğuna karar vererek vazgeçti. Pezevenk çoktan tabanları yağlamıştı bile.

"Güvenlik kamerası kayıtları var, polise veririz," diye seslendi Steve, alarmın sesini bastırmaya çalışarak. "Size saldırdıklarını gördüm ama aşağı inmem zaman aldı."

Julius başını yukarı aşağı salladı ve Grace'e baktı. Sanat eserinden kalanları incelemek için yere eğilmişti. Yamru yumru paket, kâsenin tek parça olmadığını gösteriyordu.

Grace doğrulup arkasını döndüğünde Julius'un kollarını açmış olduğunu gördü ve ona doğru yürüdü. Sımsıkı sarıldılar.

"Çok güzel bir parçaydı," dedi Grace başını onun göğsüne yaslayarak.

"Evet öyleydi," dedi Julius. "Yanılmışım."

"Nasıl yani?"

"Hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordum."

Uzaktan siren sesleri duyulmaya başlamıştı.

Yirmi sekiz

"Biliyor musun," dedi Julius. "Bu gecenin biraz farklı bitmesini umuyordum."

Grace'in gözleri aynadan Julius'un gözleriyle buluştuğunda duygularını açık ettiğinin farkına vardı. Birçok duygunun yanı sıra bir de saçma sapan bir kahkaha atası geliyordu. Adrenalin olmalı diye düşündü ya da adrenalin sonrası etkileri. Otoparktaki saldırı sırasında kanına üşüşen biyokimyasallar yavaş yavaş kaybolmuş, geriye tuhaf bir korku ve titreme hâli kalmıştı.

Julius'un da böyle alakasız duygular hissettiğinden emindi ama eğer öyleyse o bunu gizlemeyi iyi biliyordu. Bu konuda pratiği çok olduğundandı belki de.

Yine de sakin ve "kontrol bende" görüntüsü kusursuz sayılmazdı. Gözlerinden ince bir heyecan seziliyordu.

Julius'un rezidans dairesinin banyosundaki ikiz lavaboda yan yana dikiliyorlardı şimdi. Polis ifadelerini alıp bıçaklı adamı tutukladıktan sonra bir şey çıkarsa arayacaklarını söyleyerek gitmişti.

Grace, Julius'un aynadan yansıyan görüntüsüne daldı gitti, bu kadar seksi olmasına gıcık oluyordu. O anda düşünmesi gereken son şey seksti. Fakat Julius onu büyülüyordu, üstelik yalnızca bakışlarındaki ateşle değil, aynı zamanda dağınık saçları ve boynundan öylesine sarkan kravatıyla.

Banyoya giderken smokin ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına atıvermişti. Siyah granit tezgâhın üzerinde duran siyah ve altın renklerindeki kol düğmeleri banyo spotlarının altında ışıldıyordu. Ütülü beyaz gömleğinin yakası açılmış, siyah kıvırcık göğüs kılları belli belirsiz görünüyordu. Sağında solunda birkaç leke vardı ama genel olarak bu hâli, Grace'e James Bond'un kötü adamlardan biriyle kapıştıktan sonraki hâlini hatırlatıyordu.

Nefes al.

Panik atak geçiriyor falan değildi aslında, en azından şimdilik. Bu muhtemelen daha sonra gecenin bir yarısı gelecekti. Şu aptal sinirler. Acil durum ilaçlarını yanına almıştı neyse ki.

Günün büyük ve en önemli kararı verilmişti: Geceyi nerede geçireceği meselesi. Julius'un misafir odasında uyuması gerekecekti. Onun yatağında korkunç bir panik atakla sıçrayıp uyandığını düşünemiyordu bile. Pek romantik bir senaryo değildi gerçekten de. Eskilerin "sinirleri laçka olmuş" dediği durumda kalacaksa eğer bu olurken yanında kimsenin olmasını istemiyordu.

Ancak bu arada seksi aklına getirmeden duramıyordu. Saldırının hemen ardından otoparkta yaptığı gibi yine Julius'a sokulmak istiyordu. Ama bu sefer onu yatak odasına çekip kendini onun üstüne atmak istiyordu.

Nefes al.

Kontrollü bir şekilde yavaş yavaş nefesini verdikten sonra aynadan yansıyan görüntüsünü enine boyuna tarttı. Hiç seksi

görünmüyordu. İki sokak boyunca sürüklenip bir kenara atılmış gibi bir hâli vardı.

Karmaşık ve havalı bir biçimde özenle iğnelediği topuzu otoparktaki kısa boğuşma sırasında açılmış, elbisesi mahvolmuştu. Eteği dikişlerinden yırtılmış kalçasına kadar her yeri görünüyordu. Bunun bıçaklı saldırganın hayalarına tekme attığında olduğunu düşündü. Elbisenin yan ve arka tarafı yırtılmış, otopark zemininin pisliğine bulanmıştı. Çıkardığı zaman kalçalarında ve omzunda bereler göreceğine emindi. Beton zemine sürtünen dizinden kan sızıyordu. Sol avcunun ayası da kızarmıştı. Çıplak ayaklarının tabanı leş gibi olmuştu.

Keyfi yerinde değildi, ancak bu yara berenin asıl acısını sonra, kâbuslar ve panik atak vurduğunda duyacaktı.

Seksin yanı sıra fena hâlde duşa girmek istiyordu. Fakat bunu anlayabiliyordu. Duşa gerçekten de ihtiyacı vardı. Anlayamadığı şey Julius'u mest etme, onu kendinden geçirme isteğiydi. Hayatında ilk defa bir erkeğin kollarında olmayı bu kadar istiyordu.

Nefes al.

Lavabonun kenarına iki eliyle sımsıkı yapışarak kendini sakinleştirdikten sonra, "Öyle mi, peki tam olarak nasıl biteceğini düşünüyordun?" diye sordu.

"Ne bileyim?" dedi Julius. Ardından soruyu bir süre düşündü. "Belki de Berbat Bir Konuşma'yı dinlerken hiç kimsenin uyumayışını kutlamak için bir içki içerek."

"İçki içerek," diye tekrarladı Grace onu tekdüze bir tonda.

Sonra bunu düşünmeye başladı, Julius'un onu aynadan izlediğinin farkındaydı. Yüzündeki sakin ve kontrollü ifade hafiften kaymış, gözlerindeki seks açlığını ortaya çıkarmıştı. İçinde, derinlerde kaynayıp duran duygular yüzeye çıkmaya çalışıyordu belli ki. Ortam gerildikçe geriliyordu. Grace lavaboyu kavrayan

ellerini biraz daha sıktı.

"Bir kadeh bir şey içmem deme sakın," dedi Julius. "Ben kesinlikle içerim."

Grace yavaşça başıyla onayladı. "Bir kadeh içki harika bir teklif gerçekten de. Ama önce bir duşa girmem lazım." Titredi. "Otoparktaki pislik her yerime dokundu."

Julius'un bakışları buz gibi oldu.

"Bizi bekliyorlarmış," dedi. "Rasgele seçtikleri bir çift değiliz. Bizim için oradalarmış, buna eminim."

Grace ürperdi. "Elinde bıçak olan erkek arkadaşımla biraz eğleneceklerini söyledi."

"Ne yazık ki bundan bir sürü yorum çıkar. Seni gizli gizli izleyen biri var, benim de birkaç eski düşmanım." Julius kaşlarını çatarak biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Fakat hiçbirinin az öncekiler gibi iki aptal sokak serserisinden medet umacağını sanmıyorum. Benim düşmanlarım daha iyi birilerini kiralayacak kadar zenginler." Sonra duraksadı. "Ya da işi kendi elleriyle yaparlar."

"İkisinin de benim peşimdeki herif olmadığına eminim. İkisini de ilk defa görüyorum."

"Bu, birinin onları, beni aradan çıkarmak için tutmadıkları anlamına gelmez," dedi Julius dalgın dalgın.

Grace onun aynadaki yansımasına bakarken söyledikleri yavaş yavaş dank etti.

"Benim yüzümden," diye fısıldadı. "O ikisini üstümüze çeken kişi benim."

Julius onun şoke olmuş bakışlarını yakaladı.

"Hayır," dedi. "Sorumluluk adına tek bir kelime etmeni istemiyorum. Sorumlu olan biri varsa o da o iki serseridir ya da onları kiralayan kişi. Başka hiç kimse değil. Anlaşıldı mı?"

Julius hayırı kabul etmeyen bir komutan gibi konuşmuştu.

Grace hâlâ aynadan onu izliyordu. "Julius."

Julius ellerini onun omuzlarına koyup kendine çevirdi. Dudakları onunkilerle buluştu. Onu, aleve püskürtülen bir katalizörün ateşi körükleyişi gibi büyük bir iştahla, çılgın gibi öpmeye başladı.

Grace ona karşı koymaya çalışmadı bile, karşı koymak istemiyordu çünkü.

"Evet," dedi onun dudaklarına. "Evet."

Hemen sarıldı Julius'a, bütün vücudunu ona yaslayarak. Dikişlerinden sökülmüş olan elbisesinin kalçalarına doğru biraz daha yırtıldığını duydu.

Julius daha derinden, daha bir şehvetle öpmeye başladı onu. Grace önce belinde hissetti onun ellerini, sonra da daha aşağılarda. Julius sökülen dikişleri buldu ve narin kumaşı Grace'in kalçalarının üstüne kadar bir hamlede yırttı. Parçalanmış elbiseyi beline kadar kaldırıp dantel ve ipekten oluşan incecik üçgeni ortaya çıkardı.

Grace daha ne olduğunu anlayamadan Julius onu kalçalarından tutup sertliğinin üstüne kadar kaldırdı. Grace onun sertliğini pantolonunun üzerinden hissedebiliyordu.

Daha önce hiç tatmadığı bir heyecanın pençesinde nefes alış verişleri hızlanmaya başlamıştı. Julius'un ona verebileceğini bildiği rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bir tarafı bu hoppa, uçarı tepkisine şoke olurken diğer tarafı -şu anda kontrolü elinde tutan tarafı- heyecandan titriyordu. Bu, daha önce var olduğunu bilmediği bir yönüydü. Bu, varlığından şüphe ettiği, zaman zaman yokladığı ama asla bulamadığı bir yönüydü. Gerçek tutkuydu bu, anın verdiği coşkuyla âşıklara, delice, çılgınca, kimsenin yapmaya cesaret edemeyeceği şeyleri yaptıran türden bir tutkuydu.

Uğraşa uğraşa Julius'un gömleğinin önünü açtı. Büyülenmiş bir hâlde, parmaklarını onun göğsünde gezdirerek, teninin sıcaklığını içine çekti. Kaslarının elinin altında attığını hissedebiliyordu. Julius onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasına tutuyordu kollarında.

Elbisesinin arkasındaki fermuarı indirebilecek kadar kısa bir süreliğine yere indirdi. Ön tarafını beline kadar soyduktan sonra uzun kollarını sıyırdı.

Grace onun niyetini anlamaya fırsat bulamadan Julius onun sütyeninin kopçasını çözüverdi. Göğüslerini kavrarken avucunda meme uçlarını hissetti.

Grace etrafında olup biten her şeyin çok net bir şekilde farkındaydı. Julius'un kesik kesik nefes alışından kendini kontrol etmek için mücadele ettiğini hissedebiliyor, dişiliğinin verdiği gücün hazzını ve gururunu yaşıyordu. Aynı zamanda bir heyecan dalgası içinde kayboluyor, bu çılgınlığın sonunda onu neyin beklediğini görmek için de sabırsızlanıyordu.

Julius parmaklarını onun minicik külodunun içine sokup avuçlarını kalçalarında gezdirerek dantelli kumaş parçasını sıyırdı. Sonra külodu alıp bir kenara fırlattı ve ellerini onun beline koydu.

Yine havaya kaldırıp bu sefer tezgâhın üzerine oturttu. Soğuk granit taşın şokunu kalçalarında hisseden Grace kesik bir nefes aldı.

"Soğuk," dedi.

"Uzun sürmeyecek," dedi Julius söz verir gibi.

Grace derinin pirinç bir aksama sürtünme sesini duyunca onun kemerini çözdüğünü anladı. Ardından bir fermuar sesi geldi ve aşağı baktığında Julius'un sertleşmiş, kocaman olmuş erkekliğini gördü. İlk defa huzursuzluk diyebileceği bir şey his-

setti.

"Aman Tanrım," dedi.

Julius hemen yan tarafından bir çekmece açıp küçük bir folyo paket çıkardı. Hemen açıp çabucak korumasını taktı.

Ellerini Grace'in dizlerine koyup bacaklarını ayırarak arasına geçti. Alev alev yanan kadınlığını bulduğunda Grace titredi ve onun omuzlarına yapıştı. Sonra klitorisini yavaş yavaş okşamaya başladı. Grace onun parmaklarını içine hapsetme çabasıyla kasılarak ona doğru hareket etti. Onu içinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Julius onunla öylesine acımasızca oynuyordu ki sonunda nefesi kesilmiş, iyice hassaslaşmış, çaresiz bir hâle gelmişti.

"İyice ıslandın," dedi Julius boğuk bir sesle. "Artık hazırsın."

"Şimdi," diye emretti Grace. Omuzlarından tuttuğu elleriyle onu kendine doğru çekerek, "İçime gir, hemen şimdi," dedi.

Grace emir veriyordu, yalvarmıyordu.

Julius her santimini hissetmesi için yavaş yavaş onun içine doğru girdi. Grace hayatında hiç bu kadar genişlediğini, içinin bu kadar dolduğunu hissetmemişti. Her şeyi değiştireceğini bildiği bir rahatlama hissinin etrafında dönüp durmaya başlamıştı. Benliğinin bu gizli yönüne dair kafasındaki bütün sorular cevaplanmak üzereydi.

Bacaklarını biraz daha sıkı doladı Julius'a. Başını geriye doğru attı. Grace banyo spotlarının ışıltısıyla kamaşan gözlerini kapadı ve tırnaklarını Julius'un omuz kaslarına geçirdi.

Julius inledi, elleriyle Grace'in sırtını destekleyerek girip çıkmaya başladı. Geri çekildiği zaman Grace onunla mücadele ediyor, daha da derinlerine girip orada kalması için kolları ve bacaklarıyla onu daha da sıkıyordu.

Fakat Julius çok daha güçlü olduğu için tempoyu kontrol etmeye kararlı görünüyordu.

Daha güçlüydü evet ama aynı zamanda bir o kadar da zayıftı. Grace onun omuz kaslarındaki kasılmaları hissedebiliyordu. Onu daha fazla içinde tutmak için her kasışında Julius'un kendine hakim olmak için biraz daha mücadele ettiğini biliyordu.

Sonra bir anda Grace'i zirveye taşıyan patlamalar gelmeye başladı. Julius bu girdaba kapılıp ona daha sıkı sarılarak son bir defa içine doğru yüklendi.

Zevkten çıkardığı boğuk iniltiler fayans duvarlarda yankılanırken erkekliği Grace'in içinde sonsuz gibi gelen bir süre boyunca attı durdu.

Bittiğinde ellerini onun kalçalarının iki yanına sabitlemiş bir şekilde üzerine yıkıldı. Bir süre derin derin nefes aldı. Sonra kafasını kaldırıp hafifçe gülümsedi.

"İşte," dedi. "Gecenin böyle bitmesini umuyordum."

Yirmi dokuz

Julius kendini geri çekerken Grace hafifçe yüzünü buruşturdu çünkü kadınlığı hâlâ son derece hassas ve Julius'un erkekliği hâlâ kocamandı. Julius onun yüzündeki ifadeye baktı ve onu nazikçe tezgâhtan indirdi. Grace'in bacakları tutmuyordu. Ayakta durabilmek için lavabonun kenarına tutundu.

"İyi misin?" diye sordu Julius.

Grace zoraki bir gülümsemeyle, "Üstümden bir TIR geçmiş gibi görünmemin dışında mı demek istiyorsun? Kesinlikle."

"Bu durum için bir olumlama var mı?"

"Şuna ne dersin? *Seni öldürmeyen TIR güçlendirir.*"

Julius ağırbaşlı bir şekilde başıyla onayladı. "Çok moral verici bir düşünce." Sonra aynaya bakarak kendi durumunu bir gözden geçirdi ve yüzünü buruşturarak parçalanmış ve kirlenmiş gömleğini çıkarmaya başladı.

"Sen üstünden TIR geçmiş gibi görünüyor olabilirsin," dedi. "Ama ben üstümden tren geçmiş gibi görünüyorum."

Grace'in yine kahkaha atası geldi ama kendini kontrol ede-

rek Julius'un aynadaki aksine gülümsemekle yetindi.

"Bu gece bir kötü adam yakalamış biri için hiç fena görünmüyorsun," dedi Grace.

"Sen adamın hayalarına geçirmesen o da olmayacaktı, üstelik de topuklularla." Julius, yüzünde memnun bir ifadeyle o gece ilk defa gülümsüyordu. "Bunu söylemeyi hiç istemezdim çünkü bu tür bir hareketi teşvik etmek istemem ama gerçekten de iyi bir takım olduk."

Grace de gülümsedi. "Doğru, olduk."

Julius'un gülümsemesi kayboldu, dikkatle incelemeye başladı onu. "O savunma hareketlerini de nerede öğrendin öyle?"

"Şu Trager cinayetinden sonra annemin gönderdiği terapinin bir parçasıydı. Uyumakta zorlanıyordum. Kâbuslar falan."

"Anlıyorum," dedi Julius, sanki kan ve panik görüntülerinin böldüğü uykular çok sıradan bir şeymiş gibi.

"Bir süre bir psikoloğa gittim ama annem kendimi savunmayı öğrenirsem kendimi kontrol etmeme faydası olacağını düşündü. Sonra devam ettirdim işte, yarım kalsın istemedim."

"Belli zaten," dedi Julius. "Dans, jimnastik ya da savunma sporu yapmış biri gibi hareket ediyorsun."

"Bu konuda eğitim alan bir tek ben değilim," dedi Grace. "Sen de iyisin. Hem de çok iyisin. Deniz Piyadesi Eğitimi mi?"

"Öyle başladı. Sonrasında formda kalmak için biraz savunma sporu yaptım. Senin gibi ben de egzersize devam ediyorum." Durdu. "Eskiden, Harley'nin adamıyken..."

"Yani Harley'nin yönetici asistanıyken demek istiyorsun," diye araya girdi Grace hemen.

Bu Julius'u bir anda kahkahaya boğdu.

"Evet," dedi. "Demek istediğim, Harley için yaptığım işler bazen karmaşıklaşabiliyordu. Amerika dışındaki bazı ülkeler-

de de inşaat projeleri oluyordu ve buralarda bazen yerel polise güven olmuyordu. Ayrıca Harley ne zaman bu bölgelerdeki inşaatlarını ziyaret etmeye kalksa adam kaçırma işini iyi bilen suçluların hedefi hâline geliyordu. Dünyanın birçok ülkesinde fidye için iş adamlarını kaçırma işi iyi para kazandırıyor."

Grace başıyla onayladı. "Yani Harley'nin hem iş bitiricisi hem de korumasıydın. Bu birçok şeyi açıklıyor."

"Fakat Seattle'da ilk defa kavgaya karışıyorum." Julius parçalanmış gömleğine baktı. "En son ne zaman bir otoparkta başımın belaya girdiğini hatırlamıyorum."

Grace belli belirsiz gülümsedi. "Otoparkların tehlikeli yerler olduğunu söylerler."

"Evet, bunu duydum." Julius onu dikkatle süzdü. "İyi olduğuna emin misin?"

Grace dönüp aynadaki aksine baktı. "Duş almam gerek."

"Benim de." Julius pırıl pırıl parlayan muslukları, duş başlıkları ve jet fıskiyesi olan son derece pahalı ve yepyeni fayanslarla döşenmiş kocaman duş kabinine göz ucuyla baktı. "Bana sorarsan iki kişi için yeterli yer var."

"*Sana sorarsam mı*?"

"Daha önce bunu deneme fırsatım olmadı hiç."

Grace gülümsedi, bu hoşuna gitmişti. "Ne demişler, şimdinin kıymetini bileceksin."

Otuz

Millicent, dağılmış çarşafları beline kadar çekip vampirin giyinmesini seyretmeye koyuldu. Şu anda kontrol kendisinde olmasına rağmen Burke'ün yine de çok tehlikeli biri olduğunu bilmek az önce yaşadığı seksin her anını tam tahmin ettiği gibi daha da güzelleştirmişti.

Burke kemerini takarak yatağın yanında ayağa kalktı.

"Bu kesinlikle çok ilginç bir tecrübeydi," dedi.

"Bence de." Millicent kollarını başının üstüne kaldırıp esnedi. "Belki bir ara bir kez daha yaparız, ne dersin?"

Burke gülümsedi. "Dört gözle bekliyorum, derim."

Millicent göğüslerini kapamaya zahmet etmeden yastıklara biraz daha gömüldü. Ne de olsa dünyanın parasını vermişti onları yaptırmak için. İkisi de tam bir sanat eseriydi ve onları en iyi ışıkta sergilemeye bayılıyordu.

"Son bir soru," dedi.

Burke çıkmak üzereyken yatak odasının kapısında durdu. "Nedir?"

"Witherspoon'a şantaj yaptığını biliyorum ama elindeki kozu bir türlü öğrenemedim. Merakımı giderebilir misin? Kabul etmeliyim ki adam bana hep son derece temiz biri gibi görünmüştü."

"Hiç kimse o kadar temiz değildir." Burke gülümsedi. "Hele ki Sprague Witherspoon. Nyla ile çıkmaya başladıktan bir süre sonra araştırmamı yaptım. Aile sırları neredeyse kazara çıktı karşıma diyebilirim."

"Demek öyle. Neymiş şu Witherspoon'un aile sırrı?"

"Witherspoon kişisel gelişim seminer dünyasının yıldızı Sprague Witherspoon olarak ortaya çıkmadan önce başka biriymiş, ufak tefek işler yapan sonunda da yakayı ele vermiş olan Nelson Clydemore adında bir üçkâğıtçıymış. "

Millicent'ın jetonunun düşmesi biraz zaman aldı. Sonra da kahkahayı bastı.

"Hadi be, vay canına," dedi. "Olaya bak. Keşke Kristy ve Grace de öğrenebilseydi bunu. İkisi de Sprague'in gerçekten olumlu düşünce saçmalığına gönülden inandığını sanıyorlar.

"Clydemore sahtekârlıktan üç yıl yemiş," dedi Burke. "Mahkeme kayıtlarına göre, bir saadet zinciri kurmuş. Katılanlardan biri sonuçların gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan şüphelenince federalleri aramış. Clydemore da hapse girip cezasını çekmiş. Çıkınca da yeni bir kimliğe bürünmüş. Sprague Witherspoon olmuş anlayacağın."

"Müthiş. Nyla babasının geçmişini biliyor mu?"

"Hayır. O, babası Witherspoon adında bir yaşam koçuna dönüştükten sonra doğmuş. Ne Nyla'nın annesinin ne Sprague'in ikinci karısının bundan haberi olduğuna dair de bir belirti var."

"Demek Witherspoon bu yüzden şantaja boyun eğdi," dedi

Millicent. "Geçmişini ortaya çıkaracağından korktuğu için. Bu olay işini batırabilirdi."

"Elbette. Ama her ay parayı ödemesinin asıl sebebi bu değil."

Millicent gülümsedi. "Sırrını Nyla'nın bilmesini istemedi, değil mi?"

"Eskiden yaptığı işler ortaya çıkarsa Nyla'nın yıkılacağını ve millete rezil olacağını biliyordu. İlişkileri zaten gergindi. Kızının kendisine karşı daha fazla öfkelenmesini ve nefret etmesini istemiyordu."

"Anladım." Millicent komik bir yüz ifadesi yaptı. "Aile içi dinamikler bazen çok tuhaf hâllere girebiliyor."

"Evet," dedi Burke. "Aynen öyle, fakat bazen de çok kâr getirebiliyorlar. "

Oturma odasına doğru gözden kaybolduktan sonra sokak kapısının kapanma sesi duyuldu.

Kesinlikle çok tehlikeli bir adam, dedi kendi kendine Millicent. Fakat işin içinde bir miktar risk olmasa bu kadar eğlenceli de olmazdı ki diye düşündü ardından.

Nevresimleri sıyırıp ayağa kalktı ve temizlenmek için banyoya gitti. İşi bittiği zaman bornozunu ve terliklerini giyip laptopunu aldı. Yetkililerin kafasını karıştırmak üzere tasarladığı sahte hesaplardaki paraları idare etmek kolay iş değildi.

Bir süre sonra dış kapının diyafonu zırladı. Millicent gülümsedi. Burke doymamıştı. Şaşırtıcı değildi. Millicent yatakta çok iyiydi ve erkekler iyi bir sekse hemen alışıveriyorlardı.

Laptopunu kapadı, ayağa kalkıp vampiri karşılamak üzere odadan çıktı.

Otuz bir

Julius duşlardan birinin altında durmuş Grace'in, su jetlerinin dört bir yandan fışkırttığı sıcak suyun keyfini çıkarışını izliyordu. Narin göğüs uçlarından bacaklarının arasına doğru akan küçük derecikler biçimli vücudunu daha da seksi gösteriyordu. Saçları yukarıdan bağlanmış, gözleri fışkıran suya karşı kapanmış öylece duruyordu.

Julius onu duvara dayayıp bir kere daha içinde kendini kaybetmek istiyordu ama Grace'in artık bitkin düştüğünü biliyordu. Aslında kendisinin de bitkin olması gerekiyordu. Sonunda olacağını da biliyordu tabii. Bu sert, hızlı ve inanılmaz seks, üzerindeki tedirginliğin birazını atmasını sağlamıştı ama yine de uyuması zaman alacaktı.

Otoparktaki kapışma ve devamında yaşadığı ilkel çiftleşmenin meydana getirdiği sarhoşluğu daha yeni yeni atlatmaya başlamıştı. Ama şimdi aynı derecede ilkel başka bir duygunun farkına varıyordu.

"Ben acıktım," dedi. "Ve şu içkiyi içmeye hazırım. Ya sen?"

Grace gözlerini açtı. Julius onun kendine gelmeye çalıştığını görebiliyordu. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Ben de acıktım," dedi. Burnunu kırıştırdı. "Tuhaf."

"Bu gece ne kadar enerji harcadığımız düşünülürse tuhaf sayılmaz." Kendi özel denizkızına son bir defa bakarak duştan çıktı. Orada, yapay şelalenin altında o kadar güzel görünüyordu ki...

Zorla başını çevirip kurulanmaya başladı. İşi bittiğinde havluyu beline sardı. Dalgın dalgın parmaklarıyla saçını arkaya doğru taradı. Sanki bitirmediği, yarım bıraktığı bir iş varmış duygusuyla durdu kaldı.

Grace duşu kapatınca ona temiz bir havlu uzattı ve alelacele havluya sarınmasını izledi. Grace onun hâlâ kendisini izlediğini görünce kaşlarını kaldırdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Yani bu gece saldırıya uğramış olmamızdan başka demek istedim."

"Henüz emin değilim." Yandaki dolabı açıp yeni yıkanmış kahverengi bornozu çıkardı. "Bunu kullanabilirsin." Grace'in sol dizine baktı sonra, hâlâ kan sızıyordu. "Şunu sarsak iyi olur. Otursana."

Grace bornozu giydi. "Teşekkürler ama ben bandajlayabilirim."

Julius'un tartışacak hâli yoktu. Grace'i kaldırıp tezgâha oturttu. Grace püflediyse de itiraz etmedi.

Julius, bornozun eteğini kenara çekip Grace'in dizindeki sıyrığı inceledi.

"Çok kötü görünmüyor," dedi. "Ama eminim pis acıyordur."

"Biraz," diye itiraf etti Grace. "Ama yakında geçer."

Julius, çekmecelerden birini açıp bir tüp antibiyotik çıkardı. Kremi yaranın üzerine bir pamuklu çubuk yardımıyla sürer-

ken Grace hafiften kasıldı ama sesini çıkarmadı.

Arkasından, içinde çeşitli boylarda bandaj bulunan bir kutu çıkarıp yarayı kapatacak büyüklükte olanını seçti.

Başını kaldırıp baktığında Grace'in onu dikkatle izlediğini gördü. İçinde bulundukları durumun sıcak, baştan çıkarıcı mahremiyeti Julius'un başını döndürmeye başlamıştı. Kanı kaynamaya başladığını görünce silkinip kendine gelmeye çalıştı. Kadın kavgaya karışmış, yaralanmış ve biraz sonra çok daha fazla acı çekmeye başlayacaktı. Bitkin bir durumda olmalıydı. Seksin acelesi yoktu.

"Bu yaranın icabına bakar," dedi. "Yarın muhtemelen moraracaktır ama buna yapacak bir şeyim yok zaten."

"Teşekkürler," dedi Grace. Sesi boğuk bir tonda çıkmış, bakışları ihtirasla yanıyordu.

Julius'un ikisi adına da güçlü olması gerekiyordu belli ki.

Grace'i tezgâhtan indirip ayağa dikti. "Sen burada işine bak, ben birkaç sandviç yapayım, viski şişesini de nereye koyduysam bulup çıkarayım."

"Tamam." Grace bornozun kuşağıyla uğraşırken zarif göğüslerinden biri kendini gösteriverdi. "Bu bornoz biraz büyük."

"Benim de o yüzden," dedi Julius. "Kusura bakma, senin bedenine göre bir bornozum yok."

Bunu duymak Grace'in hoşuna gitmişti.

"Güzel," dedi.

"Güzel mi?"

Grace ukala bir ifadeyle gülümsedi. "Boşver."

Ah şu kadınlar. Dillerini anlamak için her erkeğin bir tercümana ihtiyacı vardı.

"Neyse, ben gidip sandviçleri yapayım."

Ne diyeceğini bilemediğin zaman yemekten bahsedeceksin.

Julius banyodan çıkıp devasa giyinme odasına geçti. Çekmecelerden birini açıp temiz bir siyah tişört ve yıpranmış bir kot çıkardı. Kemer aramaya zahmet etmedi.

Çıplak ayak koridoru geçip mutfağa girdi ve önce ışıkları sonra da buzdolabını açtı. Gündelikçi kadını o geceyi dairesinde geçireceğine dair bilgilendirmişti. Haftada bir temizliğe gelen Muhteşem Renee alışverişini yapmıştı. Büyük bir parça çedar peyniri, dereotlu salatalık turşusu, ekmek ve mayonezin yanı sıra bir karton yumurta ve birkaç parça bir şey daha vardı.

Çedar peynirli ve turşulu sandviçleri yaparken Grace'in yanında olduğu ve birlikte uzun süredir hiç tatmadığı bir seksi yaşadığı hatta hayatının en güzel seksini yaşadığı gerçeğinden başka bir şeyi daha düşünmeye fırsatı oldu.

Grace bornozuyla ve çıplak ayaklarıyla koridordan çıkıp geldiğinde Julius sandviçleri ve viskiyi hazırlamış mutfak masası olarak da kullandığı uzun, parlak-siyah granit tezgâhın üstüne koymuş bekliyordu. Şehirde kaldığı zamanlarda öğle ve akşam yemeklerini de bu masada yer, yemek odasındaki cilalı tik ağacından yaptırdığı yemek masasını ve sandalyeleri hiçbir zaman kullanmazdı.

"E-mailini bir kontrol et," dedi.

Grace durdu, bir an şaşkınlığa uğramıştı. Sonra Julius'un söylediği şey kafasına dank edince gözlerini kıstı.

"Hadi be," dedi. "Sence?"

"Bir bak bakalım."

"Sen konuşmanı yaparken telefonumu kapatmıştım, sonra da heyecandan falan açmayı unuttum."

Çantasını bıraktığı masaya gidip telefonunu çıkardı. Hemen açıp gelen mesajları inceledikten sonra kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın Julius'a baktı.

"Peşimdeki heriften gelen bir e-mail yok," dedi. "Ne demek oluyor bu peki?"

"Bu adam bu gece bize başka türlü bir mesaj gönderdi demek oluyor. Mesajının planlandığı gibi iletilemediğini öğrenememiş olabilir henüz. Boruyla saldıran herifin arayıp sorun çıktığını ve arkadaşının hapse atıldığını söylediğini sanmıyorum. Grace derin bir nefes alarak yüksek bar sandalyelerinden birine oturdu. Büyülenmiş gibi Julius'un viski dolduruşunu izledi.

"Bu gece olanlarla bana o mailleri gönderen şahıs arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Julius viskisinden bir yudum aldıktan sonra kadehini koydu. "Aksi ispat edilene kadar bunu iddia edeceğim."

Grace dirseğini tezgâha koyup eliyle çenesini destekledi.

"Bu pisliğe benim yüzümden bulaştın."

"Dur bakalım," diye emretti Julius. "Bunu konuşmuştuk. Seninle birlikte olmak istediğim için seninle birlikteyim."

"Evet ama..."

"Sus ve viskini iç."

Grace kadehine uzandı.

Julius, tezgâhı dolanıp onun yanına oturdu ve sandviçini aldı. "Küçük bir ihtimal ama belki de bu gece olanlar benim yüzümden olmuştur. Bu akşam eski karımla tanıştın."

Grace tam viskisini yudumlayacakken durdu. Şoke olmuş gibi Julius'a bakıyordu.

"Yok artık, iki serseriye seni dövdürmeye kalkmamıştır herhâlde."

"Yapmamıştır muhtemelen," dedi Julius, Grace'in dediğine katılarak. "Diana hep güvenli bir kozanın içinde yaşamıştır. Sokaktan öyle iki tane fedainin nasıl bulunabileceğini bile bilmez."

Grace ona tuhaf tuhaf baktı. "Bu gece bize saldıran herifler

gibi iki sürüngeni kiralamayı kim bilebilir ki?"

"Güzel soru." Julius sandviçinden bir ısırık aldı. "Ölü bir fareyi tutmaktan korkmayan yavşak olabilir diye düşünüyorum."

"Peşimdeki herif mi?"

"Evet." Julius sandviçinden bir ısırık daha alarak o akşam olanları düşünmeye koyuldu.

"Sakıncası yoksa özel bir soru sorabilir miyim?" dedi Grace bir süre sonra.

Julius omuz silkti. "Tabii ki. Nedir?"

"Hastings ailesinin, kendi mezarını kazdığını söylemiştin. Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Hastings'in durumu kötü ve sorunların içeriden kaynaklandığına eminim."

"Peki Edward Hastings seni dövdürmek için bu iki salağı gönderebilecek birisi mi?"

"Eğer Ed kendi sorunları için beni suçluyorsa çok daha etkili önlemler alması gerek. Ama onunla geçmişimiz eskiye dayanır. Babası ve amcalarıyla anlaşamayıp da onlardan ayrılınca onu yanına alan benim. Ed, Hastings şirketine deyim yerindeyse format atıp yirmi birinci yüzyıla taşımak istemişti ama eski kafalı amcaları buna izin vermemiş, o da ayrılmıştı."

"Hastings'i bırakıp seninle mi çalıştı yani?"

"Evet, iki yıl kadar. Sonra babası kalp krizi geçirip emekliye ayrılmak zorunda kaldı. Amcaları da Hastings şirketini kendi başlarına yönetemeyeceklerinin farkına varıp Ed'e geri gelerek şirketin başına geçmesi çağrısında bulundular. Ed teklifi kabul etti ve birkaç ay sonra Hastings tehlikeli sulara doğru yelken açmaya başladı. İçimden bir ses diyor ki eğer Ed boğuştuğu sorunların arkasında benim olduğumu düşünüyorsa ofisime dalıp bana bizzat kendisinin girişmesi gerekir."

"Bunun için kimseyi tutmazdı diyorsun."

"Tutsaydı da çok daha yetenekli birilerini kiralardı. Ona bir aracı kullanacaksa en iyisini tutması gerektiğini ben öğrettim."

Grace gözlerini açmış ona bakıyordu. "Vay be. Bu çok acımasız."

Julius omuz silkti ve sandviçini bitirdi. Olmadığı biri gibi görünmek istemiyordu, hele ki Grace'in yanında. Daha önce Diana için başka biri gibi olmaya çalışmıştı ve hiç iyi gitmemişti.

Grace meditasyon yapar gibi viskisinden biraz daha içip kadehini tezgâha koydu. "Belki polis bıçaklı saldırgandan bilgi almayı başarır."

Julius bir yatırım üzerinde düşünürken ilk bakışta görünmeyen şeyleri ararken yaptığı gibi, kafasının içindeki senaryoları tek tek inceledi.

"Benim tahminim, bıçaklı adam polise pek fazla bir şey söyleyemeyecek," dedi. "Muhtemelen nakit transferiyle iki taraf birbirini görmeden gerçekleşen bir anlaşma olmuştur. Polise verecek bir tarifi yoktur. Öyle ya da böyle bence bu olaya başka bir açıdan yaklaşmalıyız."

"Ne gibi?"

"Peşindeki adamı saklandığı yerden çıkarmalıyız."

"Peki nasıl yapacağız bunu?"

"Henüz emin değilim. Ama bir şey gayet açık, bu pezevengin senin peşine düşmesinin bir sebebi var. O sebebin ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Yani, eğer bu Nyla ise babasından çaldığımı düşündüğü parayı istediğini biliyoruz. Oturup konuşmayı teklif edebilirim ama pazarlık edebileceğimiz bir şey yok elimizde çünkü ona verebileceğim bir şey yok."

"Ya peşindeki kişinin derdi para değilse?"

Grace viski kadehini kafasına dikti. Ardından nefes borusuna kaçan içkinin etkisiyle öksürmeye ve boğazındakileri püskürtmeye başladı. "Başka ne olabilir ki?"

"Sana kafayı takmış bir eski sevgilin olmadığından eminsin değil mi?"

"Birinin peşine düşüp gizli gizli izleyen tipler tanım itibarıyla sanrılar gören, deli diye adlandırılan tiplerdir," dedi Grace. "Elbette geçmişte tanıdığım biri kafayı oynatıp beni takıntı hâline getirmiş olabilir ama bu ihtimal çok düşük, söyleyeyim."

"Bir liste yapmanı istiyorum."

Grace gözlerini kırpıştırdı. "Geçmişte çıktığım bütün erkeklerin bir listesini mi?"

Julius gülümsedi. "O kadar çok mu?"

Grace somurttu. "Keşke."

"Sakin ol, lise sonu balosuna beraber gittiğin oğlana kadar yazmamıza gerek yok."

"İyi bari, çünkü peşimdeki adamın Andrew olmadığına eminim."

"Andrew mu?"

"Lise sonu balosuna birlikte gittiğim çocuk. Anlatmıştım, bütün gece bana baloya Jennifer'la gelmek istediğini ama Jennifer'ın kabul etmediğini anlatıp sızlanıp durmuştu. Çok üzülmüştü. Onun dikkatini nasıl çekeceğine dair benden tavsiye istemişti."

"Olumlu düşünmesi gerektiğini söyleseydin bari."

"Eh, tabii söyledim," dedi Grace. "Önce ona Jennifer'ın yanlış kişi olduğunu söyledim. Bunu duymak hiç işine gelmedi, ben de bilgisayar konusunda ne kadar yetenekli olduğunu hatırlattım. Ona alışkanlık yaratacak bir internet oyunu icat edip zengin olduktan sonra Jennifer'ın kapısını çalmasını söyledim."

"Bu tavsiye işine yaradı mı peki?"

"Kısmen. Andrew bir sosyal medya programı icat etti. Şirketi birkaç milyar dolar edince hisselerini halka arz etti ve çok zengin oldu. Ama Jennifer ile evlenmedi ki bu da çok iyi oldu çünkü evlenseydi ikisi de çok mutsuz olurdu. Başka biriyle -kendisi gibi bir geek ile-evlendi. Tam kendi dengiydi anlayacağın."

"Peki Jennifer'a ne oldu?"

"Birkaç defa evlendi. Şu an üç numaralı kocasıyla sanırım ve Mercer Adası'nda bir malikânede yaşıyor. Irene'in dediğine göre evin önünde dev gibi bir tekne varmış." Grace yarısı bitmiş kadehe bakarak kaşlarını kaldırdı. "Zırvalıyorum, değil mi? Çenem düştü. Az sonra içim geçebilir."

"Bu iyi bir şey," dedi Julius.

İçkisinden biraz daha içerek rahatlamaya çalıştı.

Grace konsantre olmaya çalışıyordu. "Şu yapmamı istediğin liste."

Julius kadehini koydu. "Eski erkek arkadaşlarının isimlerini istemiyorum. İstediğim şey Sprague Witherspoon ile -ailesi ve işiyle- yakından bağlantılı herkesin adını istiyorum.

"Dünyamda olup biten ne varsa bu cinayetle bağlantılı olduğuna inandırmışsın kendini."

"Bence olay oradan başlıyor. Votka şişesi artık bir tesadüf olarak algılanamaz."

"Hayır," dedi Grace. "Muhtemelen değildir. Pekâlâ, bir liste yapacağım. Ama bu gece yapamam. Dikkatimi veremiyorum."

"Uyuyabilir misin?"

Grace esnedikten sonra uyumak istediğini belirten bir ifadeyle ona baktı.

"Seçeneklerim neler?" diye sordu.

"Yatağın sol tarafı ya da sağ tarafı."

"Seçimler, seçimler."

Grace banyodan çok hoş sarı renkli bir gecelikle çıkarken Julius da karanlıkta devasa yataktan onu seyrediyordu. Grace hayalet gibi hareket ederek odaya girdi ve yatağın sol tarafına nevresimin altına kıvrılıverdi.

Julius ışıkları kapatıp ona sokuldu. Grace, onun kollarının beline dolandığını hissedince biraz gerildi. Julius onun omzunu öptü.

"Uyu," dedi usulca.

"Tamam," dedi Grace belli belirsiz.

"Ve uyudu.

Otuz iki

O eski kâbus karanlık bir panik dalgasıyla çıkageldi uykunun derinliklerinden.

...Nefesini kontrol etmeye çalışıyordu. Korkudan dehşete düştüğünü fark etmesini istemiyordu çocuğun. Kalbi o kadar gürültülü çarpıyordu ki duyabileceğinden korktu bir an.

Çocuk bir korku denizine düşmüş, donmuş kalmıştı sanki. O ise bir eliyle onun omzundan diğer eliyle de votka şişesinin ucundan sımsıkı tutmuş, birlikte canavarın merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı sesleri dinliyorlardı. Botların çıkardığı her çatırtı ikisinin de içini ürpertiyordu.

Katilin elindeki fenerin incecik huzmesi gecenin karanlığını delip naylona sarılmış cesede vurduktan sonra bodrumun en uzak köşesine çarptı. Çocuğu arıyordu. Arkasını döndüğü anda onları karanlığın içinde, saklandıkları yerde bulacaktı.

"Koş," dedi çocuğa.

Omzundan tuttuğu gibi merdivenlerin altından çıkardığı çocuğu yukarı doğru yönlendirdi. Çocuk sert bir sesle sırtından

itildiğini hissedince girdiği felç durumundan çıkıverdi.

Merdivenlerden yukarı açık kapıya doğru var gücüyle koşturdu.

Hemen ardından da kendisi, merdivenleri ikişer ikişer atlayarak koşturmaya başladı. Trager arkasından bağırdıysa da o kulak asmadan koşmaya devam etti.

Trager beklemeden peşine düştü, o kadar hızlı koşuyordu ki ondan kaçamayacağını anlamıştı. Dev gibi, çok güçlü bir adamdı.

Çocuk, merdivenlerin başına vardığında dönüp arkasına baktı.

"Kaç," dedi o tekrar. "Sakın durma."

Çocuk kapının ötesine çöken kasvetin içinde kayboldu gitti.

Tam o anda Trager'in, kot ceketine asıldığını hissetti. Köşeye sıkışmıştı. O anda elindeki votka şişesini tırabzanda kırıp sivri bir bıçağa dönüştürdü ve dönüp çılgın gibi Trager'a batırdı. Keskin camın deriyi yarıp kemiğe saplandığında karşılaştığı direnci hissettiği anda Trager'ın çığlığı bodrumda yankılandı. Her yer kan olmuştu.

Kıpkırmızı kan üstüne başına, ellerine fışkırıyordu...

"Grace. Grace, tamam geçti artık. Güvendesin, ben yanındayım. Kâbus gördün o kadar. Korkma, geçti."

Bu, Julius'un sesiydi, onu puslu karanlığın içinden çekip çıkarıyordu. Her zamanki gibi titreyerek sıçradı kâbustan. Nefes nefese gözlerini açtı. Biri onu tutmuş yatağa bastırıyordu.

"Hayır." Çılgın gibi çırpınıyor kurtulmaya çalışıyordu.

Julius derhâl bıraktı onu. Grace bir anda doğrulup nevresimleri kenara çekti ve bacaklarını yataktan aşağı bıraktı. Hemen nefes düzenleme rutinine başladı.

Misafir yatak odasında uyumalıydım. Riske girmemeliydim. Ne sanmıştım ki?

"Özür dilerim," dedi. Sesi titriyordu. "Eski bir kâbus. Uzun zamandır görmüyordum ama Sprague'in cesediyle karşılaştığımdan beri..."

"Anlıyorum," dedi Julius. "Ben de yaşadım benzer şeyler."

Sesi, sanki kâbustan uyanan bir kadına alışıkmış gibi sakin ve müşfikti. Hayır, diye düşündü sonra. Kendinden bahsediyordu aslında.

"Kâbusun ne pis bir şey olduğunu bilirsin o zaman," dedi Grace.

"Hem de çok iyi bilirim."

Nefes egzersizleri işe yaramıyordu. Ayağa fırlayıp duvara astığı bornozu giydi. Pencereden dışarı baktı. Hâlâ karanlıktı ve yağmur yağıyordu ama şehir gecenin karanlığında ışıl ışıl parlıyordu.

Nefes al.

Döndü, Julius'un yataktan kalkışını izledi. Üzerinde duştan sonra giydiği tişört ve şort vardı. Birden onun bornozuna sarındığını fark etti.

"Biliyorum, biraz tuhaf gelecek," dedi. "Ama benim çıkıp biraz hava almam gerek. Hareket etmeliyim. *Dışarı* çıkmam lazım."

"Sorun değil." Hemen oradaki sandalyeye bırakmış olduğu kot pantolonunu aldı Julius. "İlaçların yanında mı?"

Bu tür şeylerin kendisinin de başından geçtiğini söylerken o kadar gerçekçi bir biçimde konuşmuştu ki Grace onun yalan söylemediğini anlamıştı.

"Evet," diye fısıldadı. "Çantamda." Normal gibi görünmeye çalışmak için sesine biraz mizah katmaya çalıştı. "Onlarsız..."

"Onlarsız dışarı adımını bile atmazsın. Ben de öyle. Yıllardır kullanmak zorunda kalmadım ama yine de yanımdan ayırmam."

O anda başka hiçbir şey Grace'e bu kadar güven veremezdi. Julius onu gerçekten anlıyordu. Ancak yine de üzerindeki gerginlik, göğsündeki daralma iyiye gitmiyordu.

"İhtiyacım olursa kullanırım," dedi. "Fakat kapıdan çıkıp dışarı adımımı atabilsem yetecek sanıyorum."

Devasa oturma odasına doğru koşturdu. Pencerelerden içeri vuran ışıklar balkon kapısına kadar gitmesine yetmişti. Julius ondan önce varıp uzandı ve kapıyı açacakken parmakları Grace'inkilere dokundu. Grace birden irkildi.

"Affedersin."

"Sorun değil," dedi Julius.

Sürgülü kapının kilidini açıp kenara doğru çekti.

Merdivenlerin başındaki kapı açıktı. Çıkmalıydı. Kaçmak için başka yol yoktu.

Önce o, ardından da Julius balkona adım attı, hava buz gibiydi.

Grace balkon demirlerine tutunup nefes egzersizlerine başladı.

Julius, insanın geceyi panik atağı olan ve gecenin bir yarısı dışarı çıkması gereken bir kadınla geçirmesi gayet normal bir şeymiş gibi sessiz ve sakin bir şekilde onun yanında dikiliyordu.

Grace yavaş yavaş kendini kontrol edebilmeye başladı.

"Affedersin," diye fısıldadı yine. "Diğerleri yetmezmiş gibi bir de bu hâllerim var işte böyle, utanç verici."

"Hayır," dedi Julius. "Hiç de değil. Kâbuslar kötüye mi gidiyor?"

"Sprague'in cesedi. Peşimdeki manyak. Şu pis votka şişesi. Fare. Sıkışmışlık hissi derken son birkaç hafta biraz zorlu geçti. Senin yatağında yatarsam belki yırtarım bu gece diyordum ama yanılmışım. Normalde hiçbir erkeğin evinde geçirmem geceyi."

Yavaş yavaş nabzı yavaşladı. Nefes alış verişleri sakinleşti.

Kontrolü ele aldığından emin olduğunda balkon demirlerini sımsıkı tuttuğu elini gevşetti ve doğruldu.

"Kahretsin," dedi usulca. "Bu pis panik ataklardan nefret ediyorum."

"Nasıl hissettiğini biliyorum. Dedim ya, ben de yaşadım aynı şeyleri."

"Ben bir anda akıl hastanesinin bodrumundaki o geceye gidiyorum."

"Panik atak için yeterli bir sebep."

"Trager o gece beni durdurmaya çalışmıştı." Birden derin bir nefes aldı Grace istemsizce. "Merdivenlerden yukarı koşarken montuma asılmıştı. Elim ayağım tutulmuştu. Beni öldüreceğini biliyordum."

"Ama sen kırık bir şişeyle onun yüzünü parçaladın. Sonra da kaçtın."

"Evet, o şişeyi kapmamış olsaydım..."

"Ama kaptın. Hem kendini hem de çocuğu kurtardın."

Grace derin, dolu dolu bir nefes daha aldı ve yavaş yavaş verdi.

"O günden sonra hafif bir klostrofobim de oldu. Ama en kötü yanı bu değil tabii. Hareket ettikleri sürece asansörlerde ve uçaklarda sorun yaşamıyorum. En kötü tarafı rüyalar. Gerçekten kötü ataklar hep o olayla bağlantılı oluyor."

"Ama ne zaman geleceğini bilmiyorsun. Çıktığın erkeklerin evinde kalmasını bu yüzden istemiyorsun."

Grace sessizce başıyla onayladı.

"Benim için de en kötü zamanlar gecelerdi." Julius da balkon demirlerine tutundu. "Son birkaç yıldır iyice azaldı. Ben de psikologlardan ve ilaçlardan nasibimi aldım. Ama nadir de olsa

arada sırada kükreyerek kendini gösteriyor birden."

Grace ona döndü. "Aklı başında hiçbir insan savaşa gidip değişmeden dönemez."

Julius demirlere doğru eğilip ışıldayan şehre baktı. "Döndükten sonra her şeye farklı bir gözle bakmaya başladım."

"Çünkü sen de değişmiştin."

Julius başıyla onayladı. "Ama bir süre hiçbir şey değişmemiş gibi yapma hatasına düştüm. Hayatıma ve büyük planlarımı gerçekleştirmeye devam etmem gerekiyordu. Ben de tam öyle yaptım. Harley'in yanında işe girip ondan işi öğrendim. Sonra kendi işimi açtım. Zengin oldum. Evlendim."

"Normal olmaya azmetmişsin."

"Hem de nasıl."

"Kendine bir hedef koyup peşinden koşmuşsun," dedi Grace. "Evliliğinin yürümeme nedeni bu mu? Normale dönmeye odaklandığın için mi yürümedi?"

"Hayır," dedi Julius. "Çünkü ben Diana'nın istediği adam olamadım. Onun suçu değil. İkimizi de öyle bir adam olabileceğime inandırıp kandırmıştım. Diana çok güzel bir kadın ve çok iyi bir insan, en azından çıktığım kadınlara tuvaletlerde saldırmadığı zamanlarda."

Grace zoraki de olsa güldü. "Yoksa..."

"Yoksa iyi bir insan. Ama sanırım daha çok hayalimdeki yeni hayata kusursuz bir şekilde uyacak biri olduğunu düşündüğüm için hoşlanmıştım ondan."

"Kafandaki normallik senaryosunu tamamlıyordu yani."

"Evet. Normalleşmenin bir aç-kapa tuşu olmadığını kabul etmem biraz zaman aldı. Ve sonunda Diana kafasındaki normal tanımına asla uyamayacağımı anladı. Beni olmamı istediği kocaya dönüştürmeye çalıştıkça ben de Arkwright Girişim'i inşa

etmeye çalıştım. Bir keşin gerçeklerden kaçmak için uyuşturucu kullanması gibi ben de işimi kullanıyordum."

"Birbirinizden kopmuşsunuz," dedi Grace.

"Onu kaybettiğimi görebiliyordum ve bu benim hatamdı. Sonra kâbuslarım geri geldi. Diana korkuyordu. Sanırım bu durumu utanç verici buluyordu bir yandan da."

"Utanç verici mi?"

"Benimle evlenmek için ailesinin ve arkadaşlarının bütün itirazlarına göğüs germek zorunda kalmıştı. Param beni onun dünyasının ön kapısından içeri sokmuştu ama gerçekten uyum sağlamam için gereken sosyal cilayı, eğitimi ve bağlantıları verememişti. Diana bu geçişin pürüzsüz olmasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı, çok şey öğrendim ondan. Nasıl giyinmem gerektiğini, bir kokteylde ya da resepsiyonda nasıl eğleniyor gibi görünebileceğimi hep o öğretti. Ama sonunda ikimiz de benim sihirli bir dönüşüm geçiremeyeceğimi anladık."

Grace gülümsedi. "Muhtemelen başka bir insan olmak için zamanını boşa harcamayacağını da göstermişsindir."

Julius'un dudağının kenarı büküldü. "Doğru bildin. Sanırım benim travma sonrası stres bozukluğu çekiyor olmam da Diana'nın yanlış kişiyi seçtiğini gösteren bir işaret olmuştu. Ne arkadaşlarına ne de ailesine bunları anlatamıyordu. Ama Edward Hastings neler olup bittiğini görebilecek kadar yakınımızdaydı bütün bunlar olup biterken. Diana da ne yapsın, ona sığındı. İkisinin de işine yaradı."

"Peki ya senin?"

"Uzun süreli ilişki konusunda tam bir felaket olduğumu kabul etmek zorunda kaldım ama çirkin bir gerçek de olsa bir tarafım rahatlamıştı. Nihayet asıl saplantıma odaklanabilecektim."

"Evet. İşine. İşin seni asla sorgulamıyordu, değil mi? Ya da

seni değiştirmeye çalışmıyordu. Gece eve neden geç geldiğini merak etmiyordu asla. Ama sonunda her müptelanın öğrendiği şey sana da dank etti: Seçtiğin uyuşturucunun hep bir karanlık tarafı vardır."

"Aynen. Para kazandıkça, kazanmanın getirdiği mutluluk azaldı."

"Bunun sebebi hayatında denge olmaması."

Julius gülümsedi. "Bu bir sorun mu?"

"Bence denge her zaman sorundur. Kimsenin de dengeyi kurabildiğini sanmıyorum. Yapılması gereken şey ibre ters tarafa biraz fazla eğildiğinde farkına varıp hemen diğer tarafa ağırlık vermeyi bilmek."

"Bu Witherspoon Way'in şapşal olumlamalarından biri gibi geldi bana."

"Evet, bazıları bu olumlamaları rahatsız edici buluyorlarmış," dedi Grace.

"Komik demek daha doğru olur."

Grace derin bir nefes aldıktan sonra yavaş yavaş ve bu sefer daha kontrollü bir şekilde verdi. Egzersizler işe yaramaya başlamıştı.

"Biliyor musun," dedi. "İçinde bulunduğumuz duruma çok uygun bir Witherspoon cümlesi var."

"Kesin vardır." Julius ona döndü. "Neymiş bakalım?"

"Normal denen şeyin tam bir tanımı olamaz çünkü hayat hiç durmadan değişiyor."

"O da ne demek yahu?" diye sordu Julius.

"Zerre kadar bir fikrim yok ama bunu yazdığım zaman çok etkileyici bir söz gibi gelmişti."

"Çok derinmiş," dedi Julius.

"Teşekkürler. Yemek kitabında Uyumlu Sebze Çorbası tari-

finin altına yazmıştım." Durdu. "Anlatmaya çalıştığı şey şuydu, yapılan iki sebze çorbası hiçbir zaman aynı olmaz."

"Şimdi anladım." Julius hiç kıpırdamıyordu. "Daha iyi misin şimdi?"

Grace kendini şöyle bir yokladı. Bütün hayat belirtileri yeniden yeşil sinyal veriyordu. "Evet." Bir an tereddüt etti. "Teşekkürler."

Julius başını salladı, herhangi bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Uzun zaman önce kâbuslarımdan ya da panik ataklarımdan çıktığım erkeklere bahsetmeme kuralı koymuştum kendime."

"Ne tesadüf," dedi Julius. "Ben de aynı kuralı kendime koymuştum."

"Öyle mi?"

"Geceyi nasıl geçireceğim konusunda benim de tavrım seninki gibiydi. Evlendiğim zaman bu tavrı rafa kaldırdım ama iyi bir sonuç vermedi."

Grace gülümsedi. "Erkek külkedisi. Saat on ikiyi vurmadan evde olman gerekiyordu desene."

"Cam ayakkabılarım yoktu ama. Cam ayakkabı giymeyi kabul etmedim."

"Zaten cam ayakkabı geçen yılın modasıydı, boşver."

"İyi bari." Julius ışıl ışıl parlayan manzaraya baktı. "Pekâlâ o zaman son gelişmeleri toparlarsak, ikimiz de kendi kuralları-mızı çiğnemişiz."

"Evet," dedi Grace. "Öyle yapmışız."

Başparmağını, Julius'un elinin kenarına dokunana kadar kaydırdı balkon demirlerinin üzerinde. Bu sefer irkilmedi. Julius sıcacık, güçlü kuvvetli ve kaya gibi sapasağlamdı. Bunu hissedince biraz rahatladı.

Biraz sonra Julius parmaklarını onun parmaklarına kenetledi.

"İyi misin artık?"

"Öyle sanıyorum."

Julius onu içeri, yatağa kadar götürdü ve Grace bu sefer kâbussuz bir uykuya daldı.

Otuz üç

Eski eşin ve eski başkan yardımcını düşünüyordum da," dedi Grace.

"Diana ve Edward'ı boşver," dedi Julius. "Şahsen ikisini de zerre kadar bile takmıyorum kafama."

"Ama görmezden gelemeyeceğin durumlar var ortada."

"Umurumda bile değil."

Grace, mutfak tezgâhının diğer tarafında tünediği sandalyeden Julius'un bir kâsenin içine yumurta kırmasını izliyordu. Tek eliyle hiç zorlanmadan kırıyordu yumurtaları. Kendi yemeğini kendi yapan bir erkek diye düşündü. Tek başına yaşamaya alışmış bir adam.

"Bir işin yarım kalmış olması canını sıkmıyor anlaşılan," dedi Grace.

"Yarım kalmış iş diye bir şey yoktur." Julius, kâsenin içine bir yumurta daha attı. "Her şeyi olduğu gibi kabul etmek gerek. Gerçekle yüzleşip hayatına devam edeceksin."

"Bana bak Bay Gerçekçi, dün gece kadınlar tuvaletinde eski

karınla yüzleşen kişi benim. Neler olup bittiğini sana anlatmaya hakkım var ve senin beni dinlemen gerek."

"Neden?"

"Çünkü artık yatmaya başladık, işte bu yüzden," dedi Grace sinirli bir bakış atarak. "Bu bir ilişki. İnsanlar bir ilişkideyken birbirleriyle konuşurlar."

Julius'dan sızlanır gibi bir ses çıktı. "Pekâlâ, konuş bakalım. Ama çabuk ol çünkü bugünkü 'Yapılacaklar' listemizde yeni maddeler var."

"Farkındayım." Grace granit tezgâhın üzerinde kollarını kavuşturup Julius'un yumurtalara biraz krema ekleyip çırpışını izlemeye koyuldu. "Diana hakkındaki yorumum şöyle; bence kendini suçlu hissediyor."

"Beni bırakıp gittiği için mi? Hiç sanmam. Haklı bir sebebi vardı kadının. İnanmıyorsan kendisine sor."

"Bence suçluluk duygusu seni bırakıp gitmesinden dolayı değil," dedi Grace sabırlı bir edayla. "Eminim kendince doğru şeyi yaptığını, ikinizi de onaramayacağı, yürümeyen bir ilişkiden kurtardığını düşünüyordur. Üstelik evliliğinizin yürümeyeceğini çocuk yapmadan önce anlayacak kadar sağduyusu varmış."

"Bak o konuda haklısın." Julius çırptığı yumurtaları tavaya döktü. "Peki hangi konuda suçlu hissediyor kendini?"

"Kocasının şirketini yok etmeye çalışmanın sebebinin kendisi olduğunu düşündüğü için suçlu hissediyor kendini."

"Yalnız dediğim gibi, Hastings'i yok etmeye çalışan ben değilim."

"Ben de aynen böyle dedim kendisine."

"Güzel. Aklını başına getirmek için elinden geleni yapmışsın." Julius oradan bir spatula alıp yavaşça yumurtaların içinde gezdirmeye başladı. "Artık hepimiz hayatlarımıza kaldığımız

yerden devam edebilir miyiz?"

"Bence Edward ile konuşmalısın."

"Hayatlarımıza devam etme konusunda mı? İnan bana Hastings'in gözü şirketi kurtarmaktan başka hiçbir şey görmüyor. Terapiye falan zamanı yoktur onun."

"Şirketi kurtarması için yardım edersin belki diye düşünmüştüm."

Julius ona, aklını kaçırmış gibi bakakaldı. "Belki fark etmedin ama benim işim de başımdan aşkın şu anda."

"Evet, biliyorum ve benim için yaptıklarına minnettarım ama bence Edward ve Diana ile arandaki mesele daha önemli."

"Dedim ya onlarla bir meselem yok benim."

"Sorunların Hastings ailesinin içinden kaynaklandığını söylemiştin. Eğer bu doğruysa Edward duruma çok yakından bakıyor olabilir. Ne bileyim, yardım etmeyi teklif edemez misin mesela?"

"İnan bana benim yardımımı istemez."

"Bu kesin olarak bildiğin bir şey mi, yoksa yardım etmeyi teklif etsen geri çevireceğini mi düşünüyorsun?"

Julius tavayı ocaktan aldı. "Bence artık bu sohbeti bitirip başka konuya geçmenin zamanı geldi."

"Ne konusuymuş o?"

"Şu peşindeki şahıs. Witherspoon'un etrafındaki insanların bir listesini yapacaktın, unuttun mu?"

"Polisler için yapmıştım zaten," dedi Grace.

"Polisler katilin peşinde." Julius pişirdiği yumurtaları tabaklara koydu. "Biz peşindeki adamı arayacağız."

"Peki ya ikisi aynı kişiyse?"

"İşte bu her şeyi basitleştirir," dedi Julius. "Bence cinayet ile senin izlenmen arasında bir bağlantı var fakat bir kişi mi yoksa

iki kişi mi arıyoruz, bu belli değil."

Grace granit tezgâhın üstünde parmaklarını kıtlattı.

"Bu teoriyi ortaya ilk koyan kişi sen değilsin," dedi ardından. "Kristy, Nyla ve Bay Mükemmel'in bir komplo kurarak Sprague'ı öldürmüş olabileceğini iddia etmişti."

"Gayet kuvvetli bir ihtimal."

Grace, tezgâhın üzerindeki çizgili sarı bloknota ve kaleme uzandı. "Pekâlâ bakalım şu listeyi uzatabilecek miyiz?"

Tam *Nyla Witherspoon* ismini yazmayı bitirmişti ki telefonu çaldı. Telefonun ekranında ablasının ismini görünce alıp açtı.

"Alo, Alison, nasıl gidiyor?" dedi.

"Bilmem," dedi Alison. "Haberler sende, tatlım."

Alison'ın sesi son derece sakin ve tekdüze bir tondaydı. Avukat tonunda konuşuyordu. Grace buna bir anlam veremedi bir an.

"Anlamadım," dedi. "Bir şey mi oldu? Alison, sen iyi misin? Ethan ve Harry iyiler mi?"

"Biz iyiyiz, bizim bir şeyimiz yok. Bu sabah Kuzeybatı Pasifik bölgesinin bütün iş ve finans bloglarının baş sayfasında boy gösteren sensin, sosyal medyadan bahsetmiyorum bile."

"Ne?"

"Dün gece Seattle iş yemeği ve yardım müzayedesine Julius Arkwright'la birlikte katılmışsın." Alison'ın sesi yükselmeye başladı. "Resimler var, Grace. Şehrin nüfuzlu insanlarının yarısı oradaymış ve adam seni onların önünde öpmüş. Üstelik tuvalette eski karısıyla bir skandal yaşadığına dair söylentiler var."

"Aman Tanrım."

Grace, tam yanında oturan Julius'a baktı yan gözle. Gözlerinin parlamasından Alison'ın söylediklerini duyabildiği belliydi, keyifli görünüyordu.

"Bir saniye Alison."

Grace oturduğu tabureden zıplayarak oturma odasının diğer ucuna, dev pencerelerin önüne gitti. O mesafeden Julius'un telefonun diğer ucundan söylenenleri duyabileceğini sanmıyordu.

"Sakin ol, Alison," dedi usulca. "Irene ve kocasının Cloud Lake'de bana bir kör randevu ayarladıklarını anlatmıştım ya sana. Adı Julius demiştim hani."

"Adı Julius *Arkwright* dememiştin ama," diye tersledi Alison onu.

"Önemli bir şey olduğunu düşünmedim. Ayrıca sen de sormadın."

"Tanrım, kiminle görüştüğün konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

Grace dönüp, kahve içip neler olup bittiğinden haberi yokmuş pozları takınan Julius'a baktı.

"Evet, kiminle çıktığımdan gayet eminim," dedi Grace sesini alçaltarak.

"Neden fısıldıyorsun? Bir dakika. Sen neredesin bakayım?"

"Hala Seattle'dayım."

"Oradaki daireni boşaltmıştın," dedi Alison. "Aman Tanrım, onunla birliktesin, değil mi?"

"Birazdan tek başıma nükleer savaş çıkaracakmışım gibi konuşmayı bırakır mısın, lütfen?"

"Bunun için çok geç," dedi Alison. "Eğer Julius Arkwright ile birlikte olmaya başladıysan, dünyan tamamen değişecek demektir. Beni iyi dinle şimdi, saf kardeşim, Arkwright'a dair bir sürü söylenti dolaşıyor."

"Şu Hastings aile şirketini yok etmeye çalıştığıyla ilgili dedikodudan mı bahsediyorsun? Biliyorum. Ama bunların hiçbiri doğru değil."

"Eski karısına karşı Arkwright'ı savunduğunu duydum ve seninle aynı fikirdeyim. Adamın şöhretine bakılırsa, içimden bir ses eğer şirketlerini ortadan kaldırmaya karar vermiş olsaydı Hastings şu anda çok daha kötü bir durumda olurdu, diyor."

"Aynen," dedi Grace.

"Ama," diye devam etti Alison, "Ama bu, Hastings, Arkwright ve karısı arasında bir sürü tehlikeli dramlar yaşanmadığını göstermiyor tabii. Üç taraftan açılan bir yaylım ateşinin ortasında kalmak istemezsin. Duydun mu beni? Bu öyle birkaç salak olumlama ve pozitif düşünce ilkelerini uygulayarak düzeltebileceğin bir şey değil."

"Salak olumlama mı?"

"Dikkatini iyi ver, Grace. Burada senin hayatından bahsediyoruz."

"Alison, beni düşündüğün için çok teşekkür ederim, gerçekten minnettarım ama her şey kontrolümde. İnan bana."

"Kurt yemeden önce, tavşan da öyle demiş."

Grace gülümsedi. "Kırmızı Başlıklı Kız."

"Ne?"

"Boşver. Akşam yemeğinden sonra otoparkta saldırıya uğradığımızı duymadığın anlaşılıyor."

"Aman Tanrım." Şimdi şoke olma sırası Alison'daydı. "Sen ciddi misin?"

"Evet ama merak etme, Julius da ben de iyiyim. Biraz yara bere var ama bir şeyim yok. Şu savunma sporu egzersizleri nihayet işe yaradı. Ne yazık ki Julius'un müzayededede satın aldığı muhteşem cam işi sanat eseri paramparça oldu. Ama Julius saldırganlardan birini yakaladı. Polislerin kaçan adamın tutuklanmasını sağlayacak bilgilere ulaşacağını umuyoruz."

"İnanamıyorum. Yatıp alnıma soğuk bir bez koysam iyi ola-

cak. Ne yapıyorsun sen be?"

"Kesin olarak bilmiyorum henüz ama Julius'un epeyce iyi bir koruma olduğu anlaşıldı."

"Öyle mi?" Alison afallamış durumdaydı.

"Deniz Kuvvetleri'nden. Sonra da dünyanın çeşitli bölgelerinde inşaatları olan bir adamın iş bitiricisi olarak çalışmış. Her neyse. Güvenli ellerdeyim yani. Ama anneme söyleme, tamam mı? Henüz erken. Korkudan ölür."

"Ben de korkudan ölüyorum burada."

"Polisler Sprague Witherspoon'u öldüren adamı bulur bulmaz benim de hayatım sakinleşecek."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu.

"Bir ilerleme kaydedebilmişler mi?" diye sordu Alison yine avukat sesiyle.

Grace olumlu bir tavırla konuşmaya karar verdi. "Bugün yarın büyük bir gelişme olacak diyorlar."

"Henüz bir gelişme yok, yani."

"Neyse, benim kapatmam gerek."

"Dikkatli olacağına söz ver bana," dedi Alison.

"Söz veriyorum. Sonra konuşuruz. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Grace telefonu kapatıp Julius'a baktı.

"Ablam."

Julius, yüzünde okuması imkânsız bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Evet, o kadarını anladım," dedi. "Anladığım kadarıyla ilişkimizi onaylamıyor."

"Zamanla alışır," dedi Grace. "Alison sadece olup bitenleri benden değil de sosyal medyadan öğrendiği için biraz şokta, o kadar. Tamamen anlaşılabilir bir şey. Tabii doğal olarak cinayet soruşturmasında bir gelişme olmamasından da endişeli."

"Ben de endişeliyim aslında ama şu ilişkimiz konusuna

dönersek."

Grace odanın diğer ucuna kadar gelip taburesine oturdu. "Ne olmuş ilişkimize?"

"Senin için bir sorun yok, değil mi?"

Kesin olan tek şey şu an'dır. Anı sonuna kadar yaşa.

Grace gülümsedi. "Benim için bir sorun olsa burada olmazdım."

Julius bu cevaptan tamamen tatmin olmamıştı ama uzatmadı, kahvesini içmeye devam etti. Grace sarı bloknot ve kaleme uzandı.

Bu sefer de Julius'un telefonu çaldı. Ekrana bakıp cevap verdi.

"Sorun değil, Eugene. İlginç bir şeyle karşılaştığın an beni ara demiştim zaten. Ne buldun?"

Grace kalemi bırakıp beklemeye başladı.

"Teşekkürler," dedi Julius. "Evet bu önemli. Cloud Lake Polis Merkezi'nden Şef Nakamura ile temasa geç ve bulduğun şeyden ona da bahset. Seattle Polis Merkezi ile koordinasyon hâlinde kendisi. İyi iş çıkardın."

Julius telefonu kapatıp Grace'e döndü. "Arayan Eugene'di, parayı takip etmesi için görevlendirdiğim sihirbazlardan biri."

"Hatırlıyorum, ne bulmuş?"

"Anlatmıştım ya, sihirbazlardan Witherspoon'un mali kayıtlarına derinlemesine bakmalarını istedim. Tıbbi Masraflar diye işaretlenmiş ilginç bir bölüm bulmuşlar."

"Bunun nesi garip?"

"Son aylarda Witherspoon'un hesabından New York'da bir hesaba her ay binlerce dolar aktarılmış. New York'daki hesap William J. Roper diye birinin adınaymış. Eugene, hesaptaki William J. Roper'ın adresini bulamadığını söylüyor."

"Çok tuhaf. Neden Sprague'in New York'da sağlık harcaması olsun ki? Doğu Kıyısı'nda bağlantıları olduğunu sanmıyorum." Grace birden durdu. "Bir dakika, yoksa bu Nyla'nın kayıp mirası mı?"

"Hayır, o kesinlikle gitmiş, muhtemelen yurtdışında bir hesapta duruyor. Bu daha çok yavaş yavaş akan bir kan gibi görünüyor."

"O ne demek?"

"Şantaj."

Grace'in e-mail alarmı ötünce yine irkildi. Son zamanlarda her defasında olduğu gibi yine dondu kaldı. Julius da durdu.

İkisi birden telefona bakıyorlardı şimdi. Grace telefonu alıp ekrana baktı ve rahat bir nefes aldı.

"Millicent'dan bir şey gelmiş," dedi. "Peşimdeki kişi değil."

"Millicent şüpheli listemizin onur üyesi," dedi Julius sert bir ifadeyle. "Ne istiyormuş?"

Grace e-maili açıp gülümsedi. "*Hayat kısa. Daha fazla çikolata yemelisin.*"

Julius kaşlarını çattı. "O de ne demek yahu?"

"Ofiste yaptığımız bir espri. Kristy, Millicent ve ben ofiste böyle komik olumlamalar bulup şaklabanlık yapardık. Bu sloganı da Millicent bulmuştu. Çikolataya bayılır da."

Julius saatine baktı. "Saat sabahın sekizi. Bu saatte neden sana o mesajı gönderiyor ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Sana öyle e-mailler gönderme alışkanlığı var mı?"

"Hayır yok. Bu çikolata lafı ofiste yaptığımız bir espriydi ama Milicent böyle e-mailler atan türden insanlardan değil." Grace e-maile ve saate baktı. "Biraz tuhaf, değil mi?"

"Bir ara bakalım," dedi Julius. "Neden göndermiş, öğren."

Kelimelerinde hissedilen buz gibi hava Grace'i ürpertmişti.

"Önemli bir şey değildir bence," dedi telefona bakarak. "Bu saatte böyle tuhaf bir e-mail atmanın Millicent için de sıra dışı olduğunu kabul etmeliyim. Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

Grace'in yüzü asıldı. "Dün geceki iş yemeğinde yaşananları duymuştur, eminim."

"Diana ile senin aranda yaşanan olayı mı?"

Grace boğazını temizledi. "Onun dikkatini çeken daha çok onca insanın önündeki öpüşme olmuştur kesin. Alison'ın dediğine göre resimlerimizi çekmişler."

Julius'un hiç gülecek hâli yoktu. Son derece dikkatle dinliyordu. O aptal iş yemeğinde seni öptüm diye Millicent sana o dandik olumlamayı neden göndersin ki?"

"İçimden bir ses bunu öğrenince çok eğlendiğini söylüyor. Millicent sıkıcı sosyal hayatım olduğu için benimle hep dalga geçer de."

"Yine de çikolatayla bu söylediklerin arasında bir bağlantı göremiyorum."

"Kadın şakası boşver, anlamazsın."

"Herkes Millicent'ın para konusunda iyi olduğunu söylüyor. Paranın çoğu kayıp. Ayrıca sihirbazlarım şantaj gibi görünen bir şey buldular. Şimdi de parayla arası çok iyi olan bu Millicent sabahın sekizinde sana komik e-mailler gönderiyor. Ara onu, bak bakalım neler dönüyor."

Grace derin bir nefes aldı. "Tamam."

Ekranda Millicent'ın adına tuşladığı anda telesekretere bağlandı.

"E-mail atmayı dene bir de," dedi Julius.

Grace ona döndü. "Millicent ile temasa geçme konusunda

ne kadar da ciddisin."

"O e-maili az önce gönderdiğini biliyoruz. Ya telefonda ya da bilgisayar başındadır. Haydi, cevapla şu e-maili."

Grace hemen bir cevap yazdı. *"Her şey yolunda mı?"*

Cevap beklerken kahvesini içmeye devam etti. Cevap gelmeyince telesekretere bir sesli mesaj daha bırakmayı denedi. Sonra da bir yazılı mesaj.

"Bu önemli. Lütfen beni hemen ara."

Cevap yoktu.

"Adresini biliyor musun?" diye sordu Julius.

"Elbette. Arada sırada Kristy'i ve beni evine içmeye ya da film izlemeye davet ederdi. South Lake Union bölgesinde oturuyor."

Julius hemen ayaklandı. "Haydi gidip bakalım evde mi?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

"Bunun parlak bir fikir olduğundan pek emin değilim, Julius. Senin de ikide bir hatırlattığın gibi hâlâ sabah. Millicent yalnız olmayabilir. Ve kapıyı açsa bile onunla tam olarak ne konuşacağız?"

"Sprague Witherspoon ve parasını," dedi Julius. "Aklımda bir sürü soru var."

Otuz dört

Millicent'ın oturduğu apartman, Seattle'ın South Lake Union bölgesinde sanki bir gecede fırlayıvermiş gibi birden ortaya çıkan ışıltılı kulelerden biriydi. Şehir merkeziyle Lake Union arasında bir zamanlar kuş uçmaz kervan geçmez bir sanayi bölgesi olan bu alan şimdi ofis gökdelenleri, plaza daireleri, lüks restoranları ve butikleriyle yükselen bir trend hâline gelmişti. Kaldırımları, çalıştıkları yere yakın oturmayı seven iletişim teknisyenleri ve hırslı profesyonellerle doluydu. Takım elbiseyle gezen pek yoktu. Burada kot pantolonun hükmü geçiyordu.

Saat daha sekiz buçuk olmasına rağmen kafeler doluydu. Julius ortalıkta dolanan insanların çok önemli bir iş yapıyormuşçasına yürüyüşlerine hayran olmuştu. Hepsinin de kendilerine müthiş bir gelecek hazırlamaya odaklanmış gibi bir hâlleri vardı. Kendisinin de bir zamanlar böyle bir motivasyona sahip olduğunu hatırladı. Ama yıllar içinde bu heyecanı yitirmişti. Son zamanlarda otomatik pilota almış gidiyordu. Sonra da Grace

girmişti hayatına.

Grace her şeyi değiştirmişti.

Şimdi apartmanın elektronik giriş sistemine Millicent'ın numarasını giriyor, Julius da onu izliyordu.

"Burası pahalı bir muhit," dedi.

"Millicent burada oturmayı seviyor çünkü herkes geleceği icat etmekle meşgulmüş, bu yüzden de kimsenin, kimsenin hayatına burnunu sokmaya vakti yokmuş."

"Başka bir deyişle özel hayatına önem veriyor."

"Kim vermez ki?"

Diyafondan ses gelmedi. Julius cam kapılardan içeri baktı. Yüksekçe bir bankonun arkasında oturan bir adam cam kapının bu tarafında olup biteni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Yirmilerinde gösteriyordu. Bilgisayarda çalışıyor olabilirdi ama Julius adamın oyun oynadığını düşünüyordu.

Cüzdanından biraz para çıkardı. Paraları katlayıp cebine koydu.

"Şu bankoda oturan herifle konuşmaya çalış," dedi Julius.

Grace kaşlarını kaldırdı. "Rüşvet mi vereceksin?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Aslına bakarsan yok."

Grace tuş takımına görevlinin numarasını girdi. Adam cevap verdikten sonra kalkıp kapıya yürüdü.

"Yardım edebilir miyim?" dedi. Hayır cevabını bekliyormuş gibi bir hâli vardı.

"Ben bin iki yüz beş numaralı dairede oturan Millicent Chartwell'in arkadaşıyım," dedi Grace. "Bu sabah ona ulaşmaya çalıştım. Telefonuna cevap vermiyor ama sanırım evde. Hasta falan olabilir diye korkuyorum."

"Sağlığından son derece endişeliyiz," dedi Julius.

Katladığı paraları avucuna sıkıştırıp kapıcıyla el sıkıştı. Elini çektiğinde paralar yoktu.

Şimdi kapıcı çok daha fazla endişeliydi Millicent'ın sağlığından.

"Bayan Chartwell'in telefonu açamayacak kadar hasta olabileceğini mi söylüyorsunuz yani?" diye sordu alnını kırıştırarak.

"Evet," dedi Grace. "Ya da ne bileyim, belki duşta falan düşmüştür. Bu şehirde yaşayan bir akrabası da yok. Arayabileceğim kimsesi de yok yani."

Kapıcı biraz tereddütlüydü. "Bütün kiracılardan imzalı bir GİF vermelerini isteriz."

"GİF nedir?" diye sordu Grace.

"Giriş İzni Formu." Kapıcı asansörlere yöneldi. "Güvenlik kontrolü yapmak için dairelere girmeye yetkim var. Sabah işe başlarken aşağıdaki otoparkta arabasını gördüm ama her sabah yaptığı gibi lattesini içmeye çıkmadı."

Asansör kapıları açıldı. Adam, Grace ve Julius'un, peşinden asansöre girmelerine bir şey demedi. On ikinci katta üçü birden asansörden çıkıp koridoru yürüyerek 1205 no'lu daireye geldiler.

Kapıcı birkaç sefer gürültülü bir şekilde kapıya vurdu.

"Bayan Chartwell?" diye seslendi. "Evde misiniz? Bir arkadaşınız geldi. Sizin için endişelenmiş."

"Bir tuhaflık var," dedi Grace. "Eminim. Kapıyı açın."

"Yoksa polisi arayacağız," diye ekledi Julius. Kemerindeki cep telefonunu çıkarır gibi yaptı.

"Aman sakın, polisi falan aramayın," dedi kapıcı panik hâlinde. "Böyle bir şey yaparsanız çok sinirlenir. Aynı şekilde patronum da sinirlenir. Binada polislerin görünmesi hiç iyi bir şey değil. Şöhretini gölgeler. Bir dakika."

Hemen bir kart çıkarıp kapıyı açtı ve tekrar seslendi, "Bayan Chartwell?"

Yine cevap gelmedi. "Daire garip bir sessizliğe gömülmüş gibiydi. Yarı açık kapıdan Julius'un gördüğü kadarıyla ev, evden çok model bir daire olarak döşenmiş gibi görünüyordu. Arada kırmızı ve gri dokunuşları olsa da genel olarak siyah beyaz dekore edilmişti. Sehpanın üzerinde bitmiş bir martini şişesi duruyordu.

Çok havalı ve modern bir daireydi ama diğer taraftan da sanki Millicent mobilyaları bir kiralama kataloğundan sipariş etmiş gibi kişilikten yoksun duruyordu. Julius'a kendi dairesini hatırlatmıştı burası ama kendi eşyalarının çok daha pahalı fiyat etiketleriyle geldiğine emindi.

Millicent'ın Seattle'da kök salmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu. Sanki her an pılısını pırtısını toplayıp çekip gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Grace. "Siz ikiniz burada bekleyin. Ben gidip içeride mi değil mi bir bakayım."

Kapıcının itiraz etmesine fırsat vermeden içeri daldı. Julius kapı ağzında dikilip Grace'in oturma odasını ve mutfağı geçip yatak odasına doğru gidişini ve kısacık koridorda gözden kaybolduğunu izledi.

Hemen sonra da sesi çınladı koridorda.

"Ambulansı arayın. Hâlâ hayatta."

Otuz beş

"Yatakta öylece yattığını görünce öldüğünü sandım," diye fısıldadı Grace. "Hiç kıpırdamıyordu. Rengi falan solmuştu. Neredeyse nefes bile almıyordu. Nabzı da atmıyor gibiydi."

Julius ve kapıcıyla birlikte dışarıdaki koridorda durmuş, sağlık görevlilerinin sedyeyi asansöre götürüşünü izliyordu. Yan dairelerden insanlar çıkmış bu olayı seyrediyordu. Millicent'ın bilinci yerinde değildi. Yüzünde bir oksijen maskesi vardı.

"Sağlıkçılardan birinin Harborview'da biriyle konuştuğunu duydum," dedi kapıcı sessizce. "Kasti bir aşırı dozda uyuşturucu durumu gibi bir şeyler söyledi. Hiç de öyle biriolduğunu tahmin etmezdim."

Olayı seyreden bir avuç kat sakini durmadan bir şeyler mırıldanıyorlardı.

Grace başını iki yana sallayarak kollarını kavuşturdu. "Benim de hiç aklıma gelmezdi. İnanamıyorum."

Julius kapıcıya baktı. "Bayan Chartwell'i ne kadar tanırdınız?"

Kapıcı omuz silkti. "Gayet kibar kiracılarımızdan biriydi. Dost canlısı bir kadın. İyi bahşiş verirdi. Ama kişisel diyebileceğiniz bir seviyede herhangi bir ilişkimiz yoktu."

Ambulansın sireni önce bir yükseldi, ardından da sokağın ilerisinde yitti gitti. İnsanlar dairelerine çekildi ve koridordaki küçük kalabalık dağıldı.

"Patronumu arasam iyi olur," dedi kapıcı. Telefonunu çıkardı. "Umarım sinirlenmez."

"Tanrı aşkına," dedi Grace. "Az önce Millicent'ı kurtarmamıza yardım ettin. Eğer ölmez de yaşarsa bu, sen güvenlik kontrolü müdür nedir onu yaptığın için olacak."

Kapıcı bunu duyunca morali biraz yerine geldi, telefon konuşmasını yapmak için birkaç adım öteye yürüdü.

Millicent'ın yan dairesinden çıkan otuzlu yaşlarında bir kadın başını sallıyordu. "Acaba dün gece eve getirdiği adam yüzünden depresyona falan mı girdi?"

Grace hemen kadına döndü. "Ne adamı?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama hareketlerinden evliymiş gibi görünüyordu. Saat dokuzda falan geldiler. Bardan kaldırdığı ilk adam değildi ama gülüşünden, herifin diğerlerinden farklı olduğu belli oluyordu. Sanki bu seferki özelmiş gibi heyecanlıydı."

Julius dönüp daireye baktı. "Adam kaçta gitti peki?"

"Bilmiyorum. On buçuk falan olmalı çünkü yatmaya hazırlanıyordum. Ama geri gelmesi uzun sürmedi."

Grace kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Bir süre sonra koridorda birinin geldiğini duyduğumu sanıyorum. Aynı adam olduğunu düşündüm. Ama belki de daha önce eve getirdiklerinden biridir. Kim bilir?"

"İkinci gelen ne kadar kaldı?" diye sordu Julius.

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Uyumuşum."

"Aşağıdaki kapıda görevli bulunuyor mu geceleri?" diye sordu Julius tekrar.

"Hayır, yalnızca gündüzleri var."

"Demek ki ikinci geleni yukarıdan düğmeye basarak kendi içeri almış," dedi Julius. "Tanıdığı biriymiş yani."

"Tabii," dedi kadın umursamaz bir ses tonuyla. "Ama dediğim gibi, eve sürekli birilerini getiriyordu."

Grace dairenin kapısına gitti. Durduğu yerden sehpadaki martini şişesini görebiliyordu. Bilmek zorundaydı. Emin olmalıydı.

"Sanırım telefonumu Millicent'ın odasında bırakmışım," dedi hâlâ koridorda duran birkaç kişinin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Gidip alayım. Hemen dönerim."

Julius sert bir bakışla, "Ben de geleyim," dedi.

Grace daireye girerken dönüp Julius'a baktı.

"Ne var?" diye sordu sessizce.

İçeride hiç bilgisayar falan görmedim," dedi. "Sayılarla arası iyi olan birinin evinde bilgisayarı olmadığını görmedim hiç."

"Evet, tabii ki. Millicent'ın da bir bilgisayarı vardı."

"Ben etrafa bir daha bakayım."

Julius yatak odasına girdi.

Grace ise korkudan titreyerek mutfağa yöneldi.

Hayal etmiş olamazdı. Mutfak tezgâhının üzerinde bir içki şişesi duruyordu. İçeri ilk girdiğinde Millicent'ın odasına doğru giderken göz ucuyla gördüğüne emindi ama daha yakından bakacak zamanı olmamıştı. Şimdi gayet açık bir şekilde görüyordu. Etiket konusunda yanılmamıştı.Soğuk bir ürperti bütün bedenini yaladı.

"Kahretsin," dedi usulca.

Julius arkasından mutfağa girdi.

"Bilgisayar yok."

Grace, onun şişeyi görünce donup kaldığını hissetti o anda.

"Peşindeki adamın buzdolabına koyduğu votka markasının aynısı bu," dedi Julius tatsız bir tonda.

"Sprague'in yatak odasında bulduğum votka da bu markaydı." Tezgâhtaki şişeye işaret etti. "Millicent votka martini içer ama onun en sevdiği marka bu değil. Peşimdeki herif her kimse dün gece Millicent'ı öldürmeye kalkmış."

Otuz altı

Doğru mu anladım, Julius?" dedi Devlin. "Çok ama çok eski bir cinayet davasını tekrardan açmamı mı istiyorsun?"

"Yeniden açmaktan bahsetmiyoruz. Trager cinayeti çözülmüş zaten. Aradığımız şey, o davayı Witherspoon cinayeti ve Millicent Chartwell'in aşırı doz vakası arasındaki bağ."

"Gün gibi ortada olanın dışında," diye ekledi Grace üstüne basa basa, "Ki bu da ben oluyorum."

"Evet, sen," dedi Devlin, Grace'in dediğini kabul ederek. Bir süre bunu düşündü. "İlginç."

Irene ona pis bir uyarı bakışı attı.

"Gözlem yapıyorum sadece," dedi Devlin.

Dördü Grace'in mutfağında toplanmış oturuyorlardı. Cloud Lake'e dönerken yağmur yağmaya başlamıştı. Hâlâ hiç durmadan çiseliyordu.

Masada iki tane büyük boy pizza, iki şişe bira ve iki kadeh beyaz şarap vardı.

Irene, Grace'e özür diler gibi baktı. "Haklıymışsın. Geçen

gece bize yemeğe geldiğinde Devlin gerçekten de Julius'u seninle ilgili düşündüklerini söylemesi için görevlendirmiş."

Devlin irkildi. "Tatlım, daha önce de açıklamaya..."

"Sorun değil," dedi Grace, Devlin ve Julius'a buz gibi bir gülümseyerek. "Geçmişte kaldı. Köprünün altından çok su aktı. Unuttum gitti. Sanırım bu durumda söylenebilecek Witherspoon olumlaması *Eski bulutların yeni ufukları karartmasına izin verme* olurdu."

Julius ve Devlin birbirlerine baktılar.

"Başka bir deyişle," dedi Julius. "İlk randevumuzun bir gizli görev olduğunu her zaman hatırlatacak bana."

Devlin birasını aldı ve Grace'e döndü. "Ama geçmişi unutmaya hazırsın, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Grace. "Yine sahte bir gülümsemenin ardından, "Ancak bu şartlar altında, bana borçlu olduğunu söyleyebiliriz, ne dersin?"

"Hah işte," dedi Irene. "Hem de nasıl. Hem sana hem de bana borçlu."

"Doğru, ikinize de borçluyum," dedi Devlin. Küçük bir çantaya uzanıp bir laptop çıkardı. "Bugün Julius'la telefonda konuştuktan sonra Trager cinayeti dosyasını çıkardım tekrar. Kanıt envanterinde votkanın markası yazılmamış ama şişenin bir resmi var."

Grace'in nefesi kesildi o an. "Diğer üç şişeyle aynı marka mı?"

"Öyle sanıyorum," dedi Devlin. "Ama etiketi okuması biraz zor." Bir an tereddüt etti. "Cinayetin olduğu olay yeri fotoğrafları biraz rahatsız edici olabiliyor. Bunlara bakmak istediğine emin misin?"

Trager'ın kanlar içinde kalan yüzünün görüntüleri Grace'e korku dolu anları fısıldayıverdi bir anda. Yutkundu.

"Görmek istediğim tek fotoğraf votka şişesinin fotoğrafı.

Emin olmalıyım."

Devlin onaylar gibi başını salladı. "Pekâlâ. Yalnızca şişe. Ceset görüntüsü yok."

"Teşekkürler," dedi Grace.

Devlin birkaç tuşa daha basıp Grace'in görmesi için laptopu ona doğru çevirdi. Grace, göreceği görüntüye hazır olduğunu düşünüyordu ama yanılmıştı. Üzerinde kurumuş kan lekeleri olan kırık votka şişesini görünce bütün bedenini bir korku ve dehşet dalgası sarıverdi. O korkunç silahla bir adamı öldürmüştü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Devlin sert bir ifadeyle ona bakarak, "Hem küçük bir çocuğun hayatını hem de kendi hayatını kurtardın. Bunu sakın unutma."

"Unutmam," dedi Grace. "Unutamam."

Julius masanın altından uzanıp Grace'in kenetlenmiş parmaklarını tuttu.

Irene, Grace'i dikkatle izliyordu. "İyi misin?"

Grace, derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. "Evet."

"Sonuç?" dedi Devlin vakit kaybetmeden.

"Evet," dedi Grace. "Sprague'in yatak odasında ve Millicent'ın mutfağında gördüğüm marka bu. Buzdolabımdan çıkan marka da aynıydı."

"Haklı," dedi Julius araya girerek. "Aynı yeşil ve altın rengi etiket." Devlin'e döndü sonra. "Tesadüf olamaz, Dev."

"Katılıyorum," dedi Devlin. "Ama bilgin olsun, bu akşam itibarıyla Seattle'daki yetkililer, Millicent Chartwell'in intihar etmeye çalıştığına ya da yanlışlıkla aşırı dozda uyuşturucu aldığına inanıyorlar. Cinayet teşebbüsüne dair bir kanıt bulamadılar, Millicent'ın da hâlâ bilinci yerinde olmadığı için sorgulayabilmiş değiller."

"Biri onu öldürmeye çalıştı," dedi Grace. "Biliyorum."

"Başka bir şey bulmalıyız," dedi Julius.

"Burada şişeden başka işimize yarayacak bir şey yok," dedi Devlin. "Her iki cinayet ve Millicent'a yapılan muhtemel cinayet teşebbüsü farklı yöntemlerle gerçekleştirilmiş. Bayan Trager dövülerek öldürülmüş. Witherspoon tabancayla vuruldu. Millicent ise aşırı doz almış gibi gösterildi."

Irene hâlâ Grace'i dikkatle inceliyordu. "Bu sabah Millicent'dan bir e-mail aldığını söyledin ama yetkililer, siz onun dairesine gitmeden saatler önce bilincini kaybetmiş olduğunu düşünüyor."

"Evet," dedi Grace. "Polisle konuşurken e-mail'in Millicent'ın göndereceği türden bir e-mail olmadığını belirttim ama herkes bunun, Millicent'ın bana hoşça kal deme biçimi olduğunda hemfikirdi. Akrabası da sevgilisi de yoktu. Ama beni severdi. En azından sevdiğini düşünüyorum. Of, ne bileyim işte. Açıkçası onu çok da yakından tanımıyordum."

"Sevgililerden bahsetmişken," dedi Julius. "Komşularından biri Millicent'ın evine dün bir erkeğin -hatta muhtemelen iki erkeğin- geldiğini söyledi. Kim bilir belki de bir taneydi, çıktıktan bir süre sonra geri geldi."

"Dedim ya, Millicent bardan eve erkek atmaya karşı değildi. Maceralı, heyecanlı seksi severdi ama aptal da değildi."

Hepsi birden Grace'e baktı. Devlin ve Julius tek kelime etmediler. Irene boğazını temizledi.

"Bazıları maceralı seksin aptallığın en güzel tanımı olduğunu söylüyor," dedi Irene. "Belki de Millicent eve yanlış adamı attı, o kadar. Adam çıktı, sonra geri gelip onu öldürmeye çalıştı."

"Bu votka şişesi tesadüfünü açıklamıyor," dedi Julius. Birasını aldı masadan. "Yani, bence."

Hepsi birden ona döndü.

"Ne?" diye sordu Devlin.

"Belli ki Trager cinayeti aile içi şiddet vakasıymış," dedi Julius. "Witherspoon ve Millicent olayında sebebin para olduğunu varsayıyoruz. Ancak bir kişinin cinayet mahallinde votka şişesi bırakmasının tek bir sebebi olabilir."

"İşe beni karıştırmak," dedi Grace. "Evet, bu ihtimal benim de dikkatimden kaçmadı. Polisler bunu bir fark ederse..." Birden durup Devlin'e baktı. "Of..."

Devlin ona keyifsiz bir ifadeyle gülümsedi. "Doğru. Ben bir polisim."

"Evet," dedi Grace kibarca. "Biliyorum."

"Ama ister inan ister inanma aynı zamanda da senin arkadaşınım."

"Kesinlikle," dedi Irene.

Grace, Devlin'e belli belirsiz tebessüm ettikten sonra. "Tabii. Doğru. Teşekkürler," dedi.

"Aman be küçük hanım. Amma da kin tutuyorsun ha," dedi Devlin.

"Ben asla kin tutmam," dedi Grace onu temin ederek. "İnsanın iç dengesini bozuyor."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Devlin. Ancak polislere özgü bakışlarında bunu komik bulmuş da gülecekmiş gibi bir parıltı belirdi.

Julius dikkatini Devlin'e çevirdi. "Cloud Lake Polisi dışında kimin Trager dosyasındaki bilgilere ulaşma izni vardır?"

Devlin başını iki yana salladı. "Bunu kesin olarak bilmenin imkânı yok. Yıllar önce işlenmiş bir cinayet. Benden önce. Ancak kayıtlara bakan biri olduysa şişe ayrıntısını bulmuş olabilir. Tabii epeyce derin bir araştırma yapmış olması gerek. Dediğim gibi şişe delil olarak kaydedilmiş ama etiketin kritik bir unsur olabileceği düşünülmemiş. En azından hiç kimse bunu bir kenara not

etmeyi akıl etmemiş." Başıyla ekrana doğru işaret etti. "Baksana şuna. Etiket şeyden dolayı zor anlaşılıyor."

Devlin durdu. Kimse neden dolayı diye sormadı. Ama Grace bu sorunun cevabını biliyordu zaten. *Kan lekelerinden dolayı zor anlaşılıyor.*

"Devlin'in kendisi de az önce belirttiği gibi, o zamanlar burada değildi," dedi Irene hemen araya girerek. "Burada büyük olay olmuştu tabii. Herkes cinayeti ve Grace'in kırık bir içki şişesiyle kendini koruduğunu biliyordu. Fakat polisten başka birinin etiketin farkında olabileceğini hiç sanmam. Ben bile hatırlamıyorum ki ben çok yakından takip ediyordum çünkü en yakın arkadaşım neredeyse cinayete kurban gidecekti."

"Demek biri davanın ayrıntılarını gözden geçirmiş," dedi Julius. Arkasına yaslanıp ayaklarını masanın altına doğru uzattı. "Burada yerine oturması gereken epeyce bir parça var gibi görünüyor."

"Peki size otoparkta saldıran iki serseri ne ayakmış?" diye sordu Devlin.

"Rasgele bir olay olabilir," dedi Irene.

"Hayır," dedi Julius. "Rasgele bir olay değil."

"Biri seni korkutmaya çalışıyordu, Julius." Grace oturduğu yerde birden dönüp ona baktı. "Seni korkutup benden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Seni hastanelik etmeye, belki de daha kötüsünü yapmaya niyetliydiler. Benim en yakınımdaki kişi sensin, neredeyse korumam gibisin."

Hepsi Grace'e bakıyordu şimdi.

"Grace haklı," dedi Devlin. "Biri seni olayın dışına itmeye çalışıyor, Julius. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor. Şu anda Grace'i yalnız bırakmadığını biliyorum ama yine de sonraki birkaç gece için bu sokağa fazladan devriye koydum."

"Teşekkürler, "dedi Julius."

Otuz yedi

Grace şafak sökmeden hemen önce Julius'un yataktan kalktığını hissetti. Yattığı yerde başını çevirince onun pencerenin önünde durmuş gölü seyrettiğini gördü. Nevresimi kenara itip kalktı ve yanına gitti.

"Sen bir şeyler planlıyorsun," dedi. Soru sormuyordu. Zihnini Julius'un vereceği cevaba hazırlamıştı. "Bir strateji üzerinde çalıştığın belli oluyor."

Julius kolunu onun omzuna atarak kendine çekti.

"Senden böyle bir şeyi rica etmeyi hiç istemiyorum," dedi, "Ama benimle birlikte Cloud Lake Oteli'ndeki olay yerine gelir misin?"

"Neden bilmiyorum ama her şeyin başladığı yere bir bakalım diyeceğini biliyordum."

"Üzgünüm," dedi Julius. "Ama bence bu yapmam gereken bir şey."

"Sorun değil," dedi Grace. "Gidelim ama bunca zaman sonra görülecek bir şey kaldığını hiç sanmam. Sana dedim, orası yıl-

lardır terk edilmiş durumda. Orada parti yapan çocuklardan ve kamp yapan gezginlerden sonra o zamandan kalmış olabilecek herhangi bir kanıt da şimdiye kadar çoktan yok olmuştur bile."

"Yalnızca kendi gözlerimle görmek istiyorum, o kadar. Gözden kaçırdığımız bir şey var mı yok mu bakmalıyım."

"Pekâlâ," dedi Grace. "Az sonra güneş doğar. Bu sabah yapalım o zaman."

Julius onu kollarından tutup çevirdikten sonra kendine doğru çekti.

"Sana bunu yaşatmak hiç hoşuma gitmiyor," dedi. "Senin için kolay olmayacağını biliyorum."

"Oraya gitmek, birinin tanıdığım insanları neden öldürdüğünü ya da öldürmeye çalıştığını ve olay yerine votka şişesi bıraktığını merak edip durmaktan daha kötü olamaz herhâlde."

"Sabah olduğunda gidelim o zaman."

"Tamam." Grace pencereden dışarı baktı. Şafak sökmek üzereydi ama asıl gün ışığını görmelerine daha vardı. Yine de tekrar uyuyabileceğini sanmıyordu, özellikle birkaç saat sonra onu bekleyen şeyi bilerek bunu yapamazdı. Yatağa dönmenin bir anlamı yok. Gidip bir duş alıp giyineyim en iyisi."

"İyi fikir." Julius onun yüzünü avcuna aldı. "Ama benim daha iyi bir fikrim var."

Onu yavaş yavaş yakan bir öpücükle baştan çıkarmaya başladı. Grace kollarını onun boynuna dolayıp sımsıkı sarıldı. Julius onu kaldırıp yatağa kadar taşıdı ve darmadağınık yatağın üzerine bıraktı.

Sonra hemen doğrulup şortunu çıkarttıktan sonra yanına kıvrılıverdi. Ardından üstüne doğru eğilip kollarını bir kafes gibi iki yanına koydu ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Grace'in içi tatlı bir titreşimle ürperdi. Uzanıp parmak

uçlarını Julius'un yanaklarında gezdirdi. Julius başını çevirip onun avcunun içini öptü.

"Julius," dedi Grace.

O an Julius'un dişlerini boynundan sonra daha aşağılarda hissetmeye başladı. Çok yavaş hareket ediyordu. Dili göğüslerine ulaştığında Grace çoktan onun ağırlığının altında kıvranmaya başlamıştı bile. Julius'un ağzını göbeğinde hissedince tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi.

"Julius."

Julius'un dili bacaklarının arasına dokunduğunda ise neredeyse çığlık atacaktı. Kadınlığına ulaştığında bağırmadan duramadı. Julius bir süre sonra onun zirveye ulaştığını ve hemen ardından gevşediğini hissetti.

Vakit kaybetmeden yana devrilip Grace'i üstüne çekti.

Çok geçmeden Julius'un alçak, zevk iniltileri yatak odasında yankılanmaya başladı.

Otuz sekiz

"O zamanlar burası ergen mıknatısı gibiydi," dedi Grace. "Artık pek öyle değil tabii. Buranın gençleri parti yapacak başka yerler buldu."

Eski akıl hastanesinin önündeki yoldaydılar. Julius'un elinde eski bir alet çantası vardı. Grace'in içindeki dinginlik hâli kendisini bile şaşırtıyordu. Tamamen metin ve son derece kararlı hissediyordu kendini. İçeri girdiklerinde üstünde hâlâ bir klostrofobi duygusu ve onu takip edebilecek bir panik atak ihtimali vardı. Ancak Julius'un, "olay yerine dönmek bazı cevapları da beraberinde getirecektir" inancı ona biraz da olsa güç veriyordu.

Julius'un kendi başına oraya inmesinin bir faydası olmaz dedi kendi kendine. Ona sağı solu göstermeliydi. En azından bunu yapabilirdi.

Yağmur durmuş ama ağaçlardan hâlâ yağmur damlaları düşüyor ve gölün yüzeyi göğün çelik gri rengini yansıtmaya devam ediyordu. Şimdi başka bir fırtına geliyordu.

"Bu akıl hastanesini satın alanların burayı neden otele

dönüştürmeye çalıştıklarını anladım şimdi." Julius, çürümekte olan yapının ön yüzünü inceliyordu. "Kemikli yapı, öyle derler. Klasik Viktoryen mimari."

"İnsanların akıl sağlığı bozuk hastalar için tasarlanan hastane binalarının da tedavinin bir parçası olduğuna inandıkları bir döneme dayanıyor bu yapının inşa edilmesi," diye bir açıklama getirdi Grace. "Yüksek pencere ve tavanların, huzurlu bir peyzajın insan ruhunu sakinleştirdiği ve sinirleri gevşettiği yönünde bir teori."

"Fena bir teori değilmiş. Ama yine de daha çok güneş gören bir yerde inşa etseler daha iyi olurmuş."

"Evet," dedi Grace. "Ağaçlar ve şu yamaç yüzünden gölün bu tarafı biraz karanlık kalıyor." Julius'a döndü. "Peki bu işi nasıl yapmak istiyorsun?"

Julius bir süre düşündü. "O gün içeri girmeni sağlayan şey neydi?"

"Ergen merakından başka bir şey değil. O gün öğleden sonra Irene'e gidecektim. Her zaman olduğu gibi göl kenarından giden yolu kullandım. Buraya gelince içeri bir bakayım dedim."

"Bu da mı her zaman yaptığın bir şeydi?"

"Her seferinde burada durmazdım," dedi Grace onu temin eder gibi. "Ama popüler çocukların o hafta hastanede parti verdiklerine dair söylentiler vardı. Seks ve uyuşturucu da varmış anlaşılan. Hangi popüler çocuğun hangi popüler kızla yattığı konusu her zaman merak edilen bir şeydi. Arkada ipucu bırakmışlar mı bir bakayım dedim. Yan kapılardan bir tanesinin kontrplaklarının söküldüğünü görünce bir şey bulduğumu anladım. Hemen içeri girdim."

"Hangi kapı?"

"Şuradaki." Grace oradaki kontrplak kaplı kapıyı işaret etti.

"Çoktan kapatmışlar tabii."

"Gidelim."

Julius bina boyunca giden yola yöneldi. Üzeri kapatılmış kapıya varınca alet kutusunu yere bıraktı. Grace onun kutuyu açıp içinden bir levye demiri çıkarışını izledi.

Julius'un kontrplak parçasını kanırtıp çıkararak kenara koyması uzun sürmedi. Grace onun yanına geldi ve birlikte bir zamanlar mutfak olarak kullanılan kasvetli karanlığa baktılar. Paslı menteşelerden sarkan kapı gıcırdıyordu. Eski mutfak eşyaları çoktan ortadan kaybolmuştu bile. Duvarlar yıpranmış, dökülüyordu.

Julius alet kutusundan iki tane fener çıkardı ve birini Grace'e uzattı.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Grace onun ne kadar endişeli ve ciddi olduğunun farkındaydı. Ama Julius'un onun soğukkanlılığını kaybetmemesini umduğu da belli oluyordu. Grace'in cesaretine gönülden inanıyordu ve bu Grace'in kararlılığını daha da güçlendiriyordu.

"Evet," dedi.

Grace fenerini yakıp mutfağa girdi.

"Pekâlâ, partiden kalan bir şeyler var mı diye bakmak için buraya girdin," dedi Julius. "Sonra ne oldu, anlat."

"Mutfaktan geçip koridora çıktım. Ayak seslerimin yankılandığını hatırlıyorum."

O gün izlediği yolu tekrar etmeye başladı. Karanlık anılar ve eski kâbuslar tüylerini diken diken ettiyse de devam etti. Julius tam arkasından onu takip ediyordu.

Bodrum kapısı kapalıydı. Hemen önünde durdu.

"Derinden vurma sesleri geliyordu," dedi Grace.

"Devam et."

"Ama böyle deli gibi biri, çıldırmış gibi vuruyordu bir yerlere. Kapıyı açtım."

"Kilitli değil miydi?"

"Hayır, sanırım Trager'ın burayı kilitlemeye imkânı yoktu. Ama kimsenin bodruma ineceğinden korktuğunu da sanmıyorum. Çocuğun elleri ayakları bağlı olduğundan onun da kaçamayacağını biliyordu. Mark'ın ağzını da bantlamıştı. Zavallı çocuğu merdivenlerin dibinde öylece görünce gözlerime inanamadım. Kabadayı çocuklardan birinin Mark'ı oraya bağladığını düşündüm önce."

"Senin dikkatini çekmeyi nasıl başardı?"

"Binaya girdiğimi duyunca bağıramadığı için yerde duran bir ahşap kutuya ayaklarıyla vurmuş. Ben kapıyı açana kadar da vurmaya devam etmiş."

"Akıllı çocukmuş."

"Evet. Sonradan bana, ayak seslerimin Trager'ınkilerden farklı olduğunu anladığı için ses çıkardığını söyledi."

"Mark'ı tanıyor muydun?"

"Hayır. Ailesi kasabanın diğer tarafında oturuyordu, meğerse Tragerların yan komşularıymış."

"Hadi aşağı inip bir bakalım," dedi Julius.

Bunu yapabilirim, diye geçirdi içinden Grace.

Fenerini yakıp merdivenlerden inmeye başladı. Aşağı indiğinde durup etrafına bakındı.

"İlk anda cesedi görmemiştim. Mark'ın bağlarını çözdüm ve ağlamaya başladı. Bana öyle bir sarıldı ki bırakmıyordu. O noktada ben hâlâ bunun oradaki kabadayı çocuklardan birinin işi olduğunu düşünüyordum. Ama Mark durmadan *Bayan Trager'ın canı yandı. Bayan Trager'ın canı yandı.* deyip duruyordu. Sonra uyku tulumu olduğunu sandığım şeyi gördüm. O da

meğer Bayan Trager'ın naylon brandaya sarılmış cesediymiş."

"Mark, Bay Trager'ın Bayan Trager'ı öldürdüğünü anlamış mı?"

"Pek sayılmaz. Bana Bay Trager'ın Bayan Trager'ın canını yaktığını ve şimdi uyuduğunu ama bir türlü uyanmadığını söyledi. O zamanlar bu aile içi şiddetle ilgili pek bir şey bilmiyordum. Bu terimi duymuştum ama tam olarak anlamıyordum. Başıma gelen bir şey değildi neyse ki."

"Ceset neredeydi?"

Julius'un sakin ve aklı başında tavrı Grace'in odaklanmasına yardımcı oluyordu.

"Şurada." Yavaş yavaş yürüyüp ileride durdu, hatırlamaya devam ediyordu. "Yaklaşınca naylon brandanın altından Bayan Trager'ın yüzünü gördüm. Gözleri açıktı. O bakışı hiçbir zaman unutamayacağım. İşte o anda bir cinayet mahalline girdiğime uyanmıştım. Mark'a oradan çıkıp yardım istememiz gerektiğini anlatmaya başlamıştım ki onu duyduk."

Julius fenerini karanlığa doğru tuttu. "Ne duydunuz?"

"Ön bahçeden gelen bir kamyonet sesi. Marka'a bunun iyi bir işaret olduğunu söyledim. Bu, bize yardım edebilecek bir yetişkin geldiği anlamına geliyordu. Ama Mark birden korkudan felç olmuş gibiydi. Meğer kamyonetin sesini tanımış çocuk.

"Sonra ne oldu?"

"Gelenin Bay Trager olduğunu ve Bayan Trager'ın canını yaktığı gibi bizim de canımızı yakacağını söyledi. Çocukta tuhaf bir sükunet vardı. Sanırım ağlamayı falan geçmişti o noktada artık. Sonuçta peşinde bir canavar vardı. Bir canavarla karşı karşıya kalınca ne yapar ki bir çocuk?"

"Votka şişesi neredeydi?"

"Cesedin hemen yanında. Hemen kaptım çünkü etrafta

silah olarak kullanabileceğim başka bir şey yoktu."

"İkiniz nereye saklandınız?"

"Şurada, merdivenlerin altına."

Grace nemli beton zeminde yürüyerek merdivenin karanlık tarafına geçti. "Mark'a buradan kaçacağımızı ama şimdilik ses çıkarmamasını söyledim. Ona *koş* dediğim anda arkasına bakmadan merdivenlerden yukarı koşup binadan çıkmasını ve bir yetişkin bulana kadar da durmamasını söyledim."

"Peki dediğini yaptı mı?"

"Evet. O kadar korkmuştu ki sanırım o anda hangi yetişkin bir şey dese itaat ederdi. Anlaşılan Trager çocuğun bodrumda bir köşeye sinmiş bekliyor olduğunu düşünüyordu, feneriyle etrafa bakınmaya başladı. Mark'ı karanlık köşeden çıkarıp gitmesini söyledim. Merdivenlerden yukarı doğru fırladı. Ben de peşinden ama Trager beni montumdan yakalayınca şişeyi tırabzanda parçaladığım gibi kırık tarafını Trager'ın yüzüne sapladım."

"Aferin," dedi Julius sessizce.

"Birden her yer kan oldu. Yağmur gibi kan yağıyordu üstüme."

Julius bir şey demeden gelip Grace'in yanında durdu ve kolunu onun omzuna attı.

Nefes al.

Grace kendini toparlamaya çalıştı. "Trager, onu kestiğim anda çığlığı bastı. Montumu bırakıp arkaya doğru yuvarlandı. Hemen merdivenlerden yukarı koştum. Yukarı çıktığımda Mark çoktan dışarı çıkmış göl kenarındaki patikada koşmaya başlamıştı. Koşup yetiştim. En yakındaki evler boştu. O zamanlar yazlık olarak kullanılıyorlardı ve bütün bunlar kışın oluyordu. Annem ve ablam da o gün evde yoklardı ama Bayan Gilroy evdeydi."

"Polisi o mu aradı?"

"Evet. Bay Trager peşimizden gelmiş olabilir diyerek bütün kapıları kilitledi. Sonra dolaptan budama makasını çıkardı. Bizi Trager'a karşı korumak için o kocaman budama makasını çıkarışını asla unutamam. Ama peşimizden gelmemişti. Çünkü merdivenlerin dibinde ölmüş kalmıştı."

"Dünyaya bir iyilik yapmışsın, Grace. Ama böyle şeylerin bedeli hep olur."

"Evet."

Julius kolunu onun omzundan çekip yavaş yavaş bodrumun içinde yürümeye başladı. Fenerinden çıkan ışık huzmesi bir sağı bir solu aydınlatıyordu.

"Bazı şeylere bulunduğumuz zamandan bakınca bir anlam ifade etmez," dedi. "Geçmişe dönüp oradan bakmak lazım."

"Peki nasıl yapacağız bunu?"

"Julius uzun bir süre sessiz kaldı. "Bayan Trager'ın o gün çocuğa baktığını söylemiştin."

"Doğru. Zavallı çocuk şans eseri yanlış zamanda yanlış yerde olmanın cezasını çekiyordu. Devlin'in dediği gibi polis, Trager'ın, Mark'ı boğmayı ve yetkililerin, bunun da diğerleri gibi bir göl kazası olduğunu düşünmelerini umduğuna inanıyor."

"Peki ya ailesi?"

"Ramshawlar mı? Onları pek tanımam. Trager cinayetinden kısa bir süre sonra Kaliforniya'ya taşındılar. Annesi, Mark'ı kaçırıldığı kasabadan mümkün olduğunca uzağa götürmeleri gerektiğini söyledi. Eminim yıllar içinde o da epeyce bir kâbus görmüştür."

"Ramshaw ailesini demiyorum," dedi Julius. "Trager'ın ailesini sordum. Çocukları var mıydı?"

"Hayır," dedi Grace. Sonra durdu, geçmişte kulağına çalınmış olan birkaç şey geldi aklına. "Annemin o zamanlar polis şefi

olan Billings ile konuştuğunu hatırlıyorum. Trager'ın daha önce de ailesine şiddet uyguladığı ve ilk karısının onu boşadığı ile ilgili bir şeyler söylüyordu. Niye ki?"

"Bilmiyorum. Bir bağlantı arıyorum."

Grace hafif ürkek bir gülümsemeyle, "Yatırımlarını da böyle mi analiz ediyorsun?"

"Aşağı yukarı. Bütün mesele karanlığa saklanan şeyi bulmakta."

"Biliyor musun, senin sorun çözme yaklaşımını anlatan çok güzel bir Witherspoon olumlaması var."

"Neymiş o?"

"Derinlere bak. Önemli olan şeyler her zaman yüzeyin altındadır."

"Kendi kurallarım bana yeter."

"Kimseye güvenme.' ve 'Herkesin gizli bir gündemi vardır."

"Hayatımı herhangi bir söze göre yaşama konusunda sadeliğe inanırım," dedi Julius.

"Her neyse."

"Bunun da bir Witherspoon olumlaması olduğunu söyleme sakın."

"Bazen bir durumda söylenecek en uygun laf bu oluyor," dedi Grace.

Otuz dokuz

"Ralph Trager'ın ilk evliliğinden biri oğlan biri kız iki çocuğu varmış," dedi Grace. Bilgisayarının başında, bulduğu bilgileri inceliyordu. "İsimleri Randal ve Crystal imiş. İlk karısı bir daha hiç evlenmemiş ama bir süre sevgililerinin evlerinde yaşamış."

"Eminim iyi gitmemiştir," dedi Julius.

"Görünüşe göre erkek konusunda zevki berbatmış. Sevgililerinden birkaçı uyuşturucu satarak geçimini sağlıyormuş, biri de kızı Crystal'ı taciz ettiği için tutuklanmış." Grace arkasına yaslandı. "Hep duyduğumuz hikâyeler."

Julius, kahve demliğini alıp masaya getirdi. "İlk karısına ve çocuklarına ne olmuş peki?"

"Bakalım." Grace öne doğru eğilip diğer bilgileri gözden geçirmeye başladı. "Buradaki bilgilere göre ilk karısı ve kızı Crystal, araba kazasında hayatlarını kaybetmişler. Oğlu Randal evlat edinilmiş, hatta arka arkaya birkaç aile tarafından. Sonra da birkaç yıl ortadan kaybolmuş."

"Sokaktaki hayatın daha güzel olduğuna karar verdi herhâlde. Başka bir şey var mı?"

Grace ekrandaki sayfayı aşağı indirdi. "Randal çoğu bilgisayar ve programlama ile ilgili bir dizi yarı zamanlı iş almış. Anlaşılan bu tür şeylere yeteneği varmış."

Julius bakışlarını göle çevirdi. "Devam et."

Grace ekrana döndü. "Sonra başı belaya girmiş. Sahtekârlıktan hüküm giyip altı ay yattıktan sonra şartlı tahliye ile salıverilmiş. Bir süre sonra da bir tekne kazasında ölmüş."

"Demek Trager ailesinde kimse kalmamış, hepsi ölmüş."

"Evet." Grace kupasını kaldırdı. "Ne trajik bir senaryo, değil mi?"

Julius oturduğu sandalyede arkasına yaslandı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Aynı zamanda çok da elverişli bir senaryo."

Grace kupasının üzerinden ona baktı. "Yine *kimseye güvenme* olayına geri mi döndük?"

"Öyle. Bu yeni delillerin ışığında, bu küçük dramımızın bütün karakterlerini yeniden değerlendirmemiz gerekiyor."

"Nesini yeniden değerlendirecekmişiz? İşe adı karışan herkesi zaten gözden geçirmedik mi?"

"Ancak şimdi başka bir açıdan ele alacağız," dedi Julius. "Şimdi işin içinde sahtekârlık ve bundan hapse düşen bir karakter var."

"Evet, yıllar önceymiş ama Randal Trager hapisten çıktıktan sonra ölmüş."

"Belki."

"Devlin haklıymış, gerçekten de tıpkı bir polis gibi düşünüyorsun. Belki de hayatının mesleğini elinden kaçırmış olabilirsin."

"Silahları sevmem."

"Evet, polis olmaya kalksaymışsın bu biraz sorun yaratabilirmiş."

Telefon çaldı. Bu seferki Julius'unkiydi. Ekrana bakıp cevap verdi.

"Ne buldun, Eugene?"

Julius birkaç dakika dikkatle Eugene'i dinledi.

"İşte bu birkaç şeyi açıklayacaktır," dedi. "Kariyeri dâhil. Teşekkürler, Eugene. Müthiş bir iş çıkarmışsın. Evet, sonuçtan seni haber ederim. Hayır işi bırakıp FBI'da çalışmaya başlayamazsın. Arkwright Girişim'den aldığın parayı orada kazanamazsın."

Julius telefonu kapatıp Grace'e baktı.

"Eee?" dedi Grace sabırsız bir şekilde.

"Meğer Sprague Witherspoon'un uzun zaman önce herkesten saklamaya çalıştığı gizli bir geçmişi varmış. Bu, şantaj ihtimalini açıklayabilir."

Grace'in yüreği oynadı. "Hayır. Lütfen bana Sprague'in eski bir sabıkalı olduğunu söyleme."

"Sahtekârlıktan içeride yatmış ama başka bir isimle."

"Kahretsin." Grace gözlerini kapadı. "Ona gerçekten hayrandım, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Julius kibarca.

Grace gözlerini açtı. "İddiaya girerim, hapisten kendini insanlara yardım etmeye adamış bir insan olarak çıkıp yepyeni bir adam olmuştur. Düşününce çok da ilham verici bir hikâye."

"Her şeyi yorumlamanın yollarından biri bu tabii," dedi Julius.

Grace kaşlarını kaldırdı. "Aksi ispatlanana kadar benim yorumum bu."

"Yalnız bir de şu küçük kumar problemi ve zimmete para geçirme meselesi var."

Grace ona pis pis bakmaya başladı.

Julius bir eliyle, öf tamam, der gibi bir işaret yaptı. "Pekâlâ.

Suçlu olduğu anlaşılana kadar masumdur. Öyle olsun."

Evin önüne yanaşan bir arabanın gürültüsü Grace'in sormak üzere olduğu soruyu böldü. Ayağa kalkıp oturma odasına gitti. Evin önüne park eden büyük minibüsün üzerinde bilindik bir kargo firmasının logosu görünüyordu. Üniformalı şoför, elinde bir kutuyla minibüsten inip merdivenleri çıktı.

Grace kapıyı açtı.

"Grace Elland siz misiniz?" diye sordu adam.

"Evet benim."

"Size bir paket var."

"Teşekkürler," dedi Grace. Gönderenin adresine bakınca Seattle'daki çikolatacının adını tanıdı. "Şekerleme. Sürprize bak."

"Şurayı imzalayın, lütfen."

Grace imzasını çiziktirdikten sonra paketi aldı. Teslimatı yapan adam arabasına dönüp gümbürtüyle yola çıktı.

Grace çikolata kutusunu mutfağa getirip masaya koydu ve paketi yırttı.

"Hem de dolgulu çikolata," dedi. "En sevdiğim. Beni iyi tanıyan birinden demek ki."

Julius gözlerini kısıp kutuya baktı. "Sevgilin mi?"

"Sana söyledim, şu anda bir sevgilim falan yok." Kutunun üstüne bantlanmış zarfı aldı. "Yani senin dışında, demek istedim."

"Sevgili sayıldığımı bilmek güzel."

Grace onun alaycı tavrını göz ardı ederek zarfı açtı ve imzaya bakakaldı.

"Hassiktir."

"Bu çoğu insanın çikolata kutusu açtığında söylediği bir şey değil tabii," dedi Julius. "Beni merakta bırakma. Kim göndermiş, söyle?"

"Millicent."

Kırk

"Bu biraz fazla ürpertici," dedi Grace.

Mutfak masasında oturmuş, içinden yılan ya da akrep falan da çıkabilirdi diyerek kutuda duran havalı çikolatalara bakıyordu. Tamam o kadar da kötü değildi. Ancak yine de o çikolataları yemeyeceğini biliyordu.

"Etikete bakılırsa kutu dün direkt olarak mağazadan gönderilmiş," dedi Julius. Masanın diğer tarafından çikolatalara bakıyordu.

"Ertesi gün teslimat," dedi Grace. "Fakat Millicent'ın bilinci dün bütün gün ve bütün gece kapalıydı. Bildiğimiz kadarıyla da hâlâ uyanmış değil. Bu çikolata kutusunu o göndermiş olamaz."

"Dün sabah ondan bir e-mail aldın ve bütün göstergeler o e-mailin gönderildiği zaman içerisinde Millicent'ın bilincinin yerinde olmadığı yönündeydi," dedi Julius. "Eğer gönderen Millicent ise e-maili ve çikolataları uyuşturucuyla uyutulmadan önce sonradan gönderilmek üzere ayarlamış olabilir."

"Fakat bir şey ters gitmiş, e-mail ve çikolatalar kendiliğin-

den gönderilmiş. Ama neden bana?"

"Anlaşılan sen B planıymışsın," dedi Julius." Çikolatalara iyi baksan fena olmaz."

"Onu boşver." Grace küçük beyaz bir kart çıkardı zarftan." Her şey buradaki notta galiba."

Yüksek sesle okumaya başladı.

Grace eğer bunu okuyorsan büyük ihtimalle ben ölmüşüm demektir. Bu durum için işe yarar bir olumlama olduğunu sanmam. Berbat bir şey. Bunu vasiyetim olarak kabul et. O nankör kaltak Nyla'ya bırakacağını bilmeme rağmen emeklilik birikimlerimi sana bırakıyorum. Bunu kendim yapamam, orası kesin. Umarım en azından kendine bir kısmını ayırırsın ama muhtemelen bunu da yapmazsın. Hep doğru olanı yapmaya çalışmak zor bir şey olmalı. Ama itiraf etmeliyim ki bunu yaparken seni izlemek çok eğlenceliydi. Son bir buçuk yıldır seni tanımış olmak da çok keyifliydi, o yüzden en azından bana bir iyilik yap da çikolataların tadını çıkar.

Notun sonunda Grace'in daha önce hiç duymadığı bir bankanın adı ve upuzun bir rakam vardı.

"Yurtdışı hesabı mı bu?" diye sordu Grace.

"Sanırım şu durumda öyle olduğunu varsayabiliriz." Julius masaya oturup laptopunu açtı. "Öğrenmesi zor değil."

Biraz sonra öğrenmişti.

"Yurtdışı bir bankaymış gerçekten de. Ve hesaba girebilmek için tüm yapman gereken kartta yazan rakamı girmek. Burada ciddi miktarda bir para söz konusu. Birkaç milyon kadar."

"Demek Sprague'in parasını zimmetine geçiriyormuş." Grace dirseklerini masaya koyup ellerini çenesine koydu. "İyi bir insana benziyordu, benziyor. Hep güler yüzlü, hep pozitif enerjiyle dolu."

"Hep güler yüzlü ve pozitif olmasının sebebi emekli olduğu zaman harcayacağı gayet güzel bir servete konması olmasın sakın."

"Neyse, bu bir soruya cevap vermiş oldu," dedi Grace. "Artık paranın nereye gittiğini biliyoruz. Ve Sprague'in kendi parasını çalmadığını da."

"Bildiğimiz bir şey daha var," dedi Julius. "Bayan Güleryüz, muhtemelen kendini öldürmeye kalkmamış. Erken emekli olup o bankada zulaladığı parayı harcamayı dört gözle bekliyormuş. Ama benim merak ettiğim şey, parayı yetkililerin dikkatini çekmeden Amerika'ya nasıl getirmeyi planlıyordu acaba?"

"Bavulda olabilir mi?" dedi Grace.

"Birkaç milyon dolarla gümrükten geçmeye çalışmak büyük risk." Julius başını iki yana salladı. "Bu kadar paranın önce aklanması lazım."

"Sanırım şimdi Devlin'i aramamız gerekiyor," dedi Grace heyecansız bir ses tonuyla. "Sonra da Seattle'daki polislerle konuşmam gerekecek. Bir kez daha."

"Önce Dev." Julius telefonunu çıkardı. "Biri nasılsa bu davadaki sıçramadan bir övgü alacak. Bari bu Dev olsun."

"Peki."

Julius gülümsedi. "İnan bana, Dev bizim tarafımızda."

"Bu konuda sana güveniyorum. Ama Nyla'yı arayıp kayıp mirasını bulmuş olabileceğimizi söyleyeceğim."

"O not ve hesap numarası birer delil," dedi Julius tekdüze bir tonda. "İkisini de Dev'e vereceğiz."

"Pekâlâ, aman her neyse," dedi Grace. Telefonunu çıkardı. "Ama Nyla'nın, parasını bulduğumuzu bilmeye hakkı var."

Julius saatine baktı. "Bugün öğleden sonra Seattle'da bir toplantım var. Seni de oraya sürüklemeye gerek yok. Seni Irene'e

emanet edebilir miyim?"

Grace yine pis pis baktı. "Ben çocuk değilim. Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Sen peşinde bir psikopat olan bir kadınsın, gitgide arayı kapatan bir psikopat hem de. Bir bakıcıya ihtiyacın var."

"Doğru. Pekâlâ. Irene'in mağazasında dururum. Ne zaman dönersin?"

"Akşam yemeğine yetişirim. Ben dönene kadar Irene ve Dev'in yanından ayrılma sakın."

Kırk bir

Her şey çöküyordu. Hayatının en büyük volesi paramparça olmak üzereydi. Hemen sıvışamazsa enkazın altında kalıp ezilecekti.

Burke, itinayla temizlenip katlanmış özel dikim gömleklerini bavula koyarak tasarım ceketlerini bir taşıma çantasına koymak üzere gardıroba yöneldi. Yaptığı iş için gerekli bu kıyafetlere bir servet ödemişti. Öylece bırakıp gitmeye hiç niyeti yoktu.

Planını savaşa hazırlanan bir komutan hassasiyetiyle yapmıştı. En sıkı devlet araştırmasından bile alnının akıyla çıkabilecek kadar sağlam bir özgeçmişten -gerçi devletin araştırmaları çok da sıkı olmuyordu ya neyse- ehliyetindeki tarihlere kadar her ayrıntı kusursuz bir şekilde düzenlenmişti.

O ilk hataya kadar adım adım her şeyin zamanlaması mükemmel olmuştu. Witherspoon cinayetinde votka şişesi bırakmanın zararsız bir şey olduğunu düşünmüştü. Bir hata yapmıştı ama o kadar önemli değildi.

Fakat Nyla'nın mirasının ortadan kaybolması tam bir şok

olmuştu. Tam zararın neresinden dönersem kârdır derken paranın başka birinde olduğunu öğrenmişti. Witherspoon'un iş yerindeki ofisleri yerle bir etmiş, ardından da paranın nerede olduğuna dair bir ipucu bulabilmek için üç bilgisayara da girmişti. Hırsızın çalışanlardan biri olduğunu biliyordu. Akla yatkın başka bir açıklama olamazdı.

Sonra Millicent ona gerçek olamayacak kadar güzel bir teklifte bulunmuştu. Bir süre durumu kurtarmanın mümkün olabileceğini düşünmüştü.

Şimdi ise Millicent ilaçla uyutulmuş bir durumda, komadaydı ve her an uyanıp konuşmaya başlayabilirdi. İşte bir hata daha yapmıştı. Ölmesi gerekiyordu. Dairesini aramış, bilgisayarındaki bütün dosyaları didik didik etmiş ama kayıp paraya dair hiçbir ipucu bulamamıştı. Hesap bilgileri olmadan paraya ulaşmanın imkânı yoktu. Denizin dibinde gömülü durumda bile olabilirdi sonuçta.

O eski öfke, yine nereden geldiğini anlayamadan gelip gözünü kararttı. Her şeyi ne kadar da dikkatle planlamıştı oysaki.

Fermuarlı takım elbise poşetlerini yatağın üstüne atıp birden yumruğunu yatak odasının duvarına geçirince fena hâlde canı yandı ve hatırlamaktan nefret ettiği, çocukluğundan kalma anıları depreşti ama fazla uzun sürmedi. Hemen ardından nabzı yavaşlayıp nefes alış verişi normale dönmüştü. Her erkeğin bazen biraz rahatlaması gerekiyordu.

Birden apartmanın diyafon zili çalınca sıçradı. Cevap verip vermeme konusunda biraz tereddüt ettikten sonra ahizeye uzandı.

"Ben ön kapı görevlisi Grayson. Bayan Witherspoon geldi, efendim."

Kahretsin. Şu an ihtiyacı olan son şey Nyla'nın gelmesiydi. Ama o bugüne kadar belli başlı bazı kurallara uyarak hayatta

kalmıştı. İyi yürüyen üçkâğıdın ilk kuralı, şehirden çıkana kadar rolden çıkmamaktı. Bir ceset ve hastanede yatan bir kadın varken kurallara uymak çok, çok önemliydi.

"Yukarı gönder Grayson, teşekkürler," dedi Burke.

Ahizeyi koyup etrafa bakındı. Nyla onun o gün öğleden sonra uçakla Seattle'dan kaçtığını anlamamalıydı.

Yatak odasından çıkıp açık bavullarla dolu odanın kapısını kapadı.

Zil çaldı ve Burke derin bir nefes alarak emlak sektöründen zengin olmuş bir Güney Kaliforniya ailesinin oğlu Burke Marrick rolüne girdi.

Kapıyı açıp Nyla'nın yüzünü görünce birden her şeyin değiştiğini anladı. Nyla sevinç gözyaşları içindeydi.

Kendini onun kollarına attı.

"Az önce Grace aradı," dedi Nyla. "İnanamıyorum ama paramı bulmuşlar. Hırsız, o kaltak Millicent Chartwell'miş meğer. Anlamalıydım. Babamın bütün parasını o yönetiyordu. Bir ada bankasına milyonlarca dolar saklamış ve web sitesi ve blog sağ olsun her gün daha çok para akıyor hesaba."

Kırk iki

Julius ofisten çıktığında saat dört buçuktu. Bulutların kararttığı alacakaranlık şehrin üstüne erkenden çökmüş, kışın geldiğini gösteriyordu.

Kapalı otoparka girer girmez etrafı hızla bir taradı gözleriyle. Arabalarına doğru giden bir avuç insan vardı. Ofis çalışanları olmalı diye düşündü. Tuhaf bir şey yoktu.

Küçük bir gasp vakasıyla her otoparka girişinde hemen yine bir savaş alanına dönme triplerine giriyorsun. Kendine gel be oğlum.

Cipinin kapısını açmadan önce son defa etrafına baktı. Yine tuhaf bir durum yoktu. Direksiyona geçip telefonunu aldı ve evi aradı.

Evi. Bu düşünce de nereden gelmişti böyle aklına. Evi aramıyordu ki Grace'i arıyordu. Ama bir şekilde ikisi de aynı şey gibiydi.

Grace ilk çalışta telefonu açtı.

"Toplantı nasıl gitti?"

"İyiydi," dedi Julius. "Bu anlaşma beş yıl içerisinde güzel bir kâr getirecek. Çalışanlar en yakın bara gidip kutlamaya başladılar bile."

"Ama sen sıkıldın tabii."

"Evet, sıkıcı bir toplantıydı. Şimdi Cloud Lake'e dönüyorum. Trafiğe bağlı olarak bir saat sonra falan orada olurum. Eve uğrayıp üstümü değiştireceğim. Sonra senin eve kadar yürürüm. Hâlâ Irene'in yanında mısın?"

"Evet öyle, aynen söz verdiğim gibi. Mağazadayız. Ofisten çıkar çıkmaz Devlin de gelecek. Yolda yiyecek bir şeyler alıp bana geçeceğiz."

"Süper. Görüşürüz o zaman."

"Dikkatli sür," dedi Grace. Sanki bir şey diyecekmiş de kendini tutmuş gibi sesi bir an değişiverdi. "Hoşça kal."

"Sonra görüşürüz."

Julius telefonu kapattıktan sonra bir an durdu, acaba Grace'in söylemekten çekindiği şey neydi? Belki, *seni özledim.* Ya da belki, *yolunu gözlüyorum.* Muhtemelen böyle bir şeydi. *Seni seviyorum* demek üzere olması çok düşük bir ihtimaldi. Grace'in geçmişine bakılırsa ilişki meselelerinde çok dikkatli olduğu belli oluyordu. Yine de her erkek hayal etme özgürlüğüne sahipti.

Grace çıkagelene kadar böyle bir mutluluğu hayal etmek aklına bile gelmemişti. Grace her şeyi değiştirmişti.

Arabayı çalıştırıp park ettiği yerden geri geri çıkmaya başladı. Tuhaf bir ruh hâlindeydi, ne olduğunu tam olarak konduramıyordu. Ne olduğunu bilemiyordu ama bunun Banner anlaşmasını sonuçlandırmasıyla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Oradaki tek mesele paraydı.

Otoparktan çıkıp şehir trafiğine karıştığında bu küçük enerji patlamasının, içindeki beklenti hissiyle alakalı olduğu-

na kanaat getirdi. Az sonra Grace'in onu beklediği Cloud Lake'e dönecekti. Şimdilik arkadaşlarının yanında güvendeydi.

Cloud Lake girişine geldiğinde hava tamamen kararmıştı. Otobandan çıkınca bir kez daha içi içine sığmaz bir hâle geldi. Neredeyse gelmişti.

Eve geliyordu.

On beş dakika sonra göl kenarındaki sessiz Cloud Lake kasabasına girmiş Lake Circle Yolu'nda ilerlemeye başlamıştı. Ellandların evinin önünden geçerken kafasını çevirip baktı, ağaçların arasından pencereden yansıyan ışıkları görünce sevindi. Dev'in polis arabası evin önündeydi. Grace olması gereken yerde, güvendeydi.

Biraz şansla Devlin işlenen suçlarla Burke Marrick arasında sağlam bir bağlantı bulabilirdi. Kesin bir bağlantı vardı. Hiçbir üçkâğıtçı kusursuz değildi. Teorik olarak Marrick şimdi paranın kokusunu yeniden aldığına göre yoluna çıkan insanları öldürüp durmayı bırakabilirdi. Teorik olarak yani.

Julius evinin önüne park edip arabadan indi. Laptopunu alıp ön merdivenlere yöneldi.

Yan evin kapısı yine gümbürtüyle açıldı ve Harley dışarı çıktı. Yine verandanın ışığı kel kafasını aydınlatıyordu.

"Geldiğini sandım, doğruymuş," diye seslendi Harley yine bağıra bağıra. "Banner anlaşması nasıl gitti?"

"Anlaşma işte, nasıl olsun. Her anlaşma gibi. Banner mutlu. Yatırımcılarım mutlu. Çalışanlarım mutlu."

Harley homurdandı. "O zaman sen neden mutlu değilsin be?"

"Zevkten dört köşeyim, görmüyor musun?"

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Grace'e göre hayattan bıkmışım. Sence?"

"Hiçbir şey inşa etmiyorsun. Yalnızca para kazanıyorsun.

Bir süre sonra bu yetmiyor artık. Benim şirketim varken dünyanın her yerinde inşaatlar yapardık, hatırlasana. Su arıtma tesisleri. Hastaneler. Oteller. Apartmanlar. Ve hepsi hâlâ dimdik duruyor. Biz bütün bu işler için gereken altyapıyı kurduğumuz için insanların suyu, işi, yaşayacak yeri oldu."

"Biraz acelem var Harley. Söylemek istediğin şey ne ise hemen söyle lütfen."

"Düşünüyorum da belki de Grace haklıdır. Bugünlerde tek yaptığın şey kendin ve yatırımcıların için para kazanmak. Sıkılmışsın."

Julius merdivenlerden çıkıp ön kapıya anahtarı soktu. "Bak işte orada yanıldın. Ben sıkılmış falan değilim, yani artık değilim."

Harley kahkahayı bastı. "Çünkü geceyi Grace'in evinde geçirmeye gidiyorsun."

"Polis, peşindeki psikopatı yakalayana kadar yalnız kalmasını istemiyorum."

"Tabii. Bütün derdin sevap işlemek zaten." Harley kıkırdadı. "Kabul et, dibe doğru gidiyorsun. İşin korkutucu yanı, o seni senden daha iyi anlıyor. Bu tür kadınlar tehlikeli olabilir, söyleyeyim."

Julius kapı ağzında durup Harley'e baktı. "Peki, bir tavsiyen var mı?"

"Elbette. Seni, sarpa sarmış bir işi kurtarmaya gönderdiğim zamanlarda verdiğim tavsiyeyi verebilirim. Batırma."

Harley yine kapısını vurarak eve girdi.

Julius içeri girip ışıkları yaktı ve bir süre öylece durup sessizliği dinledi. Şehirdeki dairesi gibi burası da bomboştu. Ama artık bunun önemi yoktu. Yakında Grace yanında olacaktı.

Yine de bu akşamki sessizlikte tuhaf bir gizem saklıydı sanki. Oturma odasında yürürken ayak sesleri ahşap tabanda yankılanıyordu.

Olayların Burke Marrick'le bir bağlantısı olmalıydı. Seattle polisi bunca zaman bu işi neden çözememişti ki acaba?

Hayal gücünün sınırlarını zorluyordu. Üstünü değiştirip Grace ve arkadaşlarının yanına gitmeliydi.

Omuz çantasını yatak odasına götürüp yatağın üstüne attı. Tam çantanın fermuarını açarken belli belirsiz bir hışırtı duyduğunu sandı.

Birden içgüdüleri ve eski alışkanlıkları devreye girdi. Hiç düşünmeden siper alır gibi duvara yaslandı. Önündeki olasılıkları gözden geçirmeye fırsat kalmadan yere doğru eğilip ayak bileğindeki kılıftan silahını çekti. Nabzı hızlandı ve savaş duyuları birden keskinleşti.

Muhtemelen aşırı tepki gösteriyorsun. Gölde havai fişek atıp eğlenen biridir sadece. Kontrolünü kaybedersen Grace'e faydan olmaz.

Birden dışarıda bir alev topu belirdi. Perdeyi kenara çekince Harley'nin tekne barakasının yandığını gördü.

Harley mutfak kapısından fırlayıp verandaya koşturdu. Bahçe hortumunu kaptığı gibi iskeleye doğru çekiştirmeye başladı.

"Arkwright, çabuk buraya gel, yangın var."

Julius o an barakada ve teknede bulunan yakıtı, işaret fişeklerini ve alev alabilecek diğer malzemeleri düşündü.

Tabancasını kılıfına koyup mutfak kapısına yöneldi. Arka verandaya gelince 911'i aramak için telefonunu çıkardı.

"Harley, barakadan uzak dur," diye bağırdı. "Birazdan her şey havaya uçabilir."

Harley hortumu iskeleye doğru çekiştirmeye devam ediyordu. "O barakadaki tekne benim teknem ulan."

"Sigortan var. Ayrıca daha bir sürü tekne alacak paran var, bunu ikimiz de biliyoruz."

Julius acil durum numarasını çevirdi.

"Dokuz yüz on bir. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yangın var," dedi Julius. "Lake Circle Yolu. Harley Montoya'nın evi. Tekne barakasında."

"İtfaiyeyi gönderiyorum."

Julius telefonu kapatıp merdivenlerden aşağı indi. "Unut gitsin, Harley. Yapabileceğin bir şey yok. Uzak dur. İtfaiye geliyor."

"Bana yardım edecek misin yoksa orada durup itfaiyenin geldiğini mi söyleyip duracaksın?" diye bağırdı Harley.

"Barakadan uzak dur, seni yaşlı..."

Julius tam en alt basamağa adımını attığı anda gözünün ucuyla bir şeyin hareket ettiğini fark etti. Yardıma koşan bir komşu herhâlde diye düşündü bir an. Ama en yakın ev bile epeyce uzakta sayılırdı. Kimse bu kadar hızlı koşamazdı.

Verandanın ışığı adamın elindeki metal nesneden yansıdığı anda Julius kendini savaş alanında buldu.

Silah patladığı anda Julius yere düştü. Buz gibi bir kartal pençesi sağ tarafını yırtıp geçmişti sanki. O bildiği acı birazdan kendini hissettirecekti. O anda adrenalinden başka bir şey hissetmiyordu.

İkinci kurşun tam başının üstünde verandanın tahtalarına saplandı. Merdivenlerin diğer ucunda yüzüstü yatıyordu şimdi. O anda ışığın altında durup 911'i arayarak çok güzel bir hedef olmuştu. *Aptal herif.*

Ayak bileğindeki silahı çekip karanlık figürün bahçe boyunca temkinli bir şekilde yürüyüşünü izledi. Silahlı adam verandanın aydınlattığı alanın kenarına gelince durdu ve gözünü karanlığa dikerek hedefini aramaya koyuldu.

"Julius, ne yapıyorsun, lan orada hâlâ?" diye bağırdı Harley. İki evi ayıran mucurlu dar yolu geçmeye başladı. "Tabanca mı

patlatıyorsun lan yoksa? Fark ettin mi bilmem ama burada bir sorunum var benim. Hassiktir."

"Harley," diye bağırdı Julius. "Yere yat."

Harley sonunda silahlı adamı gördü.

"Orospu çocuğu," diye böğürdü. "Yangını sen mi çıkardın lan yoksa, pezevenk?"

Saldırgan çoktan alevlerin önünde silüet gibi görünen Harley'e doğru koşmaya başlamıştı bile.

Julius derin bir nefes alıp yarısını verdikten sonra tetiği çekti.

Saldırgan verandanın ışığında yere yığıldı.

Julius bir elinde silahı diğer eliyle kurşun yarasını tutarak dizlerinin üstüne kalktı.

"Silahını," dedi.

"Aldım, aldım." Harley saldırganın elinden düşen silahı alıp Julius'a doğru koşturdu. "Allah kahretsin be oğlum, nerenden vurdu bu şerefsiz seni?"

Julius bu sorunun cevabını biraz düşündü. Giderek odaklanmakta zorlanmaya başlamış olsa da elinin altından akan ılık sıvıyı hissedebiliyordu.

"Sağ tarafımdan. Sanıyorum. Orası biraz ıslak sanki."

Uzaktan siren sesleri duyuldu.

"Allah kahretsin. Kanıyor, hem de fena hâlde." Harley fanilasını yırtıp tortop yaparak yaranın üstüne bastırdı. "İtfaiye araçları az sonra burada olur. Yanlarında ilk yardım malzemesi vardır illa ki."

"Tamam." Julius vurduğu adamdan gözlerini ayırmıyordu. "Gözün şu puştun üzerinde olsun."

"Merak etme sen. Tanıyor musun herifi? Buralardan değil, orası kesin."

"Burke Marrick," dedi Julius. "Grace. Ona söyle. "

"Sus bakalım. Sen şimdi bilincini kaybetmemeye çalış. Grace'e ne diyeceksen kendin söylersin sonra. Zaten içimden bir ses gelmesi uzun sürmez diyor."

Kırk üç

Julius, Grace'in yanında bir yerlerde olduğunun farkındaydı ama verdikleri uyuşturucudan dolayı bilinci bir gidiyor bir geliyordu. Ona söylemek istediği bir şeyler olduğu için odaklanmaya çalışıyordu ama her defasında bulanık bir hayal dünyasına doğru kayıp gidiyordu. Sanki karanlık bir dünyanın içinden geliyormuş gibi uğuldayan ve bipleyen makine sesleri hiç durmayacakmış gibi beyninin içinde dönüp duruyordu. Birtakım figürler ortaya çıkıyor, sonra kayboluyorlar, son derece sessiz hareket ettikleri için de Julius'u ürkütüyorlardı. Sonunda neler döndüğünü anladı ve serum şişesine bir doz daha ilaç enjekte etmeye hazırlanan hemşireye pis pis bakmaya başladı.

"Artık verme," dedi emreden bir sesle. Gerektiğinde ağır konuşmasını biliyordu.

Uzun boylu, kalıplı bir adam olan hemşire onu dikkatle inceledi bir süre. "Emin misiniz?"

"Eminim."

Birden yatağın yanında belirdi Grace. "Aptallık etme, Juli-

us. Al şu ağrı kesicileri."

"Bu kadarı yeter. Daha fazlasını istemiyorum artık," dedi Julius. "Şimdi olmaz. Düşünmem gerek."

"Karar sizin," dedi hemşire. "Fikrinizi değiştirirseniz söylersiniz."

Adam odadan çıkınca Grace yatağın demirine eğilip sanki kırılacakmış gibi dikkatle dokundu Julius'un eline. Julius onun parmaklarını sımsıkı tutup bırakmadan, "Marrick?" dedi çatlak bir sesle.

"Yaşıyor ama son baktığımda uyuyordu. Devlin, kapısına bir polis memuru koydu. Onun ameliyatı seninkinden çok daha kapsamlı bir operasyon oldu. Doktor kurşunun senin hayati organlarına isabet etmediğini söyledi. Dikiş atmışlar sadece."

"Kızgın iğnelerle atmışlar gibi acıyor."

"Hemşireyi duydun. Eğer istersen biraz daha ilaç verebilirler."

"Hayır, teşekkürler. İlaçlar acıyı dindirmiyor, tek yaptıkları seni alıp başka bir yere götürmek. Ama etrafındaki herkes artık acı duymadığını düşünüp rahatlıyor."

Grace gülümsedi. "Bu çok felsefi oldu."

Julius yastıklara dayanarak kalkmaya çalışınca birden acıyla inledi.

"Julius?" Grace telaşlanmıştı.

Julius, temkinli bir şekilde soluklandı. "İyiyim, iyiyim."

Odada etrafına bakınca büyük deri bir koltuk dikkatini çekti. Arkasına atılmış bir hastane battaniyesi vardı ve sabahın ilk ışıkları pencereden içeri vuruyordu.

"Hadi be, yarın mı oldu yoksa?" dedi.

Grace gülümsedi. "Günlerden bugün. Sen dün gece vuruldun."

"Geceyi burada mı geçirdin?"

"Tabii ki burada geçirdim. Ödümü kopardın be. Devlin,

Harley'nin evinde çıkan yangında iki kişinin vurulduğuna ve bunlardan birinin sen olduğuna dair bir haber alınca..." Grace daha fazla konuşamadı, derin bir nefes aldı. "Evet efendim, geceyi burada geçirdim."

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi Julius cılız bir sesle. Onunla kaldığına çok sevinmişti aslında. "Ama yine de teşekkürler."

"Silahları sevmediğini söylemiştin."

"Sevmem dedim, silahım yok demedim. Harley ile çalışırken taşırdım. Otoparkta saldırıya uğradıktan sonra sakladığım yerden bulup çıkardım."

"Bu da ne kadar öngörülü olduğunu gösteriyor," dedi Grace buğulu bir gülümsemeyle. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sormasan daha iyi. Devlin bir şey öğrenebilmiş mi?"

"Evet. O sana ayrıntıları anlatır ama ben kısaca bir geçeyim. Devlin, Burke'ün parmak izlerini inceletti ve bir şey buldu. Randal Trager adında bir adama aitmiş."

"Trager'ın ilk karısından olan oğluna mı?"

"Evet. Yıllar önce hapiste yatmış, internette Trager'ın ailesini araştırırken bulmuştum hatırladın mı? O yüzden parmak izleri sistemde kayıtlıymış."

"Hatırladım. Mantıklı."

"Dahası var. Seattle polisi, Millicent'ın dairesini araştırdı ve yatak odasında Burke'ün parmak izlerini buldu. O gece eve attığı adam Burke'müş anlaşılan. Randal mıdır, Burke müdür ne karın ağrısıysa yıllar önce yalnız bir kez yakayı ele vermiş ama polis, herifin bütün hayatı boyunca orta hâlli ama başarılı bir üçkâğıtçı olduğunu düşünüyor. Nyla Witherspoon'un mirası çok büyük bir vole olacakmış yani."

"Tabii ancak parayı ele geçirseydi."

"Devlin, Seattle polisiyle temas hâlinde. Nyla'nın, Bay Mükemmel'in bir sahtekâr olduğunu öğrenmesi uzun sürmez." Grace başını iki yana salladı. "Çok acıklı."

"Yok artık, şimdi de Nyla Witherspoon için mi üzülüyorsun? Bırak yahu sen de. Buzdolabından çıkan ölü fareye üzülmenden bir farkı yok." Julius durdu. "Bak şimdi ne geldi aklıma."

"Otoparktaki saldırı, değil mi? Biliyorum. Devlin, Seattle polisinin bize saldıran diğer adamı yakaladığını söyledi. Anlaşılan ikisi de sabıkalı tiplermiş, tipik suç makineleri. Asıl işleri uyuşturucuymuş ama işte haraç, zorbalık, her yol varmış adamlarda, parayı kim verirse onun için küçük işler yapıyorlarmış. Polislere birinin sana mesaj getirmeleri için onlara para verdiğini söylemişler."

Julius bunu uzun uzun düşündü. "Millicent'ın dairesindeki votka şişesinin üzerinden parmak izi örneği almışlar mı?"

"Evet, bakmışlar ama şişeden parmak izi çıkmamış, fakat dediğim gibi yatak odasından çıkmış."

"Şişedeki parmak izlerini silmiş ama yatak odasındakileri unutmuş demek."

"Öyle görünüyor," dedi Grace. "Polislerin dediğine göre Marrick, herkesin Millicent'in ölümünü aşırı doza bağlayacağından çok eminmiş."

"Ama cinayet ihtimalini akıllarından geçirirlerse votka şişesi de sana işaret edecekmiş," dedi Julius.

"Teoride öyle. Millicent uyandı bu arada ama hâlâ tam olarak kendine gelmiş değil. Polise, aşırı dozda uyuşturucu aldığını iddia ettikleri gece neler olduğunu hatırlamadığını söylemiş. Herkes bunun çok doğal olduğunu söylüyor. Fakat asla intihar etmeye kalkmadığını ve kesinlikle ağır uyuşturucu kullanma alışkanlığı olmadığına dair yeminler ediyor. Bundan başka da

ağzını bıçak açmıyor."

"Akıllı kadın. Kendini suçlu çıkarmak istemiyor."

"Polisler çikolatayla alakalı e-maili ve internet üzerinden verilen şekerleme siparişinin izini sürdüler. Senin de tahmin ettiğin gibi, Millicent her sabah sekizden önce gelip şahsen iptal etmedikçe ikisini de adresine ulaşacak şekilde ayarlamış."

"E-mail ve şekerleme siparişi tam da onu komada bulduğumuz gün geldi."

"Evet."

Nedendir bilinmez, bunu düşününce Julius'un keyfi yerine geldi. "Acaba o e-maili ve çikolataları sana gönderdiğini ve şu an o gizli hesabın numarasını bildiğini hatırlıyor mu?"

"Bilmiyorum. Devlin'in dediğine göre kısmi bir hafıza kaybı yaşıyormuş."

"Ya da çok iyi bir hafızasını kaybetmiş hasta rolü yapıyor."

Grace irkildi. "Ne garip. Kimseyi doğru dürüst tanıyamıyorsun. Millicent'ı severdim oysaki."

"Kendini kötü hissetme. Kendi çapında o da seni seviyormuş bence. Zaten o yüzden onca parayı sana bırakmış."

"Evet, orası doğru sanırım," dedi Grace. Bunu düşününce yüzü biraz aydınlandı. "Ama Burke'le ne işi vardı? Onun bir üçkâğıtçı olduğundan eminmiş gibiydi."

"Zaten muhtemelen sırf bu yüzden ona bulaşmıştır," dedi Julius. Uyuşturucu bağlantısının yarattığı karmaşanın içinde noktaları birleştirmeye çalışıyordu. "Neye ya da kime bulaştığını biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. Anlaşılan bu üçkâğıtta birliktelermiş. Witherspoon'u öldürüp senin üstüne atmaya çalışmışlar."

"Olay yerindeki votka şişesinden dolayı mı böyle diyorsun?"

"Polisin Witherspoon'a yakın birini arayacağını biliyorlardı. Cinayet saatinde nerede oldukları konusunda bir falso verir-

lerse ibrenin sana dönmesini istediler. Burke Marrick, babasının ölümünü araştırdığı için o malum votka markasını biliyordu."

"Millicent ile kaç kere iş çıkışı birkaç kadeh atmaya gittiğimizi düşünüyorum da..."

Julius bunu duymazdan geldi, noktaları birleştiren kırmızı çizgiyi takip etmeye devam etti. "Millicent ile Burke'ün arası açılmış olmalı. Belki de Burke, Millicent'ın kendisine ihanet edip bütün paraya konacağını düşündü. Ne olursa olsun onu öldürmeye çalışıp başarısız oldu. Bir şeyler bulurum umuduyla bilgisayarını aldı. Ama bulamadı."

"Millicent şifreleme konusunda müthiştir," dedi Grace. "Bu konuda takıntılıydı resmen. Marrick de yeteneklidir mutlaka ama internette bir şeyler gizlemeye gelince Millicent'ın eline su dökemez."

"Herhâlde Marrick fişi çekip bütün operasyonu bitirmek üzereydi. Ama Nyla birden gelip mirasının nerede olduğunu öğrendiğini söyleyince bir şansı daha olduğunu fark etti."

"Ama senin her taşın altına bakmaya devam edeceğini biliyordu," dedi Grace. "Eninde sonunda sorduğun soruların onun sahtekârlıklarını ortaya çıkaracağından korkuyordu."

Devlin kapı ağzında göründü o anda. "Uyandığında Marrick'i sorgulamaya devam edeceğiz. Peki sen nasılsın silahlı sermayedar?"

"Aklıma hiç olumlu düşünce gelmiyor diyelim şimdilik," dedi Julius. "Ama seninle paylaşmak istediğim bazı olumsuz şeyler var."

Grace gülümsedi. "Siz birbirinizi özlemişsinizdir, ben kaçıyorum. Eve gidip bir duş alayım, sonra da bir şeyler yiyeyim. Hiç uyumadım. Hastanenin kafeteryasındaki yemekler de insan sağlığını tehdit ediyor resmen. Baştan sona kızartma dolu."

"Tamam," dedi Julius. Bunu söylerken sesinin gönülsüzmüş gibi çıktığının farkındaydı ama kendine engel olamamıştı. Gitmesini istemiyordu. Hâlâ söylemek istediği şeyler vardı. Ama bunlar Devlin'in yanında söyleyebileceği şeyler değildi.

Grace yatağa doğru eğilip onu alnından öptü. Julius'un ona nasıl dokunacağını düşünmesine fırsat kalmadan geri çekildi.

"Gelecek misin sonra?" diye sordu Julius kendini tutamayarak ve sorduğu anda da kendini fena hâlde suçlu hissetti. Kadın bütün gece başında beklemişti. En azından bir duşu ve uykuyu hak etmişti. Etrafında dört dönmesini istemeye hakkı yoktu ya sonuçta. Hatta onunla alakalı hiçbir şeyde hak iddia edecek durumda değildi. Yine de gitmesini istemiyordu.

Grace kapı ağzında durdu. "Hiç merak etme. Sana Witherspoon Way tarzı Uyum Sebze Çorbası'ndan yapıp tattıracağım öğle yemeğinde."

"Eyvah," dedi Julius. Ama içi rahatlamıştı. "Yanında olumlama da var mı?"

"Kesinlikle. Bir de giyecek yeni bir şeyler getireyim. Bugün eve çıkabilirmişsin."

"Ev mi? İşte buna sevindim."

Grace koridorda gözden kayboldu.

Devlin o gidene kadar bekledikten sonra keyifle gülümsedi.

"İkinizin birbiriniz için yaratıldığını biliyordum. Çöpçatanlık için mi doğmuşum nedir?"

"Hadi lan oradan." Julius yastıklardan destek alarak biraz doğruldu. Derin bir nefes alarak acının geçmesini bekledi. "Daha düne kadar patronunu öldürdüğünden şüpheleniyordun, ne çabuk unuttun?"

"Aslında buna hiçbir zaman inanmamıştım," dedi Devlin. "Yalnızca emin olmak istemiştim. Neyse boşver şimdi bunları.

Olayın asıl ayrıntılarını duymak ister misin?"

"Ayrıntıları istiyorum," dedi Julius. "Hem de hepsini."

Kırk dört

Grace, bir saat boyunca bir sağa bir sola döndükten sonra pes edip uykudan vazgeçti. Julius'un yattığı hastanede geçirdiği uykusuz gece, onda tuhaf hisler bırakmıştı. Zaten gündüzleri asla uyuyamazdı.

Onun yerine güzel bir duş yaptı.

Kendine bol proteinli, sahanda yumurtalı ve kızarmış tam buğday ekmekli güzel bir kahvaltı çektikten sonra meşhur Uyum Sebze Çorbası'nı yapmaya koyuldu.

Tam havuçları keserken evin önüne bir arabanın park ettiğini duydu.

Bıçağı bırakıp elini kâğıt havluya sildikten sonra oturma odasına gitti. Perdeyi aralayınca Nyla'nın gri renkli sedan bir arabadan indiğini gördü.

Derin bir of çekti. Şu anda Nyla ile uzun uzadıya sohbet etmeye ne hâli vardı ne de hevesi ama kadın son günlerde iki ayrı travma yaşamıştı. İnsanın babasının ölümünün üstüne bir de nişanlısının katil olması ihtimali kimi olsa yıkardı.

Eğer Nyla konuşmak istiyorsa dinlemeyi reddetmek pek kibar bir şey olmaz diye düşündü Grace.

Kapıyı açıp verandaya çıktı.

"Nyla, çok üzüldüm," dedi.

Nyla keskin yüz hatları gerilmiş bir hâlde merdivenlerden çıktı. Hayatı ona bağlıymış gibi sıkı sıkı tutuyordu çantasının askısını.

"Özür dilemesi gereken kişi benim," dedi. "Bunun için geldim. Seni cinayet ve hırsızlıkla suçladım. Özür dilerim, Grace. Neden babamı öldürenin ve parayı çalanın sen olduğundan bu kadar emin olduğumu inan bilmiyorum. Kim bilir belki de Witherspoon Way'i bu kadar başarılı yapan kişi sen olduğun içindir. Babam sürekli seni överdi. Sanırım çok kıskanmışım seni. Ama tabii bu bir mazeret değil."

"Sorun değil, anlıyorum. İçeri gelsene. Kahve yapmıştım ben de. Birer kahve içelim."

Nyla gözlerini kırpıştırdı, bu ikramı hiç beklemiyordu. Yüzündeki gerilimin birazı kaybolunca hep taşıdığı elf çizgileri bütün çekiciliğiyle ortaya çıktı. Ardından da pişmanlık ve bitkinlik kendini gösterdi.

"Çok iyi olur. Teşekkürler."

Agnes'ın ön kapısı birden gümbürtüyle açıldı.

"Merhaba," diye seslendi Agnes şarkı söyler gibi. Bahçe makasını sallıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Harika," dedi Grace. "Bu Nyla Witherspoon, Sprague'in kızı. Geçen gün gelmişti, hatırlarsın."

"Elbette," dedi Agnes, Nyla'ya gülümseyerek."Baban çok iyi bir insandı, tatlım. Pozitif enerji doluydu. Bu dünyada satılması gereken bir şey varsa o da pozitif enerjidir zaten."

Nyla kızardı. "Haklısınız."

Sonra merdivenlerden çıkıp dikkatle oturma odasına girdi. İçeri girince ne yapacağını bilemeden öylece durdu kaldı.

"Bu taraftan." Grace kapıyı kapatıp mutfağı işaret etti. Bir sandalye göstererek, "Otursana," dedi.

Yıllar önce mutfaklarda insanları rahatlatan bir şey olduğunu keşfetmişti.

Nyla dikkatle en yakındaki sandalyeye ilişti. "Julius Arkwright iyileşecek mi?"

"Julius iyi. Sorduğun için teşekkürler." Grace, Nyla'nın önüne bir fincan kahve koydu. "Hastaneden geleli çok olmadı. Doktorlar tamamen iyileşeceğini söylediler."

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki ya Burke? Durumu ciddiyetini koruyormuş diye duydum."

"Bütün bildiğim ameliyattan çıktığı. Anladığım kadarıyla yaşayacağını düşünüyorlar."

Nyla başını iki yana salladı. "Bu sabah polis beni arayıp haber verince inanamadım. Daha doğrusu inanmak istemedim. Ama içimden bir ses hep Burke'le yaşadıklarımın gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu söyleyip duruyordu. Kusursuz, mükemmel erkek. Babam baştan beri haklıymış onun hakkında."

"Seni daha iyi hissettirecekse söyleyeyim, Millicent'ın babandan çaldığını öğrendiğimde ben de şoke olmuştum. Gerçi sonradan düşününce insan en akla yakın şüphelinin o olduğunu anlıyor ama. Açıkçası paranın kaybolduğu ortaya çıktığında bu işi Millicent'ın yaptığı çok açıktı. Yani düşünsene şirketin muhasebecisi kazanılan paraları tırtıklıyor. Ne kadar sıradan aslında."

"Zaten muhtemelen bu yüzden yakalayamadılar."

"Galiba haklısın," dedi Grace. Mutfak tezgâhındaki sebze yığınına baktı. "Ben de çorba yapmak üzereydim. Devam etsem ayıp olur mu?"

"Tabii ki hayır." Nyla kupasını ellerinin arasına alıp bakışlarını pencereden dışarı, göle çevirdi. "Sanırım babam neler döndüğünü fark edip onunla ya da Burke ile yüzleşmeye kalktı."

Grace bıçağı alıp kırmızı biberleri doğramaya başladı. "Olabilir."

"Acaba babamı öldüren hangisiydi?"

"Henüz kimse bundan emin değil. Ama Burke'ün dün gece Julius'a ateş ettiğine bakılırsa babanı öldüren de o olmalı."

"Polis, Burke'ün Millicent ile ilişkisi olduğunu ima etti." Nyla'nın çenesi kilitlenmişti. "Nasıl da aldanmışım. İnsan nasıl bu kadar kör olur?"

"Konu insan aldatmaya gelince sosyopatlardan daha zekisini bulamazsın," dedi Grace nazik bir tonda. Biberleri bir kenara itip ellerini duruladıktan sonra rulodan bir parça kâğıt havlu yırttı. "Yalan söyleyerek kalbini kırarken gözlerinin içine bakarak aklını almayı başarabilmek onların en doğal kamuflajıdır."

"Sen ve Kristy ne yapacaksınız?" diye sordu Nyla. "Yani, başka bir iş bulabilecek misiniz?"

"Başımızın çaresine bakarız." Grace havuçları ve biberleri ağır ağır kaynayan et suyunun içine attı. Kristy, Rayner Seminerleri'nde çalışmaya başlayabilir. Larson Rayner onun yeteneklerinden faydalanabilir. Hem program yapmada hem de müşteri ilişkilerinde çok iyidir. Sanırım müşterilerin çoğunu Rayner Seminerleri'ne çekmeyi başaracaktır."

"Kristy hep Sprague'i bir baba gibi gördüğünü söylerdi." Nyla iç geçirdi. "Bunu duymaktan ne kadar nefret ettiğimi anlatamam. Bazen sırf bunun beni gıcık ettiğini bildiği için yapıyor diye düşünürdüm."

Grace karalahanayı alıp yapraklarını ayırmaya başladı. "Sanırım her şeyin baban için yapıldığını anlatmaya çalışıyordu.

Sözlerinin nasıl yorumlandığını düşünememiştir."

"Sadece babam hakkında söyledikleri değil. Burke'e kancayı takmaya çalışıyor diye de düşünürdüm hep."

Grace durup bunu bir süre düşündü. Sonra kafasını iki yana salladı. "İşte buna inanmak zor. İkisi arasında bir şeyler olduğunu hiç fark etmedim. O da Millicent ve benim kadar şüphelenirdi Burke'den."

"Ama sen zaten Millicent ve Burke'ün bu tezgâhı beraber çevirdiklerini de bilmiyordun, öyle değil mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Grace. "Kristy'nin Burke'e sulandığını düşünmeni sağlayan neydi ki?"

"Onu kaybetmekten öyle çok korkuyordum ki. Dediğim gibi içimden bir ses onun, benim için fazla mükemmel olduğunu söylüyordu. Burke'ün en az bir kere Queen Anne'de bir kafede başka bir kadınla buluştuğunu biliyordum. Tuttuğum özel dedektif ikisinin fotoğrafını çekmiş."

"Kadın kimmiş?"

"Pek belli olmuyor. Fotoğrafta güneş gözlüklü ve kapüşonlu bir eşofman giyen bir kadın görünüyor ama yüzü seçilmiyor. Fakat dedektif, kadını Kristy'nin oturduğu siteye kadar takip etmiş. O olduğuna emindim."

Grace bıçağı alıp lahanayı doğramaya başladı. "Bir seferinde Kristy bir kafede Burke'e rastladığından bahsetmişti ama. Aklıma kötü bir şey gelmemişti. Zaten o görüşmelerinden sonra Burke'de tuhaf bir şeyler olduğunu söylemişti. Babanın işleri ile ilgili ağzından bilgi almaya çalıştığı izlenimine kapılmış."

"Muhtemelen öyle de olmuştur ama o zamanlar Burke ile ikisinin arkamdan iş çevirdiklerine inanıyordum. Sonra Burke'ü çekip konuştum. O da kafede kazara karşılaştıkları hikâyesini anlattı. İnandım tabii."

"Kristy biraz geveze bir kızdır. Burke bundan faydalanmak istemiş olabilir."

"Mümkündür."

Grace lahanayı tencereye atıp Nyla'ya döndü. "Bak bunu tekrar sormam gerek, babanın e-mail hesabından bana o tuhaf olumlama e-maillerini gönderen sen miydin? Bu defa gerçeği istiyorum ama."

"Yemin ediyorum babamın hesabından hiç e-mail göndermedim sana. Şifresini bile bilmem." Nyla kaşlarını kaldırarak kupasının üstünden Grace'e somurttu. "Neden böyle bir şey yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok ama baban öldürüldükten sonra birisi bana neredeyse her gece içinde Witherspoon olumlamaları olan e-mailler gönderdi. Sinirlerimi bozmak içindi sanırım."

Nyla'nın kaşları neredeyse birbirine değecekti şimdi. "Onları gönderen de Burke olmalı."

Burke votka şişelerini suç mahalline neden bıraktıysa e-mailleri de o sebepten göndermiştir diye düşündü Grace. Aslında paranın peşindeydi ama yine de gizli gizli izleyip onu korkutmaktan geri kalmamıştı. Nyla'nın ona verdiği kırk sekiz saat mühletten de haberi vardı tabii. Babasının öcünü almak istiyordu.

"Evet," dedi sonra. "Mantıklı."

Nyla kupasını masaya koydu. "Neyse, ben seni daha fazla meşgul etmeyeyim. Arkwright'ı görmeye hastaneye döneceksindir. Bana paradan bahsettiğin için teşekkür etmek istemiştim sadece."

"O senin paran," dedi Grace. "Baban o paranın sana kalmasını istiyordu."

"Ne tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?"

"Babamdan kalan mirası aldığım zaman kendimi daha iyi

hissedeceğimi sanıyordum. Şimdi ise tek düşünebildiğim onu kaybetmiş olmam ve aramızdaki korkunç ilişkiyi telafi etmenin hiçbir yolu yok artık. Annemin intiharından onu sorumlu tutuyordum. Ama onun suçu değildi. Hiç kimsenin suçu değildi. Keşke daha önce anlamış olsaydım."

O an Grace'in kafasına, Nyla'nın, babasının üçkâğıtçı olarak yaşadığı diğer hayatından bihaber olduğu dank etti. Bu gerçek er geç ortaya çıkacaktı elbette ama bunu başkasından duyması daha iyi olabilirdi.

"Seni rahatlatacak birkaç olumlama bulabilirim," dedi Grace.

Nyla temkinli bir şekilde, "Nasıl olumlamalar mesela?"

"Bir bakalım, ilki şöyle: *Bir şeyleri değiştirmek için geri gidemezsin ama yolunu değiştirip yeni bir yoldan yürümek için ileri gidebilirsin.* Baban seni çok seviyordu ve aranız bozuk olduğu için çok pişmandı. Sana o mirası bırakmasının sebebi biraz da aranızı düzeltmekti. Onun anısına saygı göstermenin en iyi yolu o mirası alıp gelecekte, geçmişin hatalarını tekrarlamamaktır bence."

Nyla'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Bu tam Witherspoon Way tarzı bir laf oldu. Peki bir tane daha alalım."

Grace gülümsedi. "*Hediyenin iyisi kötüsü olmaz.*"

Kırk beş

Grace, sebzelerin geri kalanını da tencereye koyup kısık ateşte pişmeye bıraktı. Mutfak masasına oturup laptopunu açtı. Tek tek peşindeki sapığın e-maillerini tekrar gözden geçirmeye başladı. Bunları Burke göndermiş olmalı. Ama adam paranın peşindeydi, üstelik sonuçta profesyonel bir üçkâğıtçı. Bu tür taciz e-mailleri, profesyonel birinin alacağı bir risk değil.

Ama bu durumda söz konusu profesyonel aynı zamanda intikam da istiyordu. Polisi yönlendirmek için olay yerlerine votka şişesi bırakıyordu. Elbette para istiyordu ama intikam da istiyordu belli ki.

Ancak Burke Marrick'e dair doğru olan bir şey vardı, o da profesyonel bir yalancı olduğu. Bu da Nyla'ya söylediği her şeyin yalan olduğu anlamına geliyordu.

Julius'un sözleri mutfakta yankılandı sessizce.

Bir numaralı kural: *Kimseye güvenme.*

İki numaralı kural: *Herkesin gizli bir gündemi vardır.*

Grace pes edip laptopunu kapattı. E-mailleyle vakit öldürmenin

anlamı yoktu. Asıl önemli olan mesele bu değildi. Önemli olan şey, Burke ve Millicent'ın hastanede koruma altında olmasıydı.

Çorbadan çok güzel kokular gelmeye başlamıştı. İçine koyduğu zencefil, soya ve kombu mantarı mutfağın atmosferini değiştirmişti. Grace ayağa kalkıp ocağın yanına gitti. Büyük tahta kaşığı alıp kaynayan çorbayı yavaş yavaş karıştırmaya başladı.

Kristy, Nyla'ya Sprague'i bir baba gibi gördüğünü söylemişti.

Ancak Kristy'nin ofisindeki masasının üzerinde mükemmel bir ailesi olduğunu gösteren bir resim vardı. Başka bir baba figürüne ihtiyacı yoktu ki. Ona sorsan kendi babası gayet mükemmel biriydi.

Öte yandan Nyla'ya sorsan Burke mükemmel bir sevgili, tam evlenilecek erkekti. Üçkâğıtçı ve muhtemelen de bir katil olması dışında tabii.

Julius ve Devlin'e göre öyleydi yani.

Burke tek bir hayat hikâyesi uydurmuştu, neden iki tane olmasındı? İnsanlara, en azından kendisine iyilik yapacak pozisyonda olan biri haricindeki insanlara iyilik yapacak bir tip değildi sonuçta. Ya da aileden birine belki. Psikopatların bile aileleri vardı, öyle değil mi?"

Kimseye güvenme.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü Grace. Julius gibi düşünmeye başlamıştı, sırf kendi pozitif düşünce dünyasına soktuğu için kurşun yarasından hastanede yatan Julius gibi.

Kristy ve Burke, en azından bir kere kahve içmek için buluşmuşlardı. Fakat eğer Burke, baştan beri Millicent ile birlikte çalışıyor idiyse Witherspoon ofislerinin içinde bilgi edinmek için ikinci bir kaynağa ihtiyacı yoktu. Ne diye Kristy'den bilgi sızdırmaya çalışarak riske girsindi ki? Öğrenirse Nyla'nın kızacağını biliyor olmalıydı ki tam da böyle olmuştu sonuçta.

Ancak Burke sahneye daha yalnızca üç ay kadar önce çıkmıştı. Millicent'in Witherspoon'un parasını yürütmeye başlaması çok önceye dayanıyordu. Aslında Burke, Kristy'nin resepsiyona yerleştirilmesinden hemen sonra ortaya çıkmıştı.

Sprague benim için bir baba gibiydi.

İşte bu bir yalandı. Sprague iyi bir patrondu, evet ama çalışanlarından hiçbirine bir baba figürü olmaya çalışmamıştı. Zaten kızıyla başı yeterince dertteydi.

Grace kaşığı tencereden çıkarıp tezgâhın üzerindeki küçük tabağa koydu. Masaya gidip Julius'u aramak için telefonunu aldı. Arka verandadan gelen ağır ayak seslerini duyunca durdu.

...Ve bir anda tekrar on altı yaşına döndü, katilin botlarından çıkan seslerin yankısında neredeyse donup kalmıştı. Trager suç mahalline dönüyordu. Tanığı öldürmeye gelmişti.

Nefes al.

Mutfak kapısına bakıp kilitli olup olmadığını bir kez daha kontrol etti. Sürgülü kilit yerindeydi.

Bu çok saçmaydı. Henüz gece bile olmamıştı. *Yatakların altına bakmayı aklından bile geçirme. O defteri sakın açma. Güpegündüz, gece ritüellerini başlatıp korkularını büyütme.*

Trager ölmüştü. Onu öldürmüştü. İntikam isteyebilecek olan kişi, yani oğlu, hastanedeydi. İkisinin de o anda arka verandada olma ihtimali yoktu.

Geriye bir tek Kristy kalıyordu ama arka verandada duyduğu ayak sesleri onun olamazdı.

Ayak sesleri artarak evin sessizliğini paramparça etti.

Grace hemen sırtını camın yanındaki duvara dayayarak perdenin aralığından dışarı baktı.

Agnes yine her zamanki gibi bahçe terliklerini, güneş gözlüğünü, kot pantolonunu ve bol tişörtünü giymiş eldivenli elini

kaldırmış kapıyı çalmak üzereydi.

Grace öyle rahatlamıştı ki titremeye başladı. Neyse ki yine bir korku filminin içinde bulmamıştı kendini. Telefonu indirip kapıyı açtı.

"Agnes," dedi. "İyi misin? Her şey yolunda mı?"

"Affedersin tatlım," dedi Agnes. Gözlerinde öfke, korku ve suçluluk duygularının karışımı bir ifade vardı.

"Ne oluyor yahu?" dedi Grace.

Hemen ardından bu kez daha hafif ayak sesleri duyuldu.

Kristy, verandanın uzak ucunda eski buzdolabının arkasında saklandığı yerden çıktı. Bir elinde votka şişesi, diğer elinde bir silah tutuyordu.

"Telefonu at," dedi Kristy. "Hemen at yoksa önce yaşlı kadını sonra da seni öldürürüm."

Grace telefonu attı.

Kırk altı

"Bütün parçalar yerine oturuyor," dedi Devlin. "Seattle'daki dedektifler, Marrick'in bu tezgâhı Millicent Chartwell ile birlikte yürüttüğüne ama sonradan ortaklıklarının bozulduğuna kesin gözüyle bakıyorlar."

"Hayır, o kadar basit değil." Julius küçücük hastane odasında bir o tarafa bir bu tarafa yürüyordu. Ağrı kesiciler ve diğer ilaçlar nihayet tesirlerini yitirmişlerdi. Ağrı yine kendini hissettirmeye başlamıştı ama artık kafası açılmış, düzgün düşünebiliyordu. "Bir şeyi gözden kaçırıyoruz."

"Marrick uyanıp sorulara cevap vermeye başladığında diğer parçalar da yerine oturur."

Julius pencerenin önünde durup sokağa baktı. "Marrick bir profesyonel. Birkaç gün önce zararın neresinden dönersen kârdır deyip sıvışmış olmalıydı."

"Herkesin zayıf bir noktası vardır," dedi Devlin. "Belli ki Marrick'in zayıf noktası da intikam almak istemesiymiş.

"Hayır," dedi Julius. "Zamanlamada bir tuhaflık var. Milli-

cent, Witherspoon'un parasını hortumlamaya Burke ortaya çıkmadan bir yıl kadar önce başlamış."

"Demek ki puslu havada avlanan iki kurt birbirini bulmuş ve büyük bir vole vurmak için anlaşmışlar," dedi Devlin.

"Hayır, bu iş daha en başından beri intikam amacıyla tezgâhlanmış," dedi Julius. "Ve daha birkaç ay önce başlamış." Başucu sehpasına gidip telefonu aldı. "Grace'i gözümün önünden ayırmamalıyım."

Grace'in numarasını çevirdi.

Ve telefon telesekretere bağlandı.

"Cevap vermiyor," dedi.

"Belki duşta falandır ya da kestiriyordur biraz. Bütün gece başucunda seni bekledi. Biraz dinlenmesi gerek."

"Hiç hoşuma gitmedi." Julius küçük bir dolabın kapağını açıp içinin boş olduğunu görünce, "Giyeceklerim nerede lan?" dedi.

Devlin kaşlarını kaldırdı. "Delil poşetlerine konup kaldırıldı. Grace çorbayla birlikte sana yeni kıyafet getirecek, unuttun mu?"

"Kıyafeti boşver. Silahım nerede?"

"O da kanıt odasında."

Julius döndü. Yan tarafında müthiş bir acı hissetti. Oralı olmadan Devlin'in ayak bileğine baktı. "Sende yedek bir tane vardır. Hep bir tane fazladan taşırsın."

"Yani?"

"Gidelim." Julius, hastane önlüğünün eteklerini uçuşturarak kapıya yöneldi.

Devlin de arkasından. "Biraz aşırı tepki vermiyor musun, ne dersin?"

"Hayır," dedi Julius. "Harley'i ara. O Ellandların evine daha yakın."

Kırk yedi

"Kontrol sendeymiş gibi davran, özellikle bunun doğru olmadığını bildiğinde. Zihnin açılacak ve kaosun getirdiği fırsatları görebileceksin."

"Agnes'ın oturması gerek," dedi Grace. "Görmüyor musun, şimdi düşüp kalacak burada. Ciddi sağlık sorunları var, öyle değil mi Agnes?"

Agnes'ın gözlerinin içine bakıyor, o an yazdığı senaryoya eşlik etmesini istiyordu.

Agnes tık nefes, göğsünü tuttu. Sık sık soluk almaya başladı.

"Kalbim," dedi hırıltılı bir sesle. "O kadar hızlı atıyor ki şimdi düşüp bayılacağım."

Kristy'nin yüzünde bir öfke ifadesi belirdi o an. Bir an kafası karışmıştı sanki. O güne kadar planında küçük değişiklikler yapılmasına izin vermemişti, tabii hep bir planı olduğunu varsayıyordu.

Agnes'ı rehine olarak kullanmak Kristy için fevri, düşünmeden alınmış bir karar gibi görünüyordu Grace'e, intikam

almak için kurduğu büyük tezgâhın yerle bir olduğunu fark ettiğinde verilmiş bir son dakika kararı gibi.

Çünkü her şey bundan ibaret diye düşündü Grace. Kristy'nin mutfak masasına koyduğu votka şişesi bunu açıkça gösteriyordu. Her şey intikam içindi.

"Otur." Kristy silahın namlusunu sandalyelerden birine doğru çevirip Agnes'a pis pis baktı. Ne de olsa artık amacına hizmet ettiğine göre baş belasından başka bir şey değildi onun için.

Agnes yeterince hızlı hareket etmeyince de, "Yürüsene be salak moruk," diye tısladı bir yılan gibi.

Agnes iyi bir oyuncu gibi en yakın sandalyeye doğru sendeledi. Grace kıpırdamadan tam ocağın önünde duruyor, Kristy'nin elindeki silaha bakıyordu. Kristy'nin silahı tutan eli çok hafif titriyordu ve bu hiç iyi bir işaret değildi.

Kristy bir saplantının pençesindeydi. Eline intikamdan başka bir şey geçmeyecekken aklı başında hangi kadın iki cinayeti daha göze alabilirdi? Burke hastanede koruma altındaydı. Yakında konuşmaya başlardı. Millicent da iyileşiyordu ve polisin sorularına cevap vermeye başlaması uzun sürmezdi. Her şey bitmişti.

Kristy çoktan kaçmış, başka bir kimlikle saklanıyor olmalıydı. Bunun yerine hedefini karşısına almış, görevini tamamlamaya çalışıyordu. Anlaşılan intikam çok disiplinli bir amirdi.

"Herkesin burnunun dibinde operasyon yapma becerine diyecek yok," dedi Grace. "Deyim yerindeyse, Burke ile bu planı gerçekleştirmek için epeyce zaman harcamış olmalısınız. Mükemmel işledi, en azından bir süreliğine."

"Burke ve ben, babamızın nasıl öldüğünü bir yıl öncesine kadar bilmiyorduk," dedi Kristy. Gözleri öfke saçıyordu. "Annem biz daha bebekken babamı terk etmiş. Ona dair hiçbir anımız yok. Babamdan ölesiye korktuğu için isimlerimizi ve geçmişi-

mizi değiştirmiş. Bize bir araba kazasında öldüğünü söylemişti. Hiçbir zaman gerçeği anlatmadı."

"Sizi korumaya çalışıyordu belki de," dedi Grace kibar bir şekilde.

Kristy kıkırdadı. "Tabii. Babamın kötü genlerinden haberimiz olmasını istemiyordu."

"Annen Trager'dan bu kadar korkuyordu ise uzaktan da olsa gözünü ondan ayırmamıştır," dedi Grace. "Öldüğünü duymuştur."

"Yanlış," dedi Kristy, yüzünde zoraki ve yalancı gülümsemeyle. "Babama ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemedi çünkü sen babamı katletmeden hemen önce bir araba kazasında öldü. Ne karma, değil mi? Witherspoon olsa bayılırdı buna. Annem, babamın ölümüyle ilgili bize yalan söylüyor. Sonra da kendisi o şekilde ölüyor. Ama babamın ölümü bir kaza değildi, öyle değil mi? Onu sen öldürdün."

Kristy'nin elindeki silah artık daha şiddetli titremeye başlamıştı. Grace nefesini tutmuş, Agnes kıpırdamadan oturuyordu.

Kristy silahını daha iyi kontrol edebilmek için diğer eliyle destekledi. Artık biraz olsun kontrolü ele almış gibi görünüyordu.

"Annem sırlarıyla öldü gitti," dedi. "Burke ve ben koruyucu aileye verildik."

"Çok mu kötüydü?" diye sordu Grace, sohbeti daha normal, daha makul bir sohbetmiş gibi göstermeye çalışarak.

Kristy sırıttı. "Oldukça öğreticiydi diyelim. Koruyucu ailemiz Burke'e uyuşturucu satmayı öğretti, ben de başka şekillerde para kazanmayı öğrendim."

"Yoksa seni sattılar mı?"

"Uzun sürmedi." Kristy omuz silkti. "Burke ile birkaç ay idare edip kendi başımıza çok daha iyi işler yapabileceğimize

karar verdik. Burke'ün kafası bilgisayar işlerine iyi çalışır, ben de mükemmel bir satışçıyımdır. O zamanlar amatör olduğumuz düşünülürse iyi işler çıkardık."

"Sonra Burke, saadet zincirinden yakayı ele verdi."

Kristy kaşlarını kaldırdı. "Demek bunu biliyorsun."

"Polis artık her şeyi biliyor."

"Artık fark etmez," dedi Kristy. "Birazdan bütün bunlar bitecek ve ben ortadan kaybolup gideceğim. Evet, Burke hapse girdi. İçeride çok şey öğrendi. Çıktığında yaptığımız ilk iş yeni kimlikler çıkarmak oldu. Yıllar içerisinde bir sürü farklı kimliğe büründük. İkimiz düzenli olarak ölüp yeniden diriliriz. Al sana pozitif düşünce."

"Burke nüfus kayıtlarını değiştirerek annenin öldüğü trafik kazasında seni de ölmüş gibi gösterdi ve geçmişini tamamen sildi. Hapisten çıktıktan sonra kendini de öldü gösterdi."

"Vay be etkilendim," dedi Kristy. "Gerçekten de iyi araştırmışsın."

"Neden peşime düştün peki?" dedi Grace.

"Burke bugün kullandığımız kimlikleri hazırlarken öğrendi gerçeği. Aklına annemin soyağacını araştırmak geldi birden. İnternette bu konuda öyle çok bilgi var ki. Gerçekten inanılmaz. Neyse işte, o zaman anladı annemin bize yalan söylediğini. Derinlere indikçe Cloud Lake ve babamızla ilgili bağlantıyı bulması uzun sürmedi."

"Beni bulması ne kadar sürdü?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Kristy gülerek. Gözlerindeki ateş artmıştı. "Cloud Lake'in müthiş kızı. Küçük bir çocuğu korkunç bir katilin elinden kurtaran kahraman genç kız. Bir içki şişesiyle adam öldüren becerikli genç. Ah evet, adın hemen çıkıverdi, doğru yere bakmaya başladığımız anda.

"Siz de plan yapmaya başladınız," dedi Grace. "Witherspoon Way'de resepsiyon işini bulmak kolay değildir, bravo."

"O sıra Sprague'in yeni bir resepsiyoniste ihtiyacı olması bir şanstı," dedi Kristy. "Ama her şekilde sana yaklaşmanın yolunu bulurdum, Grace."

"Nasıl?"

"Çok basit. Burke ile o plazada bir ofis kiralar, yatırımcı olarak bir tezgâh kuruverirdik, o da mı zor yani? Öyle ya da böyle arkadaşın olurdum. Babamı öldüren kadını tanımak istiyordum, anlıyor musun? Aileme yaptığın şeyi sana nasıl ödeteceğime karar verebilmek için zamana ihtiyacım vardı. Seni yavaş yavaş ama kesin olarak yok etmeliydim. Etrafındaki bütün insanlar yavaş yavaş ölmeye başlayacaktı."

"Etrafımdaki bütün insanları öldürmeye başlayıp suç mahallerine de bir votka şişesi koyacaktın öyle mi?"

"Polisin votka şişesinin önemine uyanmasının biraz zaman alacağını biliyordum. Ama benim için sorun değildi. Bunun tamamen geçmişle alakalı olduğunu hemen anlayacağına emindim. Senin sürünüp mahvolduğunu görmek istiyordum. Seni yok etmek istiyordum."

"Yani Burke'ün kafası bu intikam planına yattı, öyle mi?"

"Kristy'nin yüzü ekşidi. "Burke'ün aklı fikri paradadır. Sprague Witherspoon'un bu kişisel gelişim seminerlerinden ne kadar para kaldırdığını görene kadar ilgilenmedi. Ancak ondan sonra oturup beni dinlemeye başladı."

"Nyla ile evlenmeye soyundu, değil mi?"

Kristy'nin yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. "Sabırlıydım. Ona tezgâhını kurması için ihtiyacı olan zamanı verdim ama planımı yürürlüğe koymaya hazırlandığımı söylediğim zaman sinirlendi. Witherspoon Way'in kaymağını birkaç

yıl daha yemek istiyordu. Senin sayende söğüşlediği paranın iki hatta üç katına çıkacağını gördü."

"Yani Witherspoon Way'deki pozisyonumu tehlikeye sokacak bir hareket yapmanı istemedi, en azından kârını maksimuma çıkarana kadar."

"Bozuştuk tabii."

"Tabii. Queen Anne'de bir kafede buluştuğunuz o gün."

"Hassiktir, ne çok şey biliyorsun sen." Kristy'nin yüzü asıldı. "Burke benimle buluşmak istemedi ama ben ısrar ettim. Zaten yeterince beklemiştim. Ona Nyla konusunda bir şans vermiştim zaten. Birkaç milyonu indirmek üzereydi. Gitgide daha da açgözlü bir hâle geliyordu. Sprague ölmeden Nyla'nın mirasa konamayacağını biliyordu. Tek sorun ne zaman olacağıydı. Neyse ki sonunda dediğimi kabul etti."

"Sprague'i öldüren sen miydin?"

"Evet." Kristy keyifle gülümsedi. "Evdeki alarm sisteminin şifresini biliyordum çünkü hatırlarsan, Sprague şehir dışına çıktığında çiçeklerini sulamaya gönüllü olan bendim. Sprague kendi kredi kartını kullanarak ıvır zıvır almam için de yetki vermişti."

"Demek yatak odasında bıraktığın votkayı da bu şekilde Sprague satın almış gibi gösterdin."

"Aynen," dedi Kristy keyifle. "Gece yarısından hemen sonra malikânesine girip uykusunda vurdum onu. Uyanmaya fırsatı olmadı zavallının."

"Ertesi sabah da hepimiz Sprague'in neden ofise gelmediğini merak edince birinin gidip bakmasını öneren sendin," dedi Grace. "Tabii ofise en yakın oturan da ben olduğum için mantıken gidip bakmak bana düşüyordu. Arabam birkaç sokak ötedeki dairemin otoparkındaydı."

"Ne kadar da kolay olmuştu," dedi Kristy bir şarkıyı mırıldanır gibi. "Her şey aynen planladığım gibi gitmişti. Burke birkaç milyon dolar kaybettiğini düşündüğü için çok sinirlenmişti ama yine de bu tezgâhtan güzel para indirecekti ve bunu biliyordu."

"Tabii Nyla'nın mirasının ortadan kaybolduğunu öğrenene kadar."

Kristy homurdandı. "Ona da söylediğim gibi, haydan gelen huya gider. Hoşuna gitmedi ama bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu sonuçta. Sonra bir gün Nyla'nın evinden çıktıktan sonra beni aradı. Tezgâhın devam ettiğini, bırakıp gitmemize gerek kalmadığını söyledi. Millicent'ın para aklamak için birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Burke'e aynı hortum olayını Rayner Seminerleri'nde de devam edebileceklerini söylemiş."

"Bu yüzden onu da öldürmeye çalıştın, öyle mi?"

"Zaten listemdeki ikinci kişi oydu," dedi Kristy.

"Peki ters giden ne oldu?"

"Uyuşturucuyu aldığım puştlar beni kandırdı." Kristy'nin elindeki silah yine titremeye başlamıştı. Kontrol etmek için çaba sarfederken, "Acelem vardı, hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum," dedi. "Millicent'ın evine Burke çıktıktan bir saat kadar sonra gittim. Gözyaşları içindeydim. Ona Larson Raynor'ın bir üçkâğıtçı olduğunu gösteren bilgilere rastladığımı, bu yüzden birisiyle konuşmam gerektiğini söyledim. O adamla anlaşmadan önce bu konuyu konuşmamız gerekiyor dedim."

"Yalan söyledin, yani."

"Tabii ki. Yeteneklerimden yalnızca birisi. Fakat tabii Millicent bulduğumu söylediğim bilgiyi istedi. Birkaç kadeh bir şey içtik. Uyuşturucuyu içkisine karıştırdım. Kendinden geçmeye başlayınca yatak odasına kadar sürükleyip malı biraz da damar-

dan verdim. Sabaha ölmüş olması gerekiyordu."

Mutfağı hafif bir yanık kokusu sardı. Çorbanın dibi tutmaya başlamıştı.

"Geceleri o e-mailleri gönderen de sendin," dedi Grace.

Kristy derin bir iç çekti. "Sinirlerini bozacağını düşündüm. Birinin karanlığın içinden seni izlediğini biliyor ama ne tarafa bakman gerektiğini bilmiyordun. İşte o kısım harikaydı."

"Peki o serserileri Julius'a saldırtan hanginizdi?"

Kristy'nin gülümsemesi durdu. "O Burke'ün fikriydi. Arkwright ile fazlaca yakınlaştığınızı biliyorduk. Burke iyi bir dayağın onu korkutacağını düşünmüştü. Sonuçta Arkwright yalnızca bir iş adamıydı. Basit bir hedef diye düşünmüştü."

"Burke'ün hanesine bir hatalı karar puanı yazıyorum. Üstelik mesajı iletmek için yeteneksiz adamları tutmuş."

Kristy suratını ekşitti. "Bana Millicent'ın icabına bakması gereken uyuşturucuyu satan piçler. Burke ve ben buralı değiliz. Seattle'da güvenilir adam nerede bulunur bilmiyorduk. Buraya geldikten bir süre sonra Burke etrafta araştırmaya başladı. Biri de o iki salağı tavsiye etti."

"Ölü fareyi ve votka şişesini benim buzdolabıma koyan da onlar mıydı?" diye sordu Grace.

"Hayır." Kristy'nin yüzü aydınlandı. "O bendim. Çok havalı, itiraf et. İşin o kısmında çok eğlenmiştim. Keşke o buzdolabını açtığında yüzünü görebilseydim."

"Millicent'ı öldürmeyi başaramayınca her şey tepetaklak oldu," dedi Grace. "Burke, Millicent'ın parayla ilgili bilgileri bana gönderdiğini, benim de Nyla'ya verdiğimi öğrenince şoke olmuştur."

"Tezgâhı kurtarmanın hâlâ mümkün olduğunu çünkü Nyla'nın ona güvendiğini söyledi. Ancak Arkwright'dan temelli kurtulması gerekiyordu çünkü adam gittikçe gerçeğe biraz daha

yaklaşıyordu."

"Ama Burke dün gece sıçtı ve şimdi her şey paramparça olmak üzere, değil mi?"

Dibi tutan çorbanın kokusu giderek daha da ağırlaşıyordu.

"Tencereyi ateşten almamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Grace. "Çorba yanıyor. Alarmı çalıştırabilir."

Kristy önce bir tereddüt etti ama zaten henüz tetiği çekmeye hazır değildi. Neden bu kadar zahmete girdiğini anlatmak için daha çok zamana ihtiyacı vardı.

"İyi, al bakalım şu salak tencereyi ateşten," dedi silahıyla işaret ederek.

Grace ocağa doğru dönüp tencerenin ısıya dayanıklı sapından dikkatle tuttu. Ağır tencereyi ocağın diğer tarafına doğru koydu. Çorbayı pişirmek için kullandığı ocağı söndürmedi.

Her şey normalmiş gibi gayet doğal hareket ediyordu, uzanıp biraz kâğıt havlu çekip ellerini kuruladı. Havlunun ucunu ocağın kenarına kadar çekip bıraktı. Sonra da desteğe ihtiyacı varmış gibi bir elini tezgâha koydu.

Hafifçe dönüp Kristy'e baktı.

"Bugün buraya başladığın işi bitirmeye geldin, öyle mi?"

"Evet," dedi Kristy. Gözlerinde yaşlar birikmiş, yakıyordu. "Bütün bunların tek amacı bana ve kardeşime yaptığın şey için seni cezalandırmaktı."

"Ne yapmışım ki ben?"

"Babamı -gerçek babamı- öldürmemiş olsaydın Burke ve benim için her şey çok başka olurdu."

"Öz baban seni evine alır mıydı sanıyorsun? Sana bakar mıydı? Herif ikinci karısını döve döve öldürdü ve sırf bunu örtbas etmek için küçük bir çocuğun canına kıymak üzereydi. Gerçekçi ol biraz, Kristy. Yaşasa sana nasıl bir baba olurdu sanıyorsun?"

"Aile olurduk."

"Ne mükemmel bir aile olurdunuz ama," dedi Grace usulca.

"Evet, Allah'ın cezası."

Grace çaktırmadan elini tezgâhın üzerinde kaydırıp rulodan sarkan kâğıt havluyu yanan ocağa doğru uzattı.

Birden kâğıt havlu alev alıp tezgâh boyunca yanmaya başladı ve ruloya kadar şimşek hızıyla ilerledi. Rulonun alev almasıyla birlikte ortalığı duman kapladı.

Duman dedektörü anında çalmaya başladı.

Kristy dumana ve çılgın alevlere bakakaldı. "Ne yaptın sen? Söndür şunu. *Çabuk söndür.*"

Agnes ayağa kalktı. Elinde ağır bir karabiber değirmeni vardı.

"Sakin ol, her şeyi halledeceğim," dedi Grace.

Konuşurken Agnes'a bakıyordu. Agnes mesajı alıp geri çekildi.

Grace alevi söndürmeye çalışıyormuş gibi tezgâha döndü. Ama onun yerine tencerenin sapından tuttu ve döndüğü gibi kaynayan çorbayı Kristy'nin üzerine savurdu.

Dumandan ve alevlerden dikkati dağılan Kristy üstüne gelen çorbayı gördüğünde artık çok geçti. Öfke ve panikten öyle bir ciyaklamıştı ki alarmın tiz çığlığını bile bastırmıştı. Yere düşmüş çılgın gibi yüzüne ve göğsüne çarpan çorbayı silmeye çalışıyordu.

Birden silah patladı ve kurşun boşa gitti. O anda Grace'in elindeki ağır tencere havada uçtu ve Kristy'nin omzuna çarparak onu yana çevirdi.

Kristy şimdi artık iyice deliye dönmüştü. Çorbayı yüzünden sıyırmaya çalışırken silahı düşürdü.

Agnes hemen harekete geçip silahı kaptı ve tehlikeli aletle-

ri kullanmaya alışık bir kadının sakinliğiyle ellerini titretmeden Kristy'e çevirdi.

"Şu yangının çaresine baksan iyi olur, tatlım," dedi Grace'e. Alarmın ciyaklamasından dolayı sesini duyurmak için var gücüyle bağırıyordu. "Yoksa ev kül olacak. Yazık etme eve."

"Hemen hallediyorum," dedi Grace.

Tezgâha koşup uzun saplı çorba kaşığını kaptı ve bunu kullanarak yanan kâğıt havlu rulosunu lavaboya itti. Tam çeşmeyi açarken dışarıda bir cipin durduğunu duydu.

Arka verandadan ayak sesleri geldi hemen ardından. Grace eli yüreğinde, pencereden dışarı bakınca elinde silahıyla Harley Montoya'yı gördü. Grace kapıya varamadan o kapıyı kırıp içeri daldı.

Aynı anda Julius ve Devlin bir istila ordusu gibi ön kapıdan içeri hücum ettiler. Bunun, üçünün koordinasyonuyla yapılan bir hareket olduğu belliydi.

Julius, Devlin ve Harley birden durup durumu idrak ettiklerinde silahlarını indirdiler.

Son alev de lavaboda söndü. Açık kapıların yarattığı cereyan çabucak dumanın dağılmasını sağladı ve alarmın çığlığı sustu.

Devlin gidip Agnes'in hıçkıra hıçkıra ağlayan Kristy'e doğrulttuğu silahı aldı.

"Teşekkürler Agnes," dedi Devlin. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Artık tamamen sizindir," dedi Agnes ve derhâl en yakındaki sandalyeye oturdu. Harley onun yanına gidip ellerini omzuna koyunca Agnes da uzanıp sevgiyle Harley'nin kocaman eline dokundu.

Julius, Grace'e baktı. Gözleri yanıyordu. Hastane önlüğünün sağ tarafı kandan kıpkırmızı olmuştu.

"Belki bilmek istersin, hastaneden eve gelene kadar tepeden tırnağa pozitif düşünceyle doldum," dedi.

Grace hiç konuşmadan onun kollarına gitti ve Julius serbest koluyla onu sımsıkı sardı.

"İşe yarıyor demiştim sana," diye mırıldandı Julius'un hastane önlüğüne.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Sesi titriyordu.

"Evet," dedi Grace. "Evet, sanırım iyiyim. Bütün bunlar bitince muhtemelen bir panik atak geçiririm ama bir süreliğine bunu erteleyeceğim."

"Grace."

Julius'un ağzından başka bir sözcük çıkmadı. Ama zaten söylemek istediği başka bir şey de yoktu.

Kırk sekiz

"*Kimseye güvenme*," dedi Grace. "*Herkesin gizli bir gündemi vardır.*" Başını iki yana salladı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama galiba bu duruma en uygun görünen olumlamalar seninkiler."

"Dikkatle planlanarak uygulanmış bir stratejinin hedefiydin," dedi Julius. "Neredeyse işe yarayacaktı ama başarısızlığa uğradı çünkü rakiplerini alt etmeyi başardın."

"Sen bana yardım ettin de ondan."

"Yani, Millicent'ı da katarsan üçe karşı bir kişiydin," dedi Julius. "Destek alman gayet adilane oldu. Biraz geç geldiler gerçi ama neyse."

Grace'in oturma odasında kanepede oturuyorlardı. Julius kot pantolonunu çekmiş, yıpranmış denim gömleğini giymiş, yeni bandajlanmış yan tarafının üzerinden sarkıtmıştı. Çoraplarını da giyip ayaklarını sehpaya uzatmış dinleniyordu.

Grace ayaklarını altına almış, Julius'un yaktığı büyük taş şömineye bakıyordu. Dışarıdan yemek söylemiş yanına da bir şişe

şarap açmışlardı. Çok sıcak ve romantik bir ortam diye düşünüyordu Grace. Hatta duruma uygun bir olumlama bile bulmuştu. *Güzel anların farkına var ve onların değerini bil.* Ancak Cloud Lake'e akşam çökmüş ve şaraba rağmen gerginliği hâlâ biraz sürüyordu. Uyuyabileceğini sanmıyordu. İstemiyordu da zaten.

O gün öğleden sonra yaşadıkları o talihsiz, korkunç olayların ardından Agnes'ın geceyi tek başına geçirecek olması onu endişelendirmişti. Ancak Agnes, Grace'in misafir odasında kalması konusundaki davetini geri çevirmiş, bir arkadaşının gelip onda kalacağını üstü kapalı belirtmişti. Grace, Harley'nin eski kamyonetini Agnes'ın evinin önüne park ettiğini görünce durumu anlamıştı. Cloud Lake tarihinde ilk defa Harley, Gilroyların evine elinde yatıya gittiğini gösteren küçük bir çanta ile girmişti.

"Millicent'ın, Burke ile bir işler çevirdiğini biliyordum ama Millicent açısından olay tamamen parayla alakalıymış," dedi Grace. "Sprague'in öldürülmesi ile ilgisi yokmuş. Eminim Kristy'nin, benden intikam almaya çalışmasını bir yana bırak, Burke ile kardeş olduklarını bile bilmiyordu."

"Bu Millicent'ın anlattığı hikâye elbette," dedi Julius.

"Ona inanmıyor musun?"

Julius'un gülümsemesi birden kötü, gaddar bir ifadeye dönüştü. "Bu kadın bildiğin hırsız sonuçta, Grace. Aranızdaki ilişkinin arkadaşlık ilişkisi olduğundan emin misin?"

"Tamam, belki de arkadaşlık doğru sözcük olmayabilir. Ama yasadışı yoldan kazandığı bütün parayı bana bıraktı, hatırlarsan." Grace şöminedeki ateşi izliyordu. "Dünyada başka kimsesi olmadığı için yaptı bunu. Bu çok acı bir şey."

"Hapse girerse bol bol arkadaş edinecek, hiç merak etme."

"Çok kötüsün." Grace bunu bir süre düşündü. "Belki de FBI'ın yolsuzluk yapanları yakalamak için yanına alıp yetiştirdi-

ği beyaz yakalı suçlulardan biri olur, kim bilir."

"Adamları ikna ederek böyle bir işe kapağı atarsa hiç şaşırmam."

"Bütün bunların bir intikam yüzünden olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Grace.

"Ve para yüzünden," dedi Julius. "Dünyadaki en kuvvetli iki kavram."

"Hayır." Grace geri çekilerek onun kollarından sıyrıldı. Koltukta dizlerinin üstüne kalkarak Julius'un yüzünü avcuna aldı. "İntikam ve paranın dünyanın en kuvvetli iki güdüsü olduğuna inanmıyorum."

Julius, sürekli gözlerinde çakıp sönen ve kontrol altında tutmaya çalıştığı aç ifadeyle onu izliyordu.

"Dünyadaki en güçlü şeyin olumlu düşünce olduğunu söylemeye kalkma sakın. Bak öyle diyeceksen bekle de önce bir kadeh daha içeyim."

Grace gülümsedi. "Söyleyeceğim şey şu, bu gezegendeki hatta belki de bütün evrendeki en kuvvetli şey sevgidir."

"Bu da senin şu olumlamalarından biri mi yoksa?"

"Hayır. Bu yalnızca bir gerçek, en azından benim için öyle. Seni seviyorum, Julius Arkwright."

Julius öylece kalakaldı. Bir an için Grace'e, sanki uzun zaman önce bildiği ama unutmuş olabileceği bir dilde konuşmuş gibi baktı.

Sonra kıpırdadı. Ayaklarını sehpadan indirdi ve kadehini büyük bir dikkatle sehpaya koydu.

"Grace."

Adını öyle bir söylemişti ki sanki onun var olduğuna pek inanamıyormuş gibiydi. Sanki Grace adı bir sihri gerçekleştirecekmiş gibi söylemişti.

Grace de kadehini masaya koydu ve Julius'un bandajlı tarafına dokunmamaya gayret ederek ona yaslandı. Ardından dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu.

"Güven problemin olduğunu ve iyi hissettiren pozitif düşünce olaylarını pek sevmediğini biliyorum," dedi. "Bütün bunları anlıyorum çünkü benim de kendime göre sorunlarım var. Sorunlarının hiçbiri sana olan aşkım kadar önemli olamaz."

"Grace."

Julius onu amansız bir tutkunun pençesine düşmüş çaresiz biri gibi, bin yıldır sevgi açlığı çektiğinden artık bir kadından sevgi nasıl istenir bilmeyen biri gibi öptü. Sevgi nasıl istenir bilmediğinden iki eliyle uzanıp yakaladı.

"Ömrüm boyunca seni aradım," dedi lafı dolandırmadan. "Seni seviyorum."

Gerçek, Julius'un kelimelerinde olgunlaşmış, bütün çıplaklığıyla dökülüvermişti dudaklarından. Uzun bir gece olacaktı ama Grace de Julius da yalnız olmayacaktı.

"Bunu elimizden kaçırmayalım," dedi Grace.

"Evet," dedi Julius. "İkimiz de savaşçıyız. Önemli olana sıkı sıkı sarılmayı biliriz."

Grace karanlıkların içinden yükselen bir merdivenin sonunda boş bir kapının olduğu korku dolu bir kâbustan uyandı.

Doğrulup oturdu, hemen kendine gelivermişti ama her zamanki titrek, nefes nefese kaldığı, her an gelecek olan panik atağı beklediği hâlleri yoktu bu sefer.

"Julius?" diye fısıldadı.

"Buradayım."

Grace bakınca onu gördü. Gece lambasının ışığında Julius'un kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş orada dikildiğini gördü.

"Kâbus mu gördün?"

"Öyle başladı." Grace yatağın kenarına oturup otomatik olarak nefes egzersizlerine geçti. "Sen neden ayaktasın?"

"Uyuyamadım," dedi Julius. "Gözümü ne zaman kapasam mutfak masanda duran aptal votka şişesi aklıma geliyor."

"Evet, votka olayı hakikaten ürperticiydi. Kristy ürkünç bir kız. Ama ne kadar korkunç bir çocukluk geçirdiğini düşündüğümde..."

"Sakın," dedi Julius emir verir gibi. "Sakın başlama. Bir psikopatın yaptıkları için mazeret bulmanı dinlemek istemiyorum."

Grace onun dediğini düşündü bir an. "Haklısın. Bazen mazeret aramamak lazım."

"Hele bu durumda hiç arama. Nefes egzersizi nasıl gidiyor?"

Grace kendini dinledi bir an. "İyi gidiyor, bence."

"İlaçlarını getireyim mi?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim, gerçekten."

"Yine o aynı kâbusu mu gördün?"

"Başta evet. Yine akıl hastanesinin bodrumunda merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışıyordum. Trager montumdan yakaladı ama ben kaçtım. Bu sefer kapıya kadar ulaştım. Kapının ötesinde aradığımı buldum."

Julius yatağa doğru gelip onu kollarına aldı. "Demek rüyan değişiyor. Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet, galiba değişiyor."

Sinirleri hâlâ gergindi ama duyguları -gördüğü rüyada mesela- artık farklıydı. Geleceğe dair büyük bir umut kıvılcımlanıyordu içinde.

"Kapının ötesinde ne buldun?" diye sordu Julius.

Grace gülümsedi. "Seni."

"Güzel," dedi Julius keyifle.

"Bir de yeni kariyerimi."

"Yeni kariyerin ben miyim?" Julius'un keyfi daha da bir yerine gelmişti. Zevkten dört köşe olmuştu adeta. "Bana kesinlikle uyar."

"Hayır, hayır. Özür dilerim, anlatamadım. Kariyerim sen değilsin. Yani, tam olarak. Daha çok ilk çalışanım sen olacaksın. Sana bir iş teklif edeceğim."

Julius bir an onun söylediklerini düşündü.

"Senin için çalışmamı mı istiyorsun yani?" dedi sonunda.

"Tam zamanlı değil, elbette. Seni tam zamanlı çalıştırmaya gücüm yetmez."

"Bebeğim senin, beni bir saat çalıştırmaya bile gücün yetmez, özellikle de şu anki mali durumun düşünülürse. Fakat yine de konuşalım bakalım."

"Güzel,çünkü birinci sınıf bir danışmana ihtiyacım olacak."

"Anlıyorum." Julius onun alnını sonra da burnunun ucunu öptü. Dudaklarına geldiğinde elini beline doladı. "Yatağa gelip şu yeni kariyer planını bir anlat bakalım."

"Olur," dedi Grace onun kollarından kurtulup koridora doğru kaçmaya çalışarak. "Ama önce birkaç not almam gerek. Ne derler bilirsin, ilham genelde gece gelir. Yazmazsan sabaha unutur gidersin."

"Bunu daha önce hiç duymadım. Fakat şu anda bana da bir ilham geldi. İlham perim yatağa gir diyor."

"Dur," dedi Grace nefesi kesilmiş bir şekilde.

Julius onu kollarına alıp sarmaya çalışırken birden durdu, acıdan gözlerini kıstı, kurşun yarası kendini hissettirmişti inceden.

"Kahretsin," dedi. Dikkatle derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça sağ tarafına dokundu. "Pekâlâ, şu senin yeni kariyer planından bahsedelim."

Grace geleceğine dair aklındaki her şeyi anlattı ona.

Julius'un cevabı son derece hızlı ve kendinden emindi.

"Kesinlikle yürümez," dedi. "Unut gitsin. Başka bir şeyler planla."

"Hayır," dedi Grace. "Ben bu işi yapmak için doğmuşum. Önünde iki seçenek var, Julius Arkwright. Ya bana danışmanlık hizmeti vermeyi kabul edersin ya da verecek başka birini bulurum."

Julius'un dudağının kenarı hafifçe büküldü, gülümsüyordu. "Bu bir tehdit mi?"

"Kesinlikle."

Julius bunu biraz düşünüyormuş gibi yaptı.

"Eee?" dedi Grace cevap bekler gibi.

"Bana şantaj yaparak iş yaptırmayı başarabilen ilk müşterim sen olacaksın, farkındasın değil mi?"

"Gerçekten mi? Başkaları da mı denedi?"

"Tabii ki. Çok sık değil ama evet, arada sırada biri çıkıp beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor ama başaramıyor tabii."

"Bunu şantaj olarak düşünme," dedi Grace samimi bir şekilde. "Beni himayene aldığın biri gibi düşün."

"Hayır, bunun bir şantaj olduğu gün gibi ortada. Ama bunun yanına kalmasına izin vermeyi düşünüyorum."

"Doğru karar," dedi Grace.

Julius onu öptü ve kafasını kaldırıp bir aslan gibi gülümseyerek, "O zaman ücretimi konuşmaya başlayalım," dedi.

Kırk dokuz

Irene, Grace'in fincanına biraz daha kahve koydu. "Yine sert kahveye dönüş yapmışsın bakıyorum da. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet iyiyim, gerçekten," dedi Grace. "Dün gece çok uyumadım ama bu şartlar altında daha iyisi beklenemezdi zaten. Doğruyu söylemek gerekirse, Agnes beni daha çok endişelendirdi."

Irene'in ofisindeydiler. Pencerenin diğer tarafında Cloud Lake Mutfak Malzemeleri mağazasında işler yoğundu. Güneş çıkmış, kasabalılar ve turistler mağazaya akın etmişti. Müşteriler genelde sanat galerilerine ve mücevher mağazalarına özgü bir zevkle şık bir şekilde sergilenen tavalara, tencerelere ve pırıl pırıl parlayan bıçaklara bakıyorlardı.

"Agnes sağlam kadındır," dedi Irene. "Bu arada duydun mu bilmiyorum ama o da dün geceyi yalnız geçirmemiş."

Grace gülümsedi. "İlk defa Harley Montoya'nın gündoğumundan önce ayrılmadığını tutanaklara geçirebilirim. Hatta kahvaltıya bile kaldı. Mutfakta ikisini birlikte gördüm."

"Vakti gelmişti. Belki de artık evlenirler."

"Bundan o kadar emin olma. Bence dün gece özel bir durumdu. Agnes her zaman ikisinin de aralarındaki ilişkiyi bu şekilde kabul ettiğini söyler. Böylesi hoşlarına gidiyormuş. Gündüz bahçıvanlıkta birbirlerine rakipler, geceleri ise sevgili. Bunca yıl geçtikten sonra ben gayet güzel yürütüyorlar derim."

"Herkesin kendi tercihi, ne diyelim." Irene kahvesini yudumladı. "Julius ve sen ne durumdasınız?"

"Julius'un bir eve ve bir kariyere ihtiyacı var," dedi Grace. "Ben de ona bunu gerçekleştirmek için yardımcı olmayı düşünüyorum."

"İkisine de sahip zaten."

"Bu şekilde yürümüyor. Ben de bu sorunu çözeceğim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki? Hani insanları düzeltme işini bırakmıştın."

"Julius'ta düzeltilmesi gereken şeylerin aynısının bende de olduğunu fark ettim."

Irene güldü. "Çoktandır bunun farkındaydım zaten. Neden sana kör randevu ayarladım sanıyorsun?"

"Sen iyi bir dostsun. Kör randevuların hiçbir zaman işe yaramadığına dair söylediğim her şeyi geri alıyorum."

"İkinci sorum. Neden Julius?"

"Birinin seni öldürmeye çalıştığını öğrenince insanın zihni açılıyor," dedi Grace. "Julius'u sevdiğimi fark ettim."

"Anlıyorum." Irene arkasına yaslandı. "Peki ya Julius?"

"O da beni seviyor."

Irene'in keyfi yerindeydi. "Biliyordum. Sana her bakışında gözlerinden okunuyor. İlk gece bile okunuyordu. Devlin erkeklerde böyle olduğunu söylüyor. Birden olurmuş, anında. Pekâlâ, yeni kariyer planını ve Julius'a verdiğin görevi anlat bakalım."

Grace tek tek her şeyi anlattı ona.

Irene kahkahayı patlattı. "Julius bunu asla kabul etmez, rüyanda görürsün."

"Anlaşmaya vardık. Arkwright'ın ikinci kuralını uyguladım: *Herkesin gizli bir gündemi vardır.* Julius'un istediği şeyi anladım ve istediği şeyi ona vermeyi düşünüyorum."

Elli

Hastings Holding'in başkan ve genel müdürünün ofisi parıl parıl parlayan bir gökdelenin kırk yedinci katında, kuzeybatı köşesindeydi. Yağmur durmuş ama az sonra yeniden yağmaya başlayacak gibiydi. Seattle'da yağmur hiç durmazdı aslında. Ancak şimdilik bulutlar dağılıyor gibi görünüyordu. Güneş ışıkları Rainier Dağı'nın karlı tepelerinde çakıyor, Elliot Körfezi'nin sularında dans ediyordu.

Tam kartpostallık bir manzara diye düşündü Julius.

Seattle'ın en güzel hâliydi bu. Tabii dünyanın en tehlikeli aktif yanardağı olan Rainier Dağı yalnızca doksan kilometre ötedeydi ve manzaralı feribotlardan birinden düşersen Puget Sound'un suları da insanı yarım saatte öldürecek kadar soğuktu. Ayrıca bölgenin büyük fay hatlarıyla dolu olduğu da doğruydu. Uzmanlar bir sonraki büyük depremin her an gelebileceği konusunda sürekli uyarılar da yapıyorlardı. Ama ne olacaktı ki? Bütün bunlar hayatı daha da ilginç kılmıyor muydu?

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Edward.

"Danışmanlık," dedi Julius.

"Kimse senden Hastings için danışmanlık yapmanı istemedi."

"Bu pek doğru değil," dedi Julius. "Birisi tam da bunu istedi benden. Bir müşterim."

Edward oturduğu koltukta öne doğru eğildi. "Umarım müşterin sana ödeme yapıyordur çünkü benden metelik işlemez. Zaten sana param da yetmez."

"Bunu kafana takma," dedi Julius. "Ücretim karşılanıyor. Şimdi, tavsiyelerimden faydalanmak istiyor musun, istemiyor musun, sen onu söyle."

Edward bunu biraz düşündükten sonra arkasına yaslandı.

"Pekâlâ, öyle olsun," dedi. "Bana vereceğin bedava fikirler nelermiş, dinliyorum."

"Dediğim gibi, bedava değil."

Edward hafiften homurdandı. "Her şeyin bir bedeli vardır. Senden hiçbir şey öğrenmediysem bu kadarını öğrendim."

"Başka bir şey daha öğrenmiş olman gerek. *Kimseye güvenme.*"

Edwards'ın gözleri kısıldı. "Sen dâhil mi?"

"Bu senin tercihin tabii. Son on sekiz aydır bir şekilde Hastings'i sabote ettiğime dair bir teori döndüğünü biliyorum. Ama sorunlarının arkasında benim olduğuma inanıyor musun gerçekten?"

Edward uzunca bir süre ona baktı.

"Hayır," dedi sonunda. "İnanıyorum. Hiçbir zaman da inanmadım."

"Neden?"

Edward'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Yeni sevgilinin Diana'ya söylediği sebepten ötürü, bu işlerin arkasındaki kişi sen olsan daha iyi bir iş çıkarırdın. Ve ben şu anda şirketin enkazını kaldırıyor olurdum. Hâlâ yıkılmadık ama ben şirketin yavaş

yavaş yok oluşunu izliyor, yavaş yavaş ölüyorum. Soğukkanlı biri olabilirsin ama işkence ve acı çektirmek senin tarzın değil."

"Ne tür emniyet tedbirleri aldın?"

"Her zamanki şeyler. Dışarıdan bir adli muhasebeci getirdim, tam ölçekli bir denetleme gerçekleştirdi. Ayrıca bir güvenlik şirketine bütün çalışanların geçmişlerini araştırttım. Hiçbir şey çıkmadı. Müşteriler yavaş yavaş elini eteğini çekiyor bizden. Sözleşmeler yenilenmiyor. Yeni bir sözleşme yapılmıyor. Tam bir girdaptayım. Kredi çekmem gerekiyor ama söylentilerden dolayı onu da bulamıyorum. En iyi adamlarımdan bazıları başka firmalarda iş aramaya başladı. Doğrusunu istersen önümdeki tek seçenek başka bir şirketle birleşmek galiba."

"Şu anda senin ve çalışanların için avantajlı bir birleşme anlaşması yapacak durumda değilsin," dedi Julius.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama başka şansım yok, aksi hâlde şirket batacak ve bu hem çalışanlar hem de ailem için çok daha kötü olacak."

"Çalışanlarını araştırtmak için bir güvenlik firması bulduğunu söyledin."

Edward parmaklarını dikti. "Hiçbir şey bulamadılar."

"Peki ya yönetim kurulun? Yönetim kurulundakileri de araştırttın mı?"

Edward kıpırdamıyordu. "Sen ciddi misin? Sen de gayet iyi biliyorsun ki yönetimdekilerin tamamı aileden. Her biri şirketin başarısından kâr ediyor."

"Aile içi anlaşmazlıklar hakkında ne derler bilirsin. Yeni başımdan geçen bir olaydan öğrendiğim bir şeyi de söyleyeyim bu arada, insanlar cezayı hak ettiğini düşündüğü birini cezalandırma fırsatını ele geçirdiklerinde pek de mantıklı düşünemiyorlar."

Edward parmaklarını birbirine vurup düşünceye daldı.

"Kahretsin," dedi usulca.

"İnsanlar mantıklarıyla hareket ettiklerini söylüyorlar ama işler böyle yürümüyor," dedi Julius. "Sanırım bunu da öğrenmiştin benden. Gerçek şu ki çoğu insan duygularıyla hareket ediyor. Kararlarını verdikten sonra yaptıklarını haklı çıkaracak bir mantık her zaman buluyorlar."

"*Herkesin gizli bir gündemi var.* Arkwright'ın iki numaralı kuralı." Edward ayağa kalktı. Pencereye gidip dışarı, şehre baktı. "Doğru, benim başa geçmemi yönetim kurulundaki herkes hazmedebilmiş değil. Ama gücenmek, kızmak başka, şirketi yok etmeye kalkmak başka."

"İntikam söz konusu olduğunda insanların yapamayacağı şey yoktur." Julius koltuğun kenarlarına yüklenerek ayağa kalktı. "Dışarıdan bir danışman gözüyle konuşursam, son aylardaki gözlemlerime göre sorunlarınızın kaynağı içeride."

Uzun bir sessizlikten sonra Edward yavaş yavaş bir nefes verdi.

"Richard," dedi.

"Üvey kardeşin mi? Katılıyorum. Yerinde olsam ben de işe onu araştırmakla başlardım."

Edward başıyla onayladı, şimdi artık umutsuzluktan çok kabullenmişlik vardı bakışlarında. "Beni hiçbir zaman sevmemiştir. Babam öldükten sonra ailem başa beni geçirince aramız daha da kötüye gitti. Hastings'deki sorunların arkasında onun olup olmadığını merak ettiğim zamanlar oldu ama hep kendi çıkarlarının aksine bir şey yapmayacağını söyleyip durdum kendi kendime."

"O da aileyi, senin Hastings'i yönetemeyeceğine ikna edersе seni görevden alıp onu getireceklerini düşünüyordur."

"İşte böyle kısa vadeli, öngörüsüz bir düşünce tarzı Hastings gibi bir aile şirketini mahveder."

"Doğru." Julius pencereye kadar yürüyüp Edward'ın yanına geldi. "Peki ne yapacaksın?"

"Richard'la bir konuşacağım." Edward ensesini sıvazladı. "Yönetim kurulundan ayrılıp sessizce çekip gitmezse konuyu ailenin diğer fertleriyle görüşeceğimi söyleyeceğim. Ayrılacaktır. Diğerlerinin, yaptıklarını öğrenmesini, ana gelir kaynaklarını sabote ettiğinin ortaya çıkmasını istemeyecektir, sosyal statümüzü mahvettiğinden bahsetmiyorum bile."

"Bence haklısın. Richard istifa edecektir. Ama bundan sonra arkanı kollasan iyi edersin."

"Ne harika." Edward'ın yüzü ekşidi. "Richard'la baş edebilirim. Ancak ailemin dışında güvenebileceğim, köpekbalıklarıyla dolu bu sularda neler olup bittiğini bilen bir arkadaşım olduğunu bilmek güzel olurdu."

"Ben mi?"

"Sen."

"Arkanı kollamak için elimden geleni yaparım," dedi Julius.

"Teşekkürler." Edward'ın yüz ifadesi ciddileşti. "Diana ile ilgili..."

"Diana ile baştan uyuşamamıştık zaten. Benim hatam. Onun istediği gibi bir adam olacağım konusunda hem onu hem de kendimi kandırdım. Olmayacak duaya amin dedim anlayacağın. İkiniz iyi bir çift oldunuz."

"Yalnızca şunu bilmeni isterim ki şüphelerin ve o günlerde dönen dedikodularının aksine asla birlikte olmadık -fiziksel olarak yani- ta ki Diana seni terk edene ve ben istifa edene kadar."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Julius gülümsedi. "Sen beyaz atlı prenstin ikimiz için de. Diana ve beni en baştan beri

lanetli olan bir evlilikten kurtardın."

Edward temkinli bir ifadeyle onu süzdü. "Ne kadar cömert bir bakış açısı."

"Bugünlerde çok farklı bir boyuttayım. Geçmişi düşünmek ve olaylara farklı bir açıdan bakmak için çok zamanım oldu." Julius bir an duraklayıp sırıtarak devam etti. "Ne o? Seninle oynadığımı mı düşünüyorsun yoksa?"

"Hayır," dedi Edward. "Doğruyu söylediğini düşünüyorum. Geleceğe doğru güvenli adımlarla yürümek için geçmişteki bazı kapıları kapamaya çalışıyorsun değil mi? Bugün buraya bunun için geldin."

"Kusuruma bakma. Bir süredir bir pozitif düşünce uzmanıyla takılıyorum da. Her şerde bir hayır bulmaya çalışıyorum. Bardağın dolu tarafını görmek falan işte bilirsin ya."

Edward kaşlarını kaldırdı. "Bilir miyim?"

"Merak etme. Kafayı üşütmedim. Sadece hayatım farklı bir yön aldı." Julius arkasını dönmek üzereyken durdu. "Ha bir şey daha. Düze çıkmak için biraz para da gerekecek sana."

Edward başını çevirip ona baktı. "Bana kredi vermeyi mi teklif ediyorsun?"

"Borç mu istiyorsun?"

Edward bir an düşündü, sonra başını evet der gibi yukarı aşağı salladı. "Şu anda başka kimseyle muhatap olmak istemem. Güvenebileceğim kimse yok. Durum çok kırılgan."

"Biliyorum."

"Eli bana bakan koca bir aile ve binden fazla çalışanım var, Julius."

"Bu durumu tersine çevirebilirsin."

"Bir arkadaştan gelecek küçük bir yardımla," dedi Edward gülümseyerek. "Teşekkürler."

"Teşekküre değmez."

"Hayır, bu yaptığını unutmam. Benden istediğin bir şey olursa sorman yeterli."

"Teşekkür ederim."

İkisi orada bir süre dikilip Elliot Körfezi'nde giden feribotlara baktılar.

"Geçen gece verdiğin yemek konuşması oldukça iyiydi," dedi Edward sonunda. "Hatta bugüne kadar yaptıklarının içinde en iyisiydi. Dinleyenlerden kimsenin uyuyakaldığını sanmıyorum."

"Bir akıl hocam vardı."

Edward'ın dudağının kenarı büküldü. "Grace Elland mı?"

"Evet."

"Basında çıkanlara bakılırsa son günlerde ikiniz epeyce tehlikeli bir hayat yaşıyormuşsunuz."

"Neyse ki heyecan sona erdi."

"Farklı olan yalnızca yemek konuşman değildi," dedi Edward. "Sen de farklı görünüyordun."

"Grace her şeyi değiştirdi."

Edward gülümsedi. "Diana da aynı şeyi söyledi."

"Öyle mi?"

"Şaşırmış gibisin." Edward güldü. "Bazen dışarıdan bakan insanlar bazı şeyleri daha net görüyorlar. Bugün bana verdiğin fikir bunun en güzel örneği."

"Doğru yere bakmak istemediğin için yönetim kuruluna dair gerçeği görmüyordun."

"Hep böyle olmuyor mu zaten?"

"Evet." Julius irkildi. "Şu aptal Witherspoon olumlamalarına benzemedi mi?"

Edward güldü. "Doğru, onlara benzedi gerçekten de."

Julius saatine baktı. "Gitsem iyi olur. Burada biraz daha takılırsam insanlar Hastings'i ele geçirmeye geldiğimi düşünmeye başlayacaklar."

"Şirketimi satın almak istemiyor musun?"

"Hayır." Julius kapıya yöneldi. "Kafamda başka bir proje var."

"Öyle mi?" Edward onu izliyordu. "Neymiş o?"

"Grace bir vakıf kuracak. Ben de danışmanıyım."

"Sen mi? Hayır işine mi gireceksin yani?"

Julius omuz silkti. "Benim için de bir değişiklik olur."

"Alınma ama hayır işi yapmak sana göre değil Julius. Sen para kazanmadan duramazsın. Bu sende bir Tanrı vergisi."

"Grace de böyle diyor. Vakfı finanse etmek için yeteneğimden faydalanacakmış."

"Şu pozitif düşünce gurusu Witherspoon'un yanında çok zaman geçirmiş anlaşılan."

"Sana küçük bir sır vereyim mi?" diye sordu Julius. "Witherspoon'a o başarıyı kazandıran kişi Grace'miş."

"Hadi ya." Edward meraklanmış görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Yemek kitabını ve blogu o yazmış. Olumlamaları falan Grace buluyormuş. Hedef kitleyi bulup internet pazarlamasını yönlendiren hep oymuş. Witherspoon'u orta hâlli bir oyunculuktan alıp birinci lige çıkarmış."

"Grace iş konusunda o kadar başarılı mıymış yahu?"

"Pazarlama konusunda doğuştan yetenekli. Ama ne yazık ki yalnızca insanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak işlerle ilgileniyor."

"Böylece de senin bu yeni hayır işin doğmuş oldu, öyle mi?" dedi Edward. "Anladım. Grace'e kaynak sağlamak dışında başka ne yapacaksın peki bundan sonra?"

"Pazarlama konusunda içgüdüleri iyi çalışıyor ama insan-

larla alakalı durumlarda hep olumlu düşünmek gibi kötü bir huyu var. Herkese çok fazla güveniyor. Hep insanların içindeki iyiliği görme çabasında."

Edward anladığını gösteren bir baş hareketi yaptı. "İnsan bu kadar saf olunca da başı beladan kurtulmuyor."

"İşte bu yüzden vakfın personel kısmını ben idare edeceğim. Hem personel alımını bizzat ben yapacağım hem de kaynak sağlamak isteyenlerin geçmişlerini araştıracağım. Grace'in üçkâğıtçıları ve hayalperestleri ayıklayacak birine ihtiyacı var."

"Peki Grace'in bu vakfının amacı ne olacak?

"Kendi işini kurmak isteyen çok insan var."

"Elbette, Büyük Amerikan rüyalarından biri de bu. İstatistiklere bakarsak girişimcilerin çoğu iflas ediyor."

"Genelde onlara birtakım şeyleri öğretecek birilerinin olmamasından," dedi Julius. "Grace'in vakfı da işte bunu amaçlıyor. Gerekli bağlantılardan ve parasal kaynaklardan yoksun olan ve sistemin içinde yollarını nasıl bulacaklarını bilemeyenler için bir tür üniversite gibi düşünüyor kurmak istediği vakfı."

"Edward güldü. "Nasıl yani? O akşam yemek konuşmanda millete verdiğin öğüdü kurumsallaştırmayı mı düşünüyorsunuz? Millete akıl hocalığı mı yapacaksın?"

"Grace benim unvanımın danışmanlık olacağını söylüyor. Bunun dışına çıkmayacağım."

"Sen, koca Julius Arkwright karşılıksız danışmanlık vereceksin," dedi Edward tekdüze bir ses tonuyla.

"Bu sırada üç beş bir şeyler kazanmaya da karşı olduğumu söylemiyorum tabii," dedi Julius gülümseyerek. "Vakfın kaynak aktaracağı iş tekliflerinin belirli bir oranı kâr getirecektir mutlaka."

"Hah, işte benim tanıdığım Julius Arkwright bu."

"Bakalım Grace ne diyecek?"

"Neye?"

"Grace'e göre hiç kimse bir yemek konuşmasının detaylarını hatırlamazmış. Dinleyenlerin aklında yalnızca konuşma sırasında hissettikleri duygular kalırmış."

"Bu biraz da konuşmaya bağlı," dedi Edward. "Bu arada, bugün seni buraya yollayan müşterinin adını söylemedin hâlâ."

"Grace."

Edward biliyordum der gibi baktı. "İçime doğmuştu biliyor musun? Ücretini sorsam?"

Julius kapıyı açıp omzunun üzerinden arkaya, Edward'a baktı. "Bugün bana yemek ısmarlayacak."

Edward kahkahayı patlatırken Julius ofisin dışındaki çalışanların kafalarının ona doğru dönüşünü izliyordu. Resepsiyondaki kızın ve Edward ile konuşmak için bekleyen üç kişinin yüzlerindeki ifade paha biçilemezdi.

Hemen aklında bir senaryo yazdı. Akşama Arkwright ve Hastings'in aralarının düzeldiğini bütün Seattle iş dünyası duyacak. Hastings'in kötü durumundan faydalanmak için dikkatle kurulan stratejiler çökecekti. Şirket evliliği uzmanları gözlerini başka yöne çevireceklerdi. İnsan kaynakları uzmanları Hastings'in en iyi yöneticilerinin aklını çelmeye kalkmadan önce bir kez daha düşüneceklerdi. İşlerini kaybedeceklerini düşünerek geceleri gözüne uyku girmeyen çalışanlar artık rahatlayacaktı.

Julius sessiz resepsiyonu geçerken hafifçe gülümsedi. Grace bir konuda haklıydı, gelecek değiştirilebilirdi. Ve bunu yapacak biri varsa o da Grace'di.

Elli bir

Aşağıdaki kafede Julius'u bekliyordu. Aldığı büyük boy kafeinsiz, organik kahve öylece duruyordu çünkü sinirleri o kadar gergindi ki kafeinsiz kahveyi bile kaldıramayacağını anlamıştı.

Etrafındaki müşterilerin çoğu gibi o da laptopunu açmıştı. Yeni vakfın görev bildirisi üzerinde çalışması gerekiyordu ama hedef kitle ve pazarlama stratejilerine konsantre olmaya hazır olmadığını fark etmişti. Julius ile Edward'ın toplantısı hiç bitmeyecek gibiydi sanki. Bu iyiye işaret dedi kendi kendine. Yoksa değil miydi?

Olumsuz düşünmemeye karar verdi.

Julius'un kafenin kapısından içeri girdiğini gördüğü anda huysuzlanmasına gerek olmadığını anladı. Yüzündeki ifade yine her zamanki gibi okunması imkansız bir haldeydi ama yaklaşınca Grace onun gözlerini gördü ve artık rahatlaması gerektiğini anladı.

"Ben açım," dedi Julius. "İlk ücretimi almaya hazırım. Nere-

de yiyoruz?"

"Çarşı'nın yakınlarında Birinci Cadde'de vejetaryenlere de hizmet veren çok güzel küçük bir yer biliyorum."

"İşte bu harika."

"Ama önce toplantı nasıl gitti, onu söyle. Hemen bir rapor istiyorum."

Julius omuz silkti. "Bu sene Hastings'lerle Şükran Günü yemeği yer miyiz bilmem ama Ed ile birbirimizi anladığımızı sanıyorum. Ailesinin şirketini çökertmeye çalışmadığımı ve şu anki kötü durumdan kurtulmak için ne yapması gerektiğini biliyor. Biz öğle yemeğimizi bitirene kadar Ed ile tekrar iş yapmaya başladığımız söylentisi Seattle'ın yarısında konuşulmaya başlar. Diğer yarısı da akşam yemeğine oturmadan önce duymuş olur zaten."

"Mükemmel." Grace gülümsedi, memnun olmuştu. "Söylentisi bile Hastings imparatorluğunun şu anki durumunun iş dinamiğini değiştirmeye yeter."

"Doğru ama bir konuda anlaşalım. Bugün artık iş konuşmak istemiyorum," dedi Julius. "İkimizden bahsedelim."

Grace tam laptopunu kapatmak üzereyken durdu. Belirsizlikle karışık bir umutla ürperdi ve öylece kalakaldı. Olumsuz düşünce yok dedi kendi kendine. Ama konu istikbaliydi ve bunun farkındaydı.

"Pekâlâ," dedi Grace. "Bu konuşmayı yemekte yapalım mı?"

"Hayır, ben burada yapmak istiyorum. Hemen şimdi."

"Tam olarak konuşmak istediğin şey nedir?" Grace kendini çölde, bataklık kumunun üzerindeymiş gibi hissediyordu. Yanlış bir adımda...

Julius, masanın üzerinden uzanıp Grace'in elini tuttu. "Seni seviyorum, Grace Elland. Seni tanıyana kadar aşkın ne demek oldu-

ğunu hiç anlamamışım. Gerçekten de her şeyi değiştiriyormuş."

Bu, onu sevdiğini ilk söyleyişi değildi ama kaç kere söylerse söylesin Grace'in bundan bıkmaya hiç niyeti yoktu. Öylesine aptallaşmıştı ki oracıkta kahve hazırlayan çalışanların ve diğer müşterilerin yanında gözyaşlarına boğulmaktan korktu bir an. İçerideki atmosfer birden kristal berraklığına ulaşmıştı: Saf ve kusursuz.

"Seni tanımak benim için de birçok şeyi değiştirdi," dedi yan masadakiler yüzünden sesini alçaltarak. "Seni seviyorum, Julius."

"Her şeyin ikimiz için de çok yeni olduğunu ve biraz zaman vermemiz gerektiğini biliyorum. Ama daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum." Grace'in elini daha sıkı tutarak, "Benimle evlenir misin? Bir yuva, bir aile kurar mısın benimle birlikte?" dedi.

"Evet," dedi Grace. "Evet, evet."

Julius ayağa kalkıp Grace'i kaldırdı. Dönüp kahve hazırlayan çalışanlara ve müşterilere baktı.

"Evet dedi," diye bağırdı.

Birden bir alkış koptu.

Grace utanmıştı. Yüzünün kıpkırmızı olduğunu biliyordu ama hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığının da farkındaydı.

Julius, Grace'i oracıkta, yetenekli çalışanların ve kahve içip bilgisayar ve telefonlarında çalışan kalabalığın önünde öptü.

Alkış sesleri daha da artarak devam etti.

Grace laptopunu, montunu ve çantasını aldı. İkisi dışarı, yağmurun pırıl pırıl yaptığı sokağa çıkana kadar alkış ve ıslık sesleri susmadı. Kaldırımlar Seattle'da her güneş açtığında olduğu gibi kalabalıktı. Sanki sihirli bir şekilde ortaya çıkmışlar gibi herkesin gözünde bir güneş gözlüğü, insanlar bir o tarafa bir bu tarafa telaşla yürüyorlardı.

"Bu an için bir olumlaman var mı?" diye sordu Julius.

"Senin bulduğun olumlama bana uyar," dedi Grace. "Aşk her şeyi değiştirir."

"Bu bir olumlama değil," dedi Julius. "Bu sana verdiğim bir söz."

JAYNE ANN KRENTZ

NEFES AL

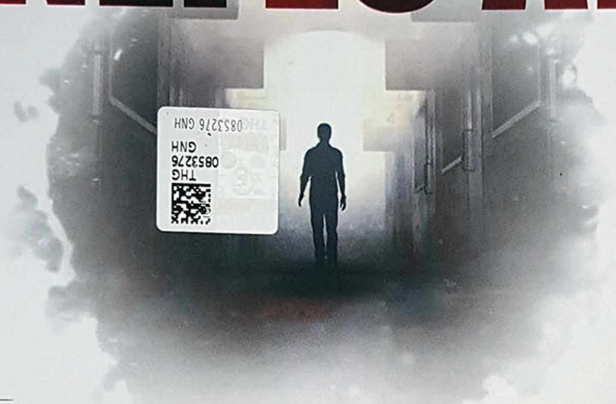
085276 GNH

Yol'un yazarından yeni bir romantik gerilim başyapıtı...

Her yeni gün geleceği değiştirmek için yeni bir fırsattır.
Tebrikler, geleceğinin değişmesi yakındır!

Hayatı bir kez daha parçalara ayrıldığında Grace, her şeyin tesadüf olmasını umar ancak ne cinayetler ne de ölü patronundan gelen ürkütücü mailler peşini bırakacaktır.

Artık Grace, kimseye güvenmemek zorundadır.

Kilit vurduğu kapılar sadece evinin dört bir yanında değil, kalbindedir de. Ta ki gizemli ve etkileyici bir eski deniz piyadesiyle olan tuhaf karşılaşmasına dek...

Ve bu çözülmesi zor adam, Grace'in elinden tutup onu bilinmeyenlerin içinden aydınlığa çekebilecek, etraflarını saran kaosu kontrol edebilecek güce sahip tek kişidir.

Çünkü aşk, her şeyi değiştirir. Kanlı sonlanacak bir geleceği bile...

/eksikparcayayinlari
/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

ISBN: 978-605-9442-64-0
9 786059 442640

www.ucuzlukvadisi.com